Aurel Cărășel

Istoria viitorului aristotelic
 # 4 #

OMUL CU MASCA DE COBALT

Colecția Science-Fiction
 # 89 #

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Aurel Cărășel
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CĂRĂȘEL, AUREL
Omul cu masca de cobalt / Aurel Cărășel.
— București:
Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-86-4
821.135.1
Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro www.selfcoach.ro www.pavcon.ro
Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.
Redactor: George Ionescu
Editor: Constantin Pavel
ISBN 978-606-8879-86-4
AUREL CARASEL
Editura PAVCON
București, România, 2018

Rânduri despre o paradoxală istorie a viitorului

Cu toții am învățat la școală faptul că istoriile sunt cronici vivante ale trecutului. Un trecut înghețat în anumite tipare, pe care le răstoarnă descoperiri arheologice de ultimă oră. Un trecut imuabil, care se dovedește a fi mai fluent decât apa unui râu... acel râu despre care ne vorbea Heraclit atunci când sugera că *„nu ne scăldăm de două ori în apele aceluiași râu*

Deci, dacă se poate să citim istorii despre un timp la a cărui trecere nu am participat și să vorbim despre personaje istorice cu care nu am intrat niciodată în contact, de ce nu am putea să lecturăm relatări despre un timp care încă nu a sosit, cu personaje istorice care urmează să se nască într-un timp în care noi, cei de azi, vom fi devenit demult cenușă? De ce nu am crede, la fel de mult, într-o istorie alternativă care face referire la un timp ce nu s-a autocreat încă?

De când există ca entitate gânditoare pe această planetă, omul a fost la fel de fascinat de viitor pe cât a fost interesat de trecut. Așa au apărut, de-a lungul vremii, prorocii, cititorii în viitor, ghicitoarele, prezicătorii, magicienii tarotului, viitorologii, futuriștii, anticipatorii, predicționiștii. Viitorul, acea parcelă a timpului care nu s-a așezat încă sub tălpile noastre, presupune o istorie fluentă, la care am putea avea acces dacă am ști să-i decodăm porțile de acces.

O istorie a viitorului, ca posibilitate de luat în seamă? D.p.d.v. Filosofic, acest lucru înseamnă că avem de-a face cu un destin, fie el al unui individ singular, fie al umanității luate ca întreg. Când creăm programe de computer nu facem, de fapt, același lucru? Nu ne jucăm puțin de-a zeii și predestinăm activitatea unor mașinării inteligente, între anumiți parametri? Propriul nostru corp nu se mișcă el, oare, între parametrii induși de limitările genetice ale

speciei? Până la un punct, descoperim că, de fapt, totul este un melanj interesant între predestinare și liberul arbitru.

În acest caz, este posibilă **o istorie a viitorului?** Probabil că numai pentru ideea de predestinare. De program prin care activitățile umane sunt controlate și limitate la anumiți parametri, așa cum noi limităm și controlăm activitatea intelectuală a IA-urilor actuale.

O istorie a viitorului este, la urma-urmei, o istorie a speciei umane până la punctul în care ea va dispărea ca umanitate din volutele axei *spațiu/timp.* Până când se va transforma în altceva. Pentru că, în acel moment, o istorie a trecutului va fi lipsită complet de substanțialitate. Și de esențialitate.

Aurel Cărășel

Harta cronologică a Erei Cosmice

— I.EC (1920): Karel Capek lansează termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice;

— I.EC (1950): *bunul doctor* Isaac ludovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic;

— În secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul);

— În 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-I, în craterul Mafic Mound;

— În 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî;*

— În 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună;

— În 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Imperială Chineză;

— În 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute,* soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid);

— În 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică;

— În 58 EC: construirea bazei militare de colonizare „Waterloo”, pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas- Nevada; este „fabricat” Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă;

— În 59-60 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, recucerește prin luptă fostele

teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită ulterior SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii); Mica Americă revendică Stația Spațială Internațională (ISS), rămasă intactă după război;

— În 60 EC: inaugurarea primului Port Spațial;

— În 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS);

— În 69 EC: ISS se transformă în Portul Spațial Iowa, al doilea d.p.d.v. Cronologic, cu o populație de 1326 de locuitori umani și 7895 de unelte-inteligente-artificiale; Daniel Breit Kotska, *omul cu masca de cobalt,* devine primul guvernator al acesteia;

— În 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă;

— În 80-84 EC: înființarea coloniilor satelitare „Primus”, pe Phobos, și „Secundus” pe Deimos, de către SUTA;

— În 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, Hellas Planitia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier **Martin Luther King;**

— În 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos;

— În 89 EC: începe *uraganul Clovis,* cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi Structuri Administrative pentru colonizarea spațiului cosmic”; devenită operațională, un an mai târziu, Structura Administrativă pentru spațiu își alege un Consiliu Lărgit și un Consiliu Mic de comandă;

— În 91 EC: Consiliul Lărgit al Structurii Administrative aprobă înființarea Forței Spațiale Federale;

— În 92 EC: uneltele-auxiliare-inteligente de pe platforma spațială de atac „Napoleon” ucid echipajul uman de la bord, comițând prima *deviență portantă* din istoria

inteligenței artificiale; ca urmare a acestui fapt, Consiliul Lărgit ia hotărârea de a transforma Structura Administrativă în Administrația Spațială;

— În 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres și deschide prima mină privată spațială, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol; Uniunea Australiană începe *marea curățenie spațială,* un program de eliberare de resturi de sateliți a mai multor orbite din mezosferă și stratosferă, în scopul creării unui coridor sigur de lansare cosmică;

— În 95 EC: deșertul australian Tirari se transformă într-un uriaș depozit-bazar de artefacte ale tehnicii spațiale recuperate din spațiu, în urma activării programului de curățire a rutelor de lansare;

— În 97 EC: Johannes Pico Zohar Ricius, specialist în beha- vioristica animalelor cu comportament social, reușește să realizeze primul dialog cu specia delfinilor;

— În 99 EC: o armadă federală therrană distruge Colonia Marțiană Olympus;

— În secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clément Gură-de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici;

— În 101 EC: Srinivasa Iyengar Ganesh, un matematician indian de elită, emigrat în Uniunea Australiană, descoperă *condensorul de IA,* o suprastructură compusă din milioanele de fragmente de sateliți și nave cosmice de la începuturile EC și devenită inteligentă prin conectivitate fără limitare;

— În 104 EC: președinții Huismans sunt asasinați, în urma *complotului verzilor,* un comando în interiorul forțelor speciale, care asigurau securitatea aparatului de stat al SUTA;

— În 109 EC: delfinul Flappy Cod013 acceptă o intervenție cerebrală care să permită conectarea anumitor terminații nervoase, prin intermediul unui amplificator neural, la zona de pe fosele nazale și este capabil să rostească primele cuvinte în limbaj uman: „În sfârșit, reușim să comunicăm!”;

— În 110 EC: începe războiul dintre Dominionul Cubanez

și Falansterul Columbian Da Costa, SUTA activând de partea celui din urmă;

— În 111 EC: în laboratoarele pământene există deja 876 de *delfinomi* (delfini cu capacitate de comunicare umană); -în 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică;* aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos;

— În 115 EC: primul atac al *piraților cosmici,* sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km; – în 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA); Uniunea Australiană închide complet accesul către deșertul Tirari și izolează *condensorul de IA;*

— În 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la crearea unei Federații Americane Nordice (FAN); președintele noului stat este ales DB Kotska;

— În 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km2 și o populație de 202.324.000 locuitori;

— În 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elia- nov-Makarrenko îi propune împăratului Frédéric Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier, menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale – *praștia cosmică;* proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de „mine”;

— În 151 EC: Imperiul Catolic Hispano-German invadează Uniunea Australiană și scoate deșertul Tirari din izolare; – în 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic; – în 154 EC: Frédéric Alonso I, regele-împărat al Imperiului Catolic Hispano-German, dezvăluie într-o amplă conferință de presă faptul că Uniunea Australiană încercase să ascundă lumii nașterea unei superinteligențe artificiale, în deșertul Tirari, în vederea exploatării acesteia, în regim de sclavaj energetic; după eliberare, noua IA acceptă botezul catolic și devine cetățean al Imperiului, sub numele de Xolotl;

— În 155 EC: IA Xolotl se transferă din cristalele de

siliciu ale deșertului Tirari în Rețea, părăsind Therra și răspândindu-se în spațiu, pe urmele conchistadorilor cosmici; – în 158 EC: împăratul Frédéric Alonso I al Imperiului Catolic Hispano-German hotărăște alocarea uriașei sume de un milion de mărci-aur, într-un proiect secret de dezvoltare „de aptitudini cosmice” pentru subspecia *delfi- nomilor;*

— În 162 EC: filosoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian,* director al Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre;

— În 164 EC: sunt realizate primele experimente pe 12 *del- finomi* voluntari, pe Stația Portul Spațial Iowa, în urma cărora specialiștii ajung la concluzia că specia delfinilor este mai aptă pentru deplasare și pentru lucrul în spațiul cosmic decât specia umană;

— În 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune a cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediant;*

— În 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei „pelicule superficiale” de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice;

— În 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson;* – în 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene;

— În 227 EC: are loc marea revoltă a neoniștilor, mineri sclavi evadați din minele de gaze înghețate, de pe satelitul saturnian Calypso; trupele Administrației, ajutate de două detașamente, formate din 6752 de *delfinomi,* poartă cu ei trei bătălii de uzură, reușind să-i izgonească în interiorul Inelului Saturnian; acolo, aceștia formează cea dintâi *frăție,* cunoscută în istoria modernă a cuceriri spațiului, care stă la baza înființării, în 424 EC, a lui Aslan Uniter

— În 229 EC: are loc *puciul Soarelui,* o lovitură de palat, în urma căreia Parlamentul solarian încearcă să răstoarne puterea militară a Administrației Spațiale;

— 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității; -în 242 EC: un grup de savanți ai Universității Molnia a Imperiului Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic **terasa de la Baalbek** este o bibliotecă informațională extraterestră;

— În 252 EC: sistemul automat de mentenanță Asklepyos observă că fenomenul de *devianță portabilă* se produce exclusiv în rândul IA-urilor care operează în spațiul cosmic și emite ipoteza afectării funcționalității lor de către o radiație cosmică necunoscută;

— În 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare;

— În 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului; -în 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei;

— În 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de împăratul Bartolome Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Mațiene, în vederea stârpirii bandelor de piraței cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei – amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă;

— În 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – sa- vanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlen- tilă solară,* în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei;

— 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială;

— În 320 EC: un designer automat de trasee neurale artificiale descoperă sensibilitatea sporită a IA-urilor în apropierea biocâmpurilor umane, după expunerea lor la o furtună solară; denumește acest fenomen *devianță*

portantă; – în 322 EC: Papa Hoscus Enderle Filip al II-lea anatemizează Parlamentul Sol și ajută la restaurarea puterii autocratice a Administrației Spațiale;

— În 331 EC: Therra își alege un *rege autarhic,* cu funcție strict de reprezenta tivita te, la nivelul relațiilor diplomatice cu Spațiile Extraterestre Nealiniate;

— În 334 EC: Jahmael Orthos Korollione dizolvă Parlamentul și instaurează regimul de *dictatură luminată* a Noii Administrații Spațiale (NAS);

— În 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât cei de pe Therra, cât și cei din Coloniile Spațiale;

— În 359 EC: Administrația Spațială introduce conceptul de medicină nonbiologică și înființează profesiile de medic în devianță și de corector de trasee neurale, fiecare navă civilă și militară fiind obligată să dețină un program medical Asklepyos;

— În 381 EC: Administrația Spațială Solariană, amplasată provizoriu pe Platforma Orbitală Rover 11, este atacată de flota militară a piraților din Centură, aflată sub comanda biotului Serverus Proco;

— În 402 EC: Este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală;

— În anul 417 EC: *secretaire-ul* Ant-Um-OOțf consemnează în Arhiva Aministrației Solariene capturarea navei „Com-wain Multistar”, plină cu praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică, a cărui utilizare nu a putut fi explicată de elementele IA de comandă; are loc prima consemnare istorică a corporației Negmeg, cea care provoacă imensul scandal legat de Nanonicele Medicale Asklepyos;

— În 424 EC: bionicul Samuel Ortega da Munios y Doga, fost președinte executiv al Administrației Spațiale înființează Aslan Uniter, firmă privată de pază și protecție, care va sta la baza Frăției Recuperatorilor, cea mai puternică organizație nonstatală cunoscută în mileniul I din Era Cosmică;

— În 440 EC: astronavele de colonizare din seria Euterpe descoperă cristalele inteligente procariote, în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile micro- găuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu;

— În 444 EC: Administrația Spațială scoate la vânzare fostele colonii militare de pe sateliții marțieni Phobos și Deimos;

— În 446 EC: apare prima variantă a Programului Nano-nicelor Medicale Asklepios (PNMA1);

— În 456 EC: nava-generație „Thales din Milet” ajunge în sistemul Proxima Centauri;

— În 464 EC: este descoperit, sub colonia marțiană Althi- neea, un uriaș laborator medical, destinat producerii unui virus, cu material genetic extraterestru, destinat sabotării PNMA 1, sub coordonarea președintelui Negmet, floricultorul Aunsom Negajwilli Merrian, aflat în legătură directă cu Softian and-Abdulah Sakura, primul președinte al Micului Consiliu al Administrației Solariene înzestrat cu hiperlongevitate;

— În 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA 1, în cazul infectării cu un virus extraterestru al unei echipe de foraj; PNMA 1 evoluează în PNMA 2, un program medical înzestrat cu inteligență extra-umană;

— În 506 EC: are loc semnarea *armistițiului de pe Ceres,* primul tratat de pace dintre Imperiul Catolic Hispano-German și Regatul Huasteca;

— În 525 EC: Horleone Dash, un descriptor de rețele, publică studiul „Repere geografice în structurile atmosferice joase și medii”, care conduce la apariția Institutului pentru Urbanistica Orașelor Aeriene (IUOA);

— În 541 EC: se înființează Frăția Recuperatorilor, pe satelitul plutonian Charon;

— În 547 EC: Imperiul Catolic Hispano-German achiziționează cele două foste colonii de pe Phobos și Deimos, punând bazele Principatului Oamenilor Neprotezați;

— În 558 EC: PNMA 2 este înfrânt de un nou virus

extraterestru; izbucnesc cele trei molime consecutive, în Coloniile Marțiene, în care mor mai multe milioane de oameni; -în 560 EC: are loc bombardarea lor de pe orbită a celor 3 colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA 2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale;

— În 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA-2;

— În 572 EC: toate cele 274.588 de locuri-habitat disponibile în Principat sunt ocupate;

— Secolul VI EC: crearea locandei, un scanner regenerativ, capabil să „intuiască” elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze;

— În 611 EC: sunt înregistrate primele 14 cazuri de nativi mort-născuți, cu deformări cerebrale majore, în Principatul Oamenilor Neprotezați; în 10 ani, numărul ajunge la 1106, cu perspective de creștere geometrică;

— În 612 EC: se lansează *porților Soarelui,* primele pușcării spațiale;

— În 614 EC: Oliveira da Costas y Hamsteadt pune bazele *reveriei negativiste,* bazată pe „efectul de binoclu inversat”, care rezolvă, parțial, problema lipsei de spațiu de recluziune pentru condamnații juridic;

— În 622 EC: sistemul de diagnoză medicală Hippo’Crates începe să re traseze harta genomului uman neprotezat, descoperind în mai puțin de o săptămână-standard că există deosebiri majore între modelul pre-EC și cel supus diagnozei;

— În 633 EC: govronul ASCan-002 descoperă prima pungă de gaze cu proprietatea de a fi preinteligentă, în stratul mezosferic al atmosferei therrane; deasupra insulei Nova Zilanda, IUOA stabilizează *cubul atmosferic zii* în care Congregația Confucius construiește Airdorado, un hiper-oraș angular, capabil să-și modifice forma și greutatea, în funcție de mediul gazos prin care se deplasează;

— În 662 EC: numărul *delfinomilor* spațiali depășește

cifra de două milioane de indivizi, iar pe Therra se înregistrează solicitarea de identitate cu numărul 10.456.282;

— În 669 EC: Secția de Identificare a Administrației primește cele dintâi solicitări de „cetățean solarian”, din partea *delfinomilor;*

— În 671 EC: Administrația Spațială expulzează, la bordul unei nave-generație, întreaga populație neprotezată, din cele două foste colonii orbitale marțiene, în direcția vechilor colonii din Proxima Centauri, desființând practic Principatul Oamenilor Neprotezați;

— În 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios, purtat cu Regatul Huasteca, divizându-se în două regate-marionetă și o republică-pilot;

— În 675 EC: Administrația Spațială le propune *delfinomilor* o perioadă tampon de 50 de ani, până la aprobarea solicitării căpătării statutului de ceățeni solarieni și le oferă posibilitatea de a locui și de a munci într-o colonie proprie;

— În anul 690 EC: trustul media „Buenavista Solarium” transmite, în premieră absolută, „imagini din viitor”, cu trei zile mai înainte ca evenimentul să aibă loc: îngroparea Palatului Regal Luvim, de pe Dione, unde locuia familia domnitoare a Regatului Huazteca, sub tirul curentului meteoric Shiva;

— În 699 EC: în urma încheierii testelor asupra pungilor preinteligente de gaze, Administrația Spațială ia decizia de a le transforma în unelte-inteligente-artificiale, cu denumirea SO-ll-alfa/de;

— În 722 EC: „Buenavista Solarium” transmite un alt set de „imagini din viitor”, care descriu în premieră descoperirea Portului Xenoc;

— În 723 EC: are loc descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă, plină cu nave spațiale extraterestre, după capturarea raptorului plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, care deținea informația localizării în spațiu a acestuia;

— În 733 EC: înființarea Administrației Spațiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe;

— În 735 EC: fenomenul de *reverie totală,* introdus de către Y Hamsteadt în locul sistemului penitenciar clasic, generează o puternică undă de energie biologică, care perturbă activitatea umană în spațiu și determină Administrația Spațială să întrerupă experimentul penitenciar, expediind Platforma Orbitală Rover 11, pe care se derulează acesta, către Norul lui Oort;

— În 772 EC, farul solarian e scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie,* poziționat pe câte unul din sateliții fiecărei planete a Sistemului;

— În 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică,* prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor planetelor Venus și Jupiter;

— În 777 EC: începe cartografierea Centurii Kuiper de către Administrația Spațială Solariană, în vederea extinderii jurisdicției therrane asupra acestui perimetru cosmic; IUOA e contactată, în vederea construirii a 100.000 de *stratificări-urbanistice-asteroidale,* pe orbite post-charoniene

— În 787 EC: Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman din secolul al VII-lea EC, transferat pe o structură cinetică organică, concepe *tubul velier,* un nou mijloc de transport spațial, care atinge viteza de 22.000 km/sec;

— În 797 EC: Forța Spațială Federală se transformă în Marina Spațială, unitățile sale tactice devenind independente unele de altele și fiind rispite în întregul Sistem Sol; comandantul unic al noii forțe devine ciborgul SNS- 1101 Amadeus, o structură compozită carbonosilicică;

— În 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală;

— În 808 EC: are loc instalarea Roții Satelitare, în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent;

— În 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra

exploatării *praștiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli;

— În 887 EC: sub patronajul Guvernului Therran, începe studierea științifică a „pragului morții”;

— În 890 EC: Este lansată „Sara Monteverdi”, prima stație meteorologică solară;

— În 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor;*

— În 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor;*

— În 897 EC: apare industria predictibilității, capabilă să producă structuri tehnice de prezicere a viitorului pe baza interpretării corecte a filosofiei aristotelice asupra realității;

— În 899 EC: astronava „Erebus Hallo” atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri;

— În 902 EC: Grupul Aplicativ Yommoton introduce *sania fotonică* în rândul mijloacelor de deplasare cosmică în interiorul Sistemului Sol;

— În 921 EC: Nicholas Flamen capătă acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor;*

— În 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de către AIIP; – în anul 952 EC: trustul media „Buenavista Solarium” își încetează funcționarea, ca urmare a atingerii pragului calitativ, care nu mai permite evoluția în sistem; prognozele despre viitor încetează;

— În 986 EC: deficitul de spațiu pentru recluziune conduce la transformarea satelitului marțian Phobos în penitenciar;

— În 991 EC: Conglomeratului Vest pune în funcțiune un nou sistem de deplasare în spațiu, denumit *sistemul de regenerare materială;*

— În 1001 EC: Nava-generație „Ostrovul stelar 001” începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12456 de *nemuritori,* identificați până în acel moment;

— În 1002 EC: în urma expulzării *Partidei nemuritorilor,* are loc primul seism politic major al Erei Cosmice, Administrația Spațială Sol se dizolvă și se instaurează perioada Micului Haos, care durează 26 de ani therrani;

— În 1028: Papa Antonie Eleatul al II-lea este desemnat, pentru un mandat de 10 ani, șeful unei structuri noi,

Administrația Spațială Reunificată, în componența căreia predomină militarii; prim-adjunct este numit cibor- gul SNS-1101 Amadeus;

— În 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Comerciale Solare;

— În 1036 EC: Marina realizează primele *ancoraje* din istoria sa, reușind să stabilească orbite de rotație fixe pentru mai mult de 150 de microcorpuri cerești, transformate în porturi de asistență tehnică;

— În 1038 EC: urmând exemplul Federației Spațiale, Guvernul Therran decide transformarea satelitului Niobe în cea mai mare închisoare din Sistem;

— 1052 EC: Administrația Spațială Reunificată trimite o expediție de explorare în zona mediană a Centurii Kuiper; este descoperit *efectul de lupă* al Centurii;

— În 1112 EC: Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman, transferat pe o structură cinetică organică, propune conceptul de „recluziune liberă” și solicită reintroducerea nanonicelor PNMA-1 pentru deținuți;

— În 1115 EC: Alvarez Juan de Corbia este primul deținut căruia i se face o permutare de vedere în spectrul ultraviolet (aplicația practică a filosofiei *recluziunii libere);* după el, au parte de același tratament încă 2.314.556 de deținuți;

— În 1140 EC: Misha Mohorovicic realizează Proiectul Li-tohabitat Mohorovicic pentru colonizarea planetoidului

Ceres, dar din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici acesta este abandonat;

— În 1184 EC: este descoperită deplasarea prin subspațiu; – în 1204 EC: Marina Militară se divide în trei structuri operaționale – Marina Planetară Alfa, Marina Solariană Beta și Marina Galactică Gama;

— În 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic și începe forarea puțurilor către Cavitatea Vernianǎ;

— În 1228 EC: SGEI, o firmă privată, cu capital olandezo-spaniol, pune bazele industriei spațiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn;

— În 1310 EC: trei expediții de cartare ale IUOA descoperă, în troposfera venusiană, mlaștinile-de-bule, compozite formate din combinarea de praf anorganic, gaz metan carbonatat, vapori de apă grea, microgranule de sulf și bacterii cromatofore, despre care se afirmă că sunt compozite vii, de natură artificială;

— În 1323 EC: Administrația Spațială Solariană deschide primul *portal* către Realitățile Alternative, în *punctul de convergență Adam,* deschizând calea transportului sub-spațial;

— În 1344 EC: înregistrările din Cavitatea Vernianǎ fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice cunoscute sub denumirea de *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică și cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaș creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-și trăiește perioada de creștere de la stadiul de bebeluș, la cel de adult;

— În 1387 EC, Centuryon Orbiter SA lansează de pe orbitele celor doi sateliți marțieni, Phobos și Deimos, o flotilă, formată din 11 nave, către Centura Kuiper, în scopul demonstrării existenței *lupei cosmice* și a *ochiului lui Dumnezeu,* care examinează prin aceasta Micul Sistem Sol;

— În 1503 EC: Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de nonintervenție în Cavitatea Vernianǎ, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va

permite maturizarea „zeului lithic”, înainte de încercarea reluării comunicării cu el;

— În 1584 EC: începe aplicarea în practică a Planului Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol, prin poziționarea pe orbite de fricțiune a celor doi mari planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres și Vesta. Pentru a participa activ la realizarea lui, Entitatea Rațională Digitală Xolotl condiționează acest lucru de oprirea planurilor de colonizare de dincolo de fruntariile lui Jupiter, pentru o perioadă de 4300 de ani;

— În 1790 EC: IUOA construiește Arcada Izotopică, prima structură nonmaterială din istoria construcțiilor umane, cu care acoperă și izolează complet Portul Xenoc, pentru a-l feri de orice influențe distructive din partea spațiului cosmic înconjurător;

— În 1998 EC: Marina Planetară Alfa și Marina Solariană Beta intră în stare de conflict, din cauza revendicării aceluiași corp spațial drept bază permanentă de operațiuni – asteroidul Ceres;

— În 2088 EC: descoperirea entităților inteligente, acta-neele-superb, în atmosfera înaltă a lui Jupiter, de către membrii umani ai unei expediții marțiene;

— În 2120 EC: „Ostroavele stelare” 002,003, 004,005,006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri pentru accelerarea procesului de colonizare;

— În 2209 EC: are loc Declarația Primei Desprinderi Cosmice, intervenția Marinei Planetare Alfa soldându-se cu câteva zeci de mii de morți și mai multe milioane de IA-uri de clasa I și a II-a scoase complet din funcțiune;

— În 2210 EC: Anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra își declară independența și devin autonome d.p.d.v. Administrativ;

— În 2237 EC: MPA și MSB fuzionează într-o structură nouă, cu denumirea de Marina Solariană;

— În 2290 EC: Planeta Marte devine operațională, d.p.d.v. Atmosferic, prima parte a procesului de therraformare încheindu-se cu succes;

— În 2319 EC: construirea tunurilor acvatice Bruguel-El-

lyann, cu ajutorul cărora se realizează cele șapte inele de gheață din jurul Therrei;

— În 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunță descoperirea mișcarea de rotație a Timpului în jurul propriei axe;

— 2405 EC: „Ostroavele stelare” 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliți permanenți ai Proximei Centauri;

— În 2468 EC: crearea planetoidului locuibil „Gheața Veșnică”, stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri;

— În 2726 EC: coloniștii „Gheții Veșnice” descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă;

— În 2693 EC: Administrația Spațială Reunificată decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani;

— În 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta;

— În 2990 EC: Uniunea Ființelor Umane Protezate din Sistemul Sol supune unei ample dezbateri ideea transferului personalității și inteligenței umane pe un suport biologic nonuman;

— În 3011 EC: în zona costieră a insulei Altheea (fostă Madagascar), sub comanda *mullului* Mahabo, începe amplasarea celor trei thori, destinați să atragă din steaua Sol energie electrică, în mod direct; la clinica „Mâna destinului” se realizează primul transfer de personalitate, între un om și un delfin albastru, specie hibridă, trăind exclusiv în marea inelară din interiorul Cavității Verniene;

— În 3044 EC: cei trei thori de pe Altheea se cuplează la câmpul magnetic solar, deschizând *evantaiul magnetic* și aducând independența energetică a insulei;

— În 3107 EC: Gașpar Henrique Delamollia QW, una dintre IA-urile compozite independente de pe Altheea, proiectează *deflectorul de câmp,* cu ajutorul căruia câmpul magnetic solar este utilizat și ca factor de deplasare al cargourilor spațiale, reducând aproape la zero costurile de deplasare;

— În 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Terra” (EJT);

— În 3230 EC: Tribunalul Unic Solarian acceptă spre cercetare solicitarea unui grup de umani de pe satelitul Europa de a fi transferați în corpurile „insectelor Baugis”, structurile larvare extraterestre, adăpostite de oceanul de pe satelitul jovian;

— În 3267 EC: Administrația Spațială Reunificată acceptă modificările impuse codului legislativ spațial, la solicitarea entităților inteligente actaneele-superg, de pe Jupiter. Umanitatea devine de acord cu ideea că tot ceea ce există într-un perimetru spațial dat trebuie să aparțină, în mod egal, tuturor membrilor cărora li s-a acordat statutul de ființă inteligentă;

— În 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții;

— În 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heechee-an, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre;

— În 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe rap- torul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma **Portului Xenoc;**

— În 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități artificiale raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol;

— În 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort;

— În 3451 EC: pe Marte, sunt create primele lacuri artificiale, în aer liber, în zona Mare Sirenum;

— În 3482 EC: Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure pro- tezată de pe insula Altheea recepționează primele *semnale de flux,* sosite pe Calea Magnetică, simultan cu impulsurile obișnuite; este vorba despre ARTEFACTE, dovezi materiale iconice stranii, îngropate în inima stelei Sol de către o civilizație străveche, aflată în trecere prin brațul

galactic;

— În 3492 EC: Administrația Spațială Reunificată începe anveloparea satelitul therran Dione cu o protoatmosferă de tip jovian, destinată populării cu familii de actanee- superb, ființe inteligente care locuiesc în atmosfera jo- viană;

— În 3589 EC: revenirea astronavei tahionice „Arrakis", pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip, care cotropesc Therra (Prima Revenire a Umanității);

— În 4052: se înregistrează primul val de *maree cosmică,* o mișcare seismică fără precedent a spațiului cosmic, declanșată de fuyiunea, cu 10 ani mai devreme, a personalității unui echipaj uman de militari ai Marinei Spațiale cu norul verde din inima nucleului galactic;

— În 4109 EC: Therra este declarată Muzeu de biologie planetară, cu rolul de a proteja, cu titlu de exponate, toate speciile ce trăiesc în ecosistemul său. ERD Xolotl este ales primul custode al muzeului, pentru următorul mileniu;

— În 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT;

— În 4236 EC: Sistemul Sol este închis într-o *sferă Dyson;* – în 4351 EC: Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure pro- tezată, de pe insula therrană Altheea, solicită Administrației marțiene cesionarea dreptului de a fora, în căutare de diamante pe unul din cei patru coloși montani ai planetei;

— În 4370 EC: *lupa cosmică,* instrumentul de forare propus de Sakplah-ab 0001, devine cel mai important proiect de inginerie cosmică, realizat cu cele mai mici costuri, din întreaga istorie a colonizării cosmice;

— În 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Terra" (EJT); *lupa cosmică* forează în conul vulcanului marțian Arsia Mons, declanșând o uriașă explozie magmatică, transformată după câteva zile, într-o erupție de apă clocotită;

— În 4391 EC: inundația catastrofală de pe Marte determină Administrația Spațială Reunificată să-i mute pe toți coloniștii către lunile lui Saturn: sub greutatea apei,

planeta se rupe în trei bucăți, care devin parte integrantă a Centurii; ERD Xolotl avertizează administrația asupra faptului că apa care a produs catastrofa marțiană provine dintr-un univers acvatic, aflat în contact cu universul nostru în zona lui Arsia Mons;

— În 4415 EC: o echipă de prospectare de pe satelitul Vesta eliberează, din greșeală, în spațiu miliarde de viruși-inteligenți Karra, care sunt într-un final anihilați de intervenția Marinei Solariene;

— În 4499 EC: o sondă automată, trimisă către Norul lui Oort, raportează apariția așa-numitelor „foraje negre”, zone de spațiu din care lipsea elementul de *manta,* precum și dispariția împăratului Carlo Mario Carafa Gram- michele-Zamoyski, din autoproclamatul Imperiu;

— În 4503 EC: Administrația Spațială trimite în Norul lui Oort cea mai mare expediție de căutare din istorie: 220 de nave ale Marinei pornesc o cartografiere complexă a Norului și o căutare de mare amploare a împăratului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, fără a reuși însă să descopere vreo urmă a acestuia;

— În 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu, care-l imita pe cel uman, în proporție de 78%;

— În 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – *capodopera Nuages;*

— În 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale,* în Centura de Asteroizi;

— În 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă;

— În 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu;

— În 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie extra- solariană pe uriașa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar;

— În 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praștiei cosmice,* în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice;

— În 5460 EC: Administrația Spațială Reunificată hotărăște realizarea arhitecturi inteligente nonumane, bazată pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius;

— În 5525 EC: Consiliul Intern al Administrației Spațiale Reunificate decide crearea lui Ramon Gomez Max Aub

I®, prima entitate ficțională din istoria umanității; realizată după etalonul filosofului Denis Diderot, aceasta scrie uriașa „Enciclopedie a cunoașterii universale pentru secolul LVI EC”, echivalentul a o mie de miliarde de volume tipărite;

— În 5536 EC: Administrația Spațială Reunificată semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă bază Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urma să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, care urma să înțeleagă misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică;*

— În 5611 EC: este creat Hammamoto Ori Galvan AS, cea de-a doua entitate ficțională, având ca model de bază personalitatea savantului Albert Einstein; aceasta concepe „Teoria involuției speciilor”, lărgind conceptul de specie la nivelul tuturor corpurilor care se mișcă prin spațiul cosmic;

— În 5682 EC: 5682, directorul de programe de pe „Erebus Alticol”, cuirasatul care asigura protecția stațiilor ther- rane în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic;

— În 5796 EC: își fac apariția *pirații bugg,* cele mai sofisticate sisteme de furat-discreditat-transformat-distrus informație, din câte fuseseră proiectate vreodată, în istoria postumanității;

— În 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Satumiene, încheiat cu victoria flotei therrane;

— În 6001 EC: Ethan von Chamisso don Misere solicită transferarea personalității de pe creierul de siliciu pe un creier de cuarț, cu o rată de fidelitate a imitării celui uman de 92%;

— În 6002 EC: la intervenția ERD Xolotl, taberele angajate în disputa privind nemurirea corpului uman ajung la un compromis – orice studiu științific asupra acestui caz este amânat până după anul 10.000 EC, Biserica Reunificată urmând să suspende funcționarea tuturor enciclicelor și bulelor emise de Sfântul Scaun în această privință; – în 6010 EC: este descoperită pe satelitul saturnian Mi- randia *apa vie,* capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumau, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic;

— În 6318 EC: este descoperită prima *cavernă Cassinni,* de către căpitan de trailer Spondeose Navarro Cassinni;

— În 6432 EC: este conceput în vitro Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om complet modificat genetic (omul facocer);

— În 6787 EC: Administrația Spațială Reunificată anunță că Nicholas Flamen era primul *nemuritor* care solicită admiterea reintrării în Sistemul Sol;

— În 6889 EC: Administrația Spațială Reunificată creează Entitatea cu Inteligență Multiplă ENIAC, în scopul de a determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului;

— În 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă Solară (Alfa), în vederea exploatării de plasmă; producția care atinge IO223 grame-erg/sec se împachetează în câmpuri magnetice și este expediată spre Valion Enor- 0012 Andalusia, o platformă de conversie a plasmei primitive în produse energetice secundare, situată pe orbită venusiană;

— În în anul 7155 EC: Administrația Spațială înființează 112 puncte-de-alarmă-spațială, pe orbite trans-charoniene,

profitând de energia gratuită furnizată de Stația Solară;

— În 7211 EC: la marginea Centurii Kuiper, situată în direcția nordului magnetic al Galaxiei, se agregă primul asteroid-colonie, Lumea lui Okannon;

— În 7332 EC: sunt realizate primele „hărți de fugă” ale vântului solar; «Trustul Coral-Amon» demarează lucrările pentru Insula «Solară» Beta;

— În 7377 EC: începe să funcționeze Insula Solară Beta, care afce să crească de trei ori volumul de plasmă exploatată direct din Coroana solară;

— În 7520 EC: Léopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică,* cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra și Desant Ra;

— În 7724 EC: plonjorul Eric Sunt descoperă în timpul unui Desant primul biocromat, formă de viață solariană, cu structură fotonică;

— În 7766 EC: intră în funcțiune Stația Solară Ultimateia, cea de-a o suta stație de exploatare a plasmei solare, iar energia devine gratuită pentru oricare cetățean uman sau nonuman al Sistemului;

— În 7789 EC: are loc primul val de colonizare a asteroidului Vesta; are loc pregătirea sa pentru therraformare și construirea a trei domuri exterioare și a două subther- rane, de o echipă formată din 125 de oameni, 17.000 de i-boți și 1228 de i-droizi; înainte de retragere, therrafor- matorii pornesc un ciclu de accelerare a mișcării de rotație în jurul axei, pentru creșterea atracției gravitaționale; – în 7895 EC: Autoritatea Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților;

— În 8102 EC: pe Vesta sosește al doilea val de colonizare, dar mișcare inconstantă de rotație a asteroidului determină abandonarea proiectului și părăsirea corpului ceresc;

— În 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish,* care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dainte de Era Cosmică; -în 8129 EC: EME propune umanității *filosofia călătoriei fără de*

sfârșit, un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* prin care milioane de lisuși Christoși sunt aduși pe Therra pentru începerea marii Judecăți;

— În 8202 EC: Administrația Spațială Reunificată face public anunțul că Insulele Solare reușesc să exploateze o treime din masa plasmei produsă de steaua Sol, fapt care începe să producă pendulări perceptibile ale axei stelare, manifestate la nivelul Sistemului prin „valuri mareice”; – în 8304 EC: în urma exploatării intense a plasmei solare, are loc prima „surpare” a *ghasei* (atmosfera internă a Coroanei), declanșând un uragan catastrofal, care mătură din cale 12 Stații Solare și duce în derivă, către Centura Marțiană, toată flota civilă întâlnită în cale;

— În 8372 EC: Arshanallupand-ohinho Ciela, președintele Administrațieie Solare Reunificate, o inteligență/pluralǎ/ pos tumanǎ/reconver titǎ-într-o-colonie-fungicǎ, desemnează drept câștigător proiectul „Conversia spațiului”, propus de Colonia Raptor, în vederea revenirii la conceptul de energie gratuită pentru toți consumatorii;

— În 8422 EC: demarează proiectul construirii unei noi *hi- perlentile solare,* care va conduce la crearea de protostele semiartificiale, primul pas în revenirea la gratuitatea energiei în Sistem;

— În 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001 de pe Hydra creează primul *energoid* din istoria cosmică, Enola Nihon, un șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri;

— În 8915 EC: Codinus 0001 pornește în migrație, către sistemul binar Capella (Alpha Aurigae), aflat la 42,21 ani-lumină de Therra;

— În 9113 EC: Enola Nihon depune 12 ouă energetice, într-un cuibar gravitațional, aflat la distanța de trei axe Hydriene de Pluton, din care eclozează 12 *energoizi-pui;* – în 9300 EC: observatorii amplasați pe sateliții neptu- nieni Larissa, Proteus și Nereida înregistrează apariția celor 666 de *energoizi,* strănepoți ai Entității Rațioarile Digitale Xolotl, care pornesc prin Galaxie, în căutarea Divinității;

— În 9317 EC: umanitatea primește din partea lui Xolotl

informațiile necesare pentru accesul la QA09016+6730, o gaură neagră pitică, din studierea căreia urmează să identifice principiile care stau la baza motoarelor cu axă neutrinică, care îi va deschide porțile zborului galactic;

— În 9620 EC, metacomplexul biologic Colentin propune o expediție de cercetare pe Titan, satelitul planetei Saturn, în urma căreia descoperă o mulțime de structuri nonbiologice vii, matrice în gheață ale formelor carbonice vii de pe Therra;

— În 12.122 EC: este descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, **mașina timpului HGW** (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întreg continentul afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireligioasă;

— În 12.400 EC, SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare;

— În 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate);

— În 12.669 EC: Autoemulatorul jovian generează cea de-a doua față a universului cunoscut, în structura numită realitate virtuală, care-l copiază pe primul în cele mai mici detalii;

— În 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SEEI a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice,* în sistemele atmosferice de tip terestru);

— În 13.112 EC, Houlonbelvedere Charismat 213-0, unul dintre cartografii zonelor temporale, descoperă intenția călătorului temporal HG Wells de a crea o buclă temporală, în punctul cronozofic 1895 pre-EC, și împiedică inițierea ei, desființând ideea de călătorie în timp, până la sfârșitul secolului XXV EC;

— În 13.178, SEEI se transformă în SBEE (Spatial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei micro- găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor

universuri;

— În 14.245 EC: pe continentul Unamerikha, apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile, către inima Universului;

— În 14.456 EC: a-șasea-evoluție-Energ marchează prin unde pseudoseismice teritoriul colonizat de QI-Rațiune în interiorul Sistemului Sol, supranumit și Cercul Vassari/Helmuth/Ming;

— În 16.002 EC: Domul Concav (grilaj de clonizi de pază ai Sistemului Sol) creează *barierele Serverus H-O-H-OOOO,* capabile să identifice inteligențele nonbiologice și metabiologice și să traducă în limbaj chimic intențiile lor;

— În 16572 EC: încep să fie trasate primele hărți ale seismelor criozofice;

— În 16.716 EC: sistemele inteligente de clonizi de pază detectează apropierea de Sistem a unei pitice albe lenticulare, pe care încearcă să o oprească, fără a reuși. Pitica este formată din 177.891 de capsule, adăposturi pentru *fiii stelelor,* creaturi plasmoide, derivate din coloniștii umani, porniți în urmă cu opt milenii să colonizeze cosmosul (A Doua Revenire a Umanității). Practicând canibalismul stelar, aceștia se pregătesc să devoreze Soarele, înainte de a porni mai departe către Alpha Centauri;

— În 18.000 EC: o *glifă-cron* descoperă că punctul de apariție al *vântului criozoficâl* constituie **apariția scrisului** și, implicit, a fixării pe diferite suporturi materiale a informațiilor, între care și acelea consemnând evenimentele petrecute; cronicile, letopisețele, istoriile, au reprezentat primele tentative de corecție **a criozofiei sociale;**

— În 18.615 EC: se întoarce în Sistemul Sol *santinela Sarge 1000 Bjon,* o matrice cuantică de subenergie, expediată de postumanitate spre marginile Universului pentru a stabili dacă acolo există civilizații ajunse la viață veșnică; postumanitatea reprezintă o matrice bioenergetică, în care există nu individualități umane ci mii de structuri de identificare personală, reunite în *torțe de energie;*

— În 19.881 EC: este consemnată cea de-ATreia Revenire a umanității către leagănul ei – Therra. *Eugeniile* umanității, călătoare printre stele și linii temporale, trimit un sol către Sistemul Sol pentru a lua contact cu o entitate individuală a umanității. Întâmpinat de Cvartonii Q, descendenții liniei de succesiune a Administrației Spațiale, acesta este interesat de evoluția religiei creștine, pe care o asociază, în mod surprinzător, cu primul computer din istoria omenirii, ENIAC;

— În 20199 EC: are loc Marea Segregare, în urma căreia Alternativele Neio la Comandă hotărăsc transformarea întregii matrice materiale din brațul galactic în „umbre în oglindă”, structuri ficționale, reproducând realitatea, dar nesolicitând consum de energie externă;

— În 21222 EC: entitatea numită Carlo Mario Carafa Gram- michele-Zamoyski revine în Sistemul Sol, transformat între timp într-o plasă/de/energie, și încearcă să stabilească legătura cu entitatea post-Rațională Xolotl, rămasă pe post de gardian al acesteia, după plecarea umanității în spațiu;

— În 21223 EC: Xolotl îi propune lui Grammichele-Zamoyski să i se alăture în tentativa de a transforma megasatelitul jovian Gallian-ab-Hanar într-o Metainteli- gență cosmică;

— În 23990 EC: un *prion-Dreyfus* realizează primul studiu de cercetare criozofică postumană, ajungând la concluzia că Timpul natural este înlocuit treptat de Timpul asumat de entitățile inteligente ale Universului.

Războiul de 87 de minute

Semnarea Pactului Asiatico-Indian, în anul 51 EC, sub umbrela politică a Republicii Imperiale Chineze, a modificat fundamental și pentru totdeauna raportul forțelor militare la scara întregului Pământ. Practic, prin unirea *de facto* a Armatei Roșii Populare Chineze, cea mai mare din lume, având un activ de 347 de milioane de soldați, cu Armata Elefanților Cenușii, cu un activ de soldați de aproape 84 de milioane, s-a realizat cea mai puternică forță de intervenție din istoria umanității. Cunoscuti

I»», drept cei mai buni „copiatori” de instrumentar tehnic și militar din lume, chinezii dețineau, în acel moment, absolut toate tipurile de arme, pentru cele patru medii – terestru, atmosferic, acvatic și spațial, la care indienii adăugaseră „arsenalul teluric”, afirmând că pot să provoace cu ajutorul lui scufundarea parțială sau totală a teritoriului unui stat, în stratul magmatic de sub placa continentală, în fața unei asemenea forțe distructive, cvasitotalitatea statelor asiatice s-au grăbit să adere la Pact, singurele excepții numindu-se Thailanda și Burma care, pentru a nu rămâne foarte expuse tactic au aderat la Commonwelth, în 54 EC, recunoscând suzeranitatea Marii Britanii.

În cursul anului 55 EC, Republica Imperială a anexat prin forță Mongolia și a trecut, cu mare rapiditate, pe sub tăvălugul tancurilor de asalt, majoritatea republicilor post-sovietice, oprindu-se la granița cu Turkmenistan-ul, de unde, pentru a nu pătrunde între granițele statului rus, a solicitat guvernului de la Moscova retragerea din regiunea Crimeei, precum și recunoașterea pretențiilor Uniunii Europene asupra Moldovei și Ucrainei. Arsenalul tehnic militar, sub auspiciile căruia fusese demarată întreaga operațiune, atingea niveluri greu de imaginat chiar și numai cu două decenii în urmă: fuseseră transmutați pe linia frontului, care ocolea aproape jumătate din Rusia, peste 85

de milioane de soldați, 15 milioane de tancuri cu protecție satelitară, 84 de mii de nave marine, 42 de portavioane, 120 de mii de avioane, câteva milioane de camioane, precum și câteva mii de exemplare din primele tanchete inteligente, care nu aveau nevoie de supraveghere umană pentru a duce la îndeplinire ordinele de luptă.

Războiul chinezo-rus a izbucnit în primăvara timpurie a anului 56 EC, dar a fost mai mult unul de uzură, în vederea menținerii inamicului pe pozițiile ocupate din apropierea liniilor de graniță. Trei luni mai târziu, aviația stratosferică rusească reușea primele lovituri serioase asupra Beijing-ului și a Shanghai-ului, reușind să treacă de scuturile satelitare chinezești. Replica a venit, pe neașteptate, din partea aliatului indian, care a lansat o lovitură telurică extrem de puternică, afectând întreaga placă tectonică uralică și scufundând parțial orașul Petrograd. Atinsă de undele seismice de suprafață, Moscova s-a confruntat cu o serie de cutremure de o durată fără precedent. Timp de peste două luni de zile, seisme de grade diferite au lovit zilnic capitala fostului imperiu, transformând-o treptat în ruine.

La trei zile de la executarea loviturii telurice, armata rusească a ripostat nuclear, trimițând rachete spațiu-sol către statele inamice. Euronato a ripostat, declanșând scutu- rile-evantai antirachetă, sub motivarea că radiațiile nucleare din Asia urmau să afecteze întreaga populație europeană, conducând la o rată a mortalității indirecte de peste 35%. Simultan cu riposta europeană, Statele Unite au hotărât realizarea de lovituri tactice nucleare superlimitate, care să scoată din funcțiune majoritatea bazelor de rachete și a aeroporturilor rusești. *Războiul scurt* a ținut 87 de minute, timp în care loviturile și antiloviturile s-au declanșat din mii de puncte diferite de pe suprafața întregii planete, de pe platformele militare din spațiu, de pe cometa Sandeea, aflată foarte aproape de Soare, pe care Euronato realizase prima bază spațială nonsatelitară, precum și de pe toate cele 12 **cuiburi** selenare, o treime din ele aparținând Rusiei.

În minutul 89, Vladivostok-ul se transformase într-un tăciune radioactiv, iar linia ofensivă chineză trecea de Moscova, neîntâmpinând nicio rezistență semnificativă, în minutul 96, grupul de armate Don semnaliza predarea necondiționată, în timp ce un ultim val de microspootere protonice se spărgea în jurul Sistemului Urban Țarigrad, propagând *moartea violetă.* În minutul 124, jumătate din flota de submarine rusești naufragia voluntar pe coastele Chinei, transformându-se în torțe nucleare și provocând cele mai mari valuri de tsunami înregistrate vreodată. Mareea violentă a pătruns mai bine de 100 de kilometri în interiorul coastelor, măturând totul în calea ei. La aproape o oră de la „moartea submarinelor”, indienii au lansat alte două lovituri telurice, scufundând placa continentală de sub Marea de Azov și rescriind complet arhitectura continentului Europa. La 12 ore de la încheierea celui mai scurt război total din lume, Europa a început să fie zguduită de un val de seisme fără precedent, care au culminat, după prima săptămână din era postnucleară, cu izbucnirea a 26 de vetre vulcanice, cele mai multe dintre ele urmând linia țărmului mediteranean, iar trei manifestându-se extrem de aproape unul de celălalt, în interiorul arcului carpatic, în apropiere de străvechea stațiune balneară Herculaneum.

Arcul de foc al Europei a funcționat, fără întrerupere, timp de 42 de ani, producând schimbări climatice majore și aducând deasupra bătrânului continent o iarnă postnucleară care a ținut 28 de ani. Temperaturile medii au coborât la -16° Celsius, atingând -40/-500 C, în zonele de litoral și în cele montane înalte. Populația continentului a scăzut dramatic, atingând, dacă ar fi să dăm crezare unui sondaj realizat de elvețieni, în anul 66 EC, cifra de 98 de milioane de locuitori, risipiți în zonele joase de pădure din Bavaria, Moravia, Câmpia Panonică și Câmpia Română, unde temperaturile deveneau ceva mai blânde în cursul lunilor de vară.

Singurele țări care nu au avut aproape nimic de suferit, conservându-și elementele de civilizație anterioare războiului au fost Austria și Elveția, mult mai bine protejate

de lanțurile de munți de catastrofele naturale care produseseră atâtea pagube în restul continentului. Și, în vreme ce Elveția a decis să-și conserve statutul de neutralitate, moștenit din timpuri străvechi, baricadându-se în interiorul Alpilor, ca într-o fortăreață naturală, și rupând orice relații cu lumea înconjurătoare, Austria neputând să facă același lucru a luat hotărârea istorică de a oferi adăpost și statut de cetățean oricărei persoane din restul Europei, care ar fi solicitat acest lucru. Astfel, în anul 79 EC, numărul locuitorilor cu statut permanent depășise cifra de 44 de milioane, iar ea continua să crească zilnic, punctele de tranzit de la frontiere fiind pline până la refuz de solicitanti.

În anul 85 EC, serviciul meteorologic austriac consemna prima apariție constantă a soarelui pe cer pe o perioadă mai lungă de 65 de minute. Iarna nucleară se apropia de sfârșit, iar temperatura medie continentală urca și ea spre -9° C, permițând primele tentative de agricultură protejată, cu semințe evoluate genetic, trimise din partea SUTA, în anul 92 EC, granița de est a Austerland-ului atingea pusta panonică, iar noua cale ferată pe șină magnetică permitea ca garniturile să străbată distanța dintre Viena și orice punct de pe harta noului superstat în mai puțin de o oră. Pentru a repopula zonele pustii din nordul vechii Germanii, dar și pe cele din Franța, Spania și Portugalia, guvernul a parafat o înțelegere de colonizare cu China și India, fiind de acord ca, în schimbul înzestrării cu tehnologie înaltă, să permită stabilirea în puncte preindicate a mai multor milioane de „azilanți de spațiu vital”, singura condiție fiind acceptarea și a cetățeniei austriece, transformată în anul 97 EC în cetățenie germanică. În anul 102 EC, Austerland-ul număra 99 de milioane de locuitori, dintre care 28% de origine asiatică, procentul crescând în mod constant, anual.

Spargerea satelitului natural în trei fragmente, în timpul Războiului de 87 de minute, respectiv Phoebe, Niobe și Dione, a condus la colonizarea celui mai mare și mai apropiat, Phoebe, de către națiunile care, în mod teoretic, se puteau declara învingătoare. Astfel, satelitul cu

diametrul de 1334 de kilometri a fost împărțit între puterile spațiale care își păstraseră intactă tehnologia lansării – SUTA, Uniunea Australiană, Republica Imperială Chineză, Noul Imperiu Nippon, Dominionul Cubanez, Imperiul Britanic și Armata Iraniană de Ocupație (singura entitate armată fără un stat care să o susțină). După anul 88 EC, pe scena terestră au apărut noi puteri spațiale, care și-au revendicat dreptul de a construi baze spațiale pe Niobe; e vorba despre mici unități statale, dezvoltate pe teritorii atinse de uraganul nuclear sau tectonic și care, se prezervaseră, în mod aproape miraculos, în așa-numitele „pungi de supraviețuire”, din zone aflate la adăpostul unor lanțuri muntoase înalte sau în largul oceanelor, precum Republica Nova Tahiti, Unica Bermuda, Țara lui Calyope, Statul Amerigo și Republica Navajo Ceylon.

În anul 92 EC, la solicitarea expresă a împăratului chinez Hung Pei Li, primul din Dinastia Li, Austerland și-a schimbat denumirea în Regatul German Continental, dar și-a păstrat sistemul de conducere parlamentar și prezidențial, „regele”, ales de parlament, având numai un rol simbolic, manifestat în special în relațiile spațiale. Primul rege al noului stat a fost Wagner Hans Keiber, un uman cu sistemul osos multiprotezat. Sub regența sa, noul stat a câștigat dreptul de a coloniza satelitul Dione și a reușit să construiască primele două porturi spațiale stratosfe- rice, de pe care urmau să se efectueze majoritatea absolută a lansărilor.

Regatul German Continental a dăinuit sub această formă conjuncturală până în anul 112 EC, când s-a unit cu cele două Diviziuni descoperite în vestul extrem al continentului, în punga monatană Sierra – respectiv Minoritatea Portugheză Lassal și Condomionul Barcelonez, care i-au adus un plus de populație de 31 milioane de suflete, dar și aspirația transformării într-o nouă superputere mondială. Proiect care a devenit viabil în 149 EC, când a luat naștere Imperiul Catolic Hispano-German, cu un teritoriu de 8.850.000 km2 și o populație de 202.324.000 locuitori, în 150 EC, Frédéric Alonso I a fost

ales regele noului stat și, grație alianțelor pe care a reușit să le încheie cu Republica Imperială Chineză și cu proaspăt înființata Federație Americană Nordică (FAN), a început să se impună pe scena cosmică, devenind capabil să finanțeze proiectul lui Vasili Elianov-Makarrenko, denumit „praștia cosmică”, tehnologia cu cea mai îndelungată existență în domeniul transportului minier. Prima întreprindere spațială către care s-a îndreptat atenția Imperiului a fost reproiectarea și reconstrucția Orașului Spațial Avacuum, distrus de armata iraniană, în cursul Războiului de 87 de minute. „Praștia cosmică” a servit, printre altele și la transportarea pe orbită a materialelor necesare celui de-al treilea și cel mai mare port cosmic artificial, situat pe orbită Lagrange. Chiar și cu lucrările aflate la numai jumătate din parametri, portul și-a demonstrat utilitatea imediată, fiind folosit ca bază de lansare a operațiunilor tactice militare, în 151 EC, când Imperiul a hotărât invadarea Uniunii Australiene și scoaterea deșertului Tirari din izolarea completă la care îl supusese aceasta din urmă.

Licărire cronozofică

Cea mai puternică erupție solară din toate timpurile, înregistrată în mod oficial, este aceea de la începutul anului 89 EC. În mod obișnuit, o astfel de explozie în atmosfera stelei Sol poate elibera o cantitate de 6 x 10^{25} jouli de energie. Plasma se încălzește la zeci de milioane de grade Kelvin și accelerează electronii, protonii și ionii grei aproape de viteza luminii. Rezultatul în exteriorul coroanei solare este catastrofal pentru tot ceea ce înseamnă viață biologică, neprotejată sau prea puțin protejată de către atmosfera planetei pe care se găsește.

Erupția SOL 89, transformată în *uraganul Clovis,* după depășirea coroanei solare, a eliberat 6 x 10^{35} jouli, o cantitate greu de înțeles pentru mintea umană, obișnuită cu calcule… la scară therrană. Uraganul *a prăjit,* la propriu, toți sateliții aflați pe orbite therrane, dar și pe cei afla ți pe

orbite ale corpurilor din interiorul Micului Sistem. Au scăpat, cu avarii mai mult sau mai puțin importante, sateliții aflați în „zona oarbă” a planetelor sau sateliților, pe care îi orbitau în acel moment. Cele mai importante daune le-a suferit flota Republicii Imperiale Chineze, aflată în acel moment în drum spre Planeta Roșie. Din cele patru fregate, șase crucișătoare și două vase de reparații, au ajuns în relație cu Deimos numai o fregată și jumătate dintr-un vas de reparații, ancorat prin cleme magnetice de fregată. Acesta a fost și motivul pentru care acțiunea de colonizare a planetei Marte de către chinezi, începută în anul 87 EC, odată cu contestarea internațională a manevrei bursiere prin care SUTA cumpărase de la ONS Hellas Planitia, cel mai mare crater de pe Marte, a încetat de facto. Șocul financiar resimțit pe Therra a fost suficient de puternic, încât să declanșeze începutul destrămării statului chinez, fapt care a condus la împărțirea lui în trei regiuni, aprig disputate între Uniunea Australiană, Regatul Birmaniei Reunite, Imperiul Soarelui Renăscut și Republicile Thailandei de Nord și Myanmarului.

Inițial, erupția și-a încetinit înaintarea, la nivelul coroanei, transformându-se într-un vârtej solar obișnuit, ceea ce permis sistemului de sateliți din *lentila mercuriană* să-i înregistreze toți parametrii și să furnizeze un calendar de predictibilitate pentru următoarele trei ore. Așa cum avea să constate, însă, zece luni mai târziu, Opta Observation (cel dintâi IA astronomic, cu care au fost înzestrați toți sateliții produși după anul 64 EC, la solicitarea expresă a Organizației Națiunilor Spațiale), nu a fost vorba despre o încetinire naturală a procesului, ci de o absorbție energetică, un vortex, cel dintâi cartat în această parte de galaxie.

La nivelul cunoștințelor astronomice ale începutul Erei Cosmice, în Metauniversul cunoscut, astronomii mai identificaseră două astfel de fenomene, ale căror cauze nu reușiseră să le înțeleagă: vortexurile Ochiul Șarpelui, în constelația Ophiucus, și Borealis, la doi gradeinți și jumătate de Steaua Polară. Singurele lucruri care fuseseră

înregistrate cu certitudine, iar apoi explicate, la nivelul Teoriei Codecurilor Universale, fuseseră efectele stârnite de apariția, funcționarea și dispariția unui vortex. Pe lângă manifestările de „cascadă de energie”, de „fulgurație intensivă” și de „solidificare energetică”, suprinse în zona de periferie a fenomenului, pentru prima dată în istoria observațiilor științifice, pe lângă cele două axe de manifestare, a fost depistat efectul de „tunel cronozofic”. Urmărind, în sens invers, răsuceala spiralei, urmată de absorbția totală de energie din jurul vortexului, oamenii de știință au reușit să surprindă formarea „picăturilor cronos”, în paralel cu dispariția masei energetice absorbite și refulate dincolo de matricea spațiului linear. Spulberarea lor în perioada funcționării vortexului (sub o picosecundă, ca apreciere grosieră, la nivelul tehnicii perioadei) și disiparea micropicăturilor în spațiul obișnuit a condus la accelerarea scurgerii timpului-standard și la creșterea temperaturii reziduale, cu procente măsurabile. Accelerările la care a fost supus timpul local au produs mișcări inerțiale ale majorității componentelor cronozofice, iar balansul lor a dat naștere la înclinarea axei temporale, pentru sectorul galactic respectiv, de până la 01,1° Rebo (claritate cronozofică, cu aplicare pe scara Rebonotoff, după numele savantului Ivan Nikitin Rebonotoff, cel care a pus bazele științei cronozofice,. Argumentând existența binomului matriceal spațiu-timp, ca o spirală cu funcționare nonrectilinie înainte-înapoi). Înclinarea axei temporale, au afirmat savanții, conduce la alunecarea spre înapoi a fluxului de evenimente, produs până în acel moment, și la redeclanșarea *cauzelor prime,* care le-au generat. În acel **moment zero,** se declanșează factorul de repetitivitate, simbolizat la nivel matematic prin ideea de *perioadă,* care anclanșează cauzele rămase în matricele materiei și evenimentele repomesc pe aceleași făgașuri, ca istorii prezente.

Grupul de studiu Rebonotoff, înființat în anul 33 EC, a afirmat, încă din cel de-al patrulea deceniu EC, că evenimentele generate într-o anumită matrice, pe un

segment cronozofic delimitat și măsurabil, nu au o istorie proprie, ci una regenerabilă, imuabilă (adică repetabilă în exact aceiași parametri), dar nu și eternă. Orice incident, produs pe axele simultane spațiu-timp, își găsește reflectarea în direcția regenerării cronozofice: istoria evenimen- țială va fi reluată, dar unghiul de înclinare Rebo va genera alternative istorice, respectiv repetițiile istoriei nu vor mai fi în oglindă plană, ci în oglindă concavă sau convexă. Distorsiunile generate nu vor putea fi urmărite și catalogate, întrucât înregistrările de orice fel ale evenimențialului se vor autoprograma după istoria prezentă. Practic, au concluzionat cei din grupul de studiu, nu există decât istoria clipei prezente, dar este dinamică și nu are memorie. Istoria universului nu are decât prezent și efecte; trecutul și cauzele sale nu sunt decât aparent accesibile și nu prezintă relevanță.

Vortexul care a înghițit erupția SOL 89 și-a încetat existența în femtosecunda -1,2 SH (măsurătoare în gravitație locală). A avut loc o *licărire* cronozofică, iar erupția și-a reluat cursa spre marginile coroanei stelei. Conform prezumțiilor Grupului de studiu Rebonotoff, istoria clipei prezente a fost insesizabil perturbată. Proiecțiile cronozofice realizate de Opta Observation au demonstrat că erupția ar fi trebuit să mătură Sistemul Sol, într-o diagonală concavă, să-și reverbereze extremitățile energetice spre înapoi, să producă deformări ale coroanei și cromosferei solare și să se disipeze în Centura Kuiper, generând valuri reziduale. Acestea ar fi schimbat milioane de traiectorii ale microcorpurilor ce populau regiunea, instaurând singularitatea cronozofică a clipei prezente.

Aceasta reprezintă doar o posibilitate, au ripostat aplicanții filosofiilor de recuperare a istoriilor alternative. O posibilitate clasică. Nu vom ști niciodată dacă a devenit realitate sau a rămas ca atare. Dialogul metafizic între rebonotoffi și aplicanți a continuat câteva luni, până când, către mijlocul anului 89 EC, primele valuri stârnite în centrul Micului Sistem au demonstrat că erupția se transformase în *uragan.* De fapt, valurile nu erau rezultatul înaintării tip-

lance a mareei eruptive, ci exact reverberările subliniate de rebonotoffi. Rezultatele distrugerilor asupra flotelor spațiale ale diferitelor națiuni, aflate în competiție pentru colonizarea spațiului din Micul Sistem, dar și asupra utilităților satelitare de orice fel, inclusiv asupra sistemelor de comunicații la sol și de conversie-transmisie de energie electrică, au fost greu de calculat la momentul producerii lor. Ceea ce se cunoaște cu exactitate au fost efectele produse asupra extinderii umanității în spațiu.

ONS a anunțat că nu mai poate să coordoneze eficient relația Therra-Colonii, din cauza prăbușirii comunicațiilor, dar și a reținerii la sol a majorității curselor spațiale, ale căror plecări erau supravegheate de către Portul Spațial, transformat într-o epavă circumtherrană și supusă unui cvasipermanent bombardament meteoritic, generat de trecerea *uraganului.* Ca urmare a pierderii celui mai important obiectiv al său, organizația nonstatală a solicitat desființarea rețelelor sale principale și menținerea unei structuri minimale, cu numele de Protectorat Spațial.

Cea mai puternică națiune spațială a momentului, Statele Unite Therrane ale Americii, a preluat inițiativa și a solicitat, în mod oficial, OSN să își retragă solicitarea, promițând revizuirea statutului general al acesteia, în funcție de realitatea istoriei prezente. Două luni mai târziu, a supus atenției unei adunări restrânse a organizației a „Pledoariei pentru înființarea unei noi structuri administrative pentru spațiul cosmic și colonizare”. Motivarea extrem de sintetică o solicitării atrăgea atenția asupra lipsei de unitate a acțiunilor participanților la cursa spațială, fapt care a făcut posibilă prăbușirea câtorva piloni principali ai susținerii unor astfel de activități. Pe scurt, SUTA susținea înființarea unei forțe militare spațiale, care să reacționeze cu fermitate și coordonare, în cazul unor evenimente naturale sau artificiale, conform unor strategii coerente, adoptate pentru perioade de câte 50 de ani.

Prăbușirea bruscă a ordinii anterioare, conform căreia situația cuceririi spațiului prezenta o oarecare coerență, a făcut ca în anul 91 EC Consiliul Lărgit al ONS să aprobe

înființarea Forței Spațiale Federale, o forță militară destinată funcționării în condițiile spațiului cosmic și în cele ale corpurilor planetare și ale sateliților aferenți acestora. Până în anul 109 EC, majoritatea fondurilor destinate funcționării FSF au fost alocate de către SUTA, care și-a asigurat, în felul acesta, o majoritate la limită a voturilor în cadrul Consiliului Lărgit. Acest fapt i-a permis să înființeze, fără restricții legislative, încă patru microcolonii marțiene și să îți revendice șase din cele paisprezece puncte de colonizare, în arhitectura cartografică a Marelui Sistem. Forța Spațială Federală a activat în această formă, neîntrerupt, până în anul 733 EC, când OSN s-a transformat în Administrația Spațială Solariană și și-a mutat sediul pe satelitul Phobos. În cele peste șase secole de funcționare, FSF a reprezentat organizația suprastatală cu cea mai lungă perioadă de activare, atât de dinainte, cât și de după începutul Erei Cosmice.

Prelungita existență a acestei entități a fost sau nu în legătură cu apariția acelui vortex energetic, din anul 89 EC? *Sincopele IA,* concepute în anul 725 EC, de către extensiile lui Xolotl, în interiorul spațiului cibernetic solarian, în vederea analizării descoperirilor făcute în Portul Xenoc, au răspuns afirmativ, după o evaluare statistică a probabilităților, pentru acest caz particular. S-a luat în considerare și posibila asemănare a „condițiilor de vortex”, din înregistrările arhetipale, realizate cu peste 18 milenii anterior vortexului Clovis (în jurnalele unor prelați creștini catolici, dar și ale unor oameni de știință arabi, chinezi și japonezi, din epocă), perioadă în care apare, ca din senin, o structură incipientă suprastatală, denumită Ordinul Cavalerilor Templieri, ce va fi avut, în secolele următoare, o politică de dominație clară, asupra statelor implicate în organizarea Cruciadelor.

Este posibil ca evenimentele desfășurate în spațiul cosmic să fi influențat cursul istoriei umane, au afirmat IA-urile ASS, în conferințele multimedia, care au urmat transmutării sediului pe satelitul therran Phobos. Iar vortexu- rile energetice, specifice locațiilor dominate de

stele de clasă G, s-ar putea să nu fi fost singurele elemente de alterare ale sale. Aceasta ar fi una dintre explicațiile faptului pentru care trecutul și cauzele sale nu sunt decât aparent accesibile și nu prezintă relevanță.

Condensator de inteligență artificială

Marea curățenie spațială a demarat în anul 93 EC, ca un program al Uniunii Australiene. Aceasta cumpărase, în anul 87 EC, de la Organizația Națiunilor Spațiale (ONS), dreptul de a lansa în spațiu propriii sateliți de telecomunicație și câteva cargouri de transport pentru mărfuri, pe noul înființatele rute Therra-Marte. În esență, programul, așa cum fusese propus ONS-ului, își dorea să elibereze o parte dintre orbitele din stratosferă și mezosferă, pentru a preveni incidentele și accidentele de lansare, de la sol. În realitate, Uniunea intenționa crearea unui coridor de lansare cu dedicație, adică unul care să permită lansări de succes doar dintr-un anume perimetru therran, în încercarea de a obține supremația la sol, în domeniul lansărilor.

În acest scop, au fost ridicate, la altitudinea de 12 kilometri, patru „aspiratoare” de elemente zburătoare, naturale și manufacturate. Cele patru structuri, cu forma aproximativă a unui dirijabil, din perioada de pionierat a zborurilor atmosferice, au fost înzestrate fiecare cu câte zece navete-culegător, având misiunea de a captura orice element plutitor artificial, cu diametrul de până în 3 metri. Estimarea inițială propunea cifra de 514.000 de obiecte, cu aceste dimensiuni fizice, și o greutate netă de 1.700.000 de tone. Greutatea a fost atinsă și depășită după mai puțin de un an de la lansarea proiectului și o cincime din cel mai arid deșert al Uniunii, Tirari, situat în partea de est a regiunii Far North, a fost acoperită cu aceste resturi metalice și ceramice, erodate de factorii atmosferici și de temperaturile scăzute, prezente la aceste altitudini.

În anul 95 EC, întregul Tirari se transformase într-un uriaș depozit-bazar, care asigura deja, după numai un an de funcționare, o zecime din venitul Uniunii Australiene. Aici puteai găsi microsateliți complet echipați și funcționali, aparținând perioadei de pionierat spațial, cu emblemele statelor aflate pe atunci în cursa pentru câștigarea supremației în spațiul cosmic – SUA, URSS, China, Uniunea Europeană, Franța, Marea Britanie, Japonia. Puteai să cumperi borduri întregi sau numai fragmente, aparținând marilor sateliți de telecomunicații ai epocii, de genul Telsat, Score, Intelsat, Telstar, Prospero, Kosmos și chiar un Sputnik complet, garantat drept autentic, de către specialiștii în investigații spațiale ai Uniunii. Găseai antene-grilaj, străpunse de meteoriți, scuturi ceramice pentru temperaturi înalte, blindaje de ceramit și de vanadiu, balize încă funcționale, statii de comunicare stră- vechi, cu sisteme Inmarsat, utilizate cu scopul de a asigura comunicații mobile prin satelit pentru utilizatori maritimi și chiar terminale Iridium, propuse și dezvoltate de consorțiul Motorola. Într-unul din sectoarele centrale, sub paza strictă a forțelor paramilitare de ordine, se afla un clopot de sticlă, vidat, sub cupola căruia odihnea modulul experimental Kibo, realizat de japonezi pentru Stația Spațială Internațională (ISS). Cum ajunsese acesta pe una dintre orbitele de recoltare, rămânea un mister, întrucât ISS era plasată pe orbită la o altitudine ce varia între 319,6 km și 346,9 km, cu mult deasupra mezosferei supusă operațiunii de curățenie.

Srinivasa Iyengar Ganesh, un matematician indian de elită, emigrat în Uniune, din cauza instabilității militare a continentului euroasiatic, a fost cel care a descoperit, în anul 101 EC, *condensorul de IA,* care 12 ani mai târziu primea denumirea oficială de *GaneshIA.* Funcționale parțial, majoritatea artefactelor, expuse spre vânzare sau numai depozitate în Tirari, până în momentul reciclării, reușeau să „învie” pe timpul zilei, prin reactivarea, automată a celulelor fotovoltaice, cu care fuseseră înzestrate. Fenomenul conducea la stratificarea unei rețele

distorsionate de câmp magnetic, deasupra deșertului, ușor de remarcat dacă te găseai într-un vehicul stratosferic, care ar fi orbitat zona. De altfel, el fusese observat, înregistrat, determinat valoric și catalogat drept „aleatoriu”, întrucât se întrerupea, odată cu apusul soarelui. Primul care i-a acordat atenție a fost un sistem de cartografiere termică a globului therran, care a semnalat scăderea cu 3° Celsius a temperaturii diurne la sol, în zona respectivă, precum și creșterea celei nocturne cu 1,4°. După cum aveau să stabilească, trei ani mai târziu, Sistemele Operaționale de Elită ale Uniunii, structurarea unei rețele inteligente primitive a fost urmarea directă a intrării automate în stadiul de comunicare, pe care fuseseră fixate, de la sol, mai înainte ca legătura cu respectivii sateliți să fie întreruptă. Iar prima decizie pe care a luat-o *condensorul de IA a* fost aceea de a stabiliza un culoar termic optim de funcționare a foarte eteroclitelor sale componente. De aici și diferențele de temperatură observate.

În anul 107 EC, Srinivasa Ganesh a reușit să determine, prin aplicarea unor formule matematice complexe, gradul de inteligență al *condensorului.*

Pentru că nu putem să utilizăm baremele care ne ajută să clasificăm gradele umane de inteligență, a declarat el, în fața comisiei parlamentare a Uniunii, a trebuit să inventez altele noi. Acestea țin seama, parțial, de cele aplicate până acum sistemelor IA, concepute de inteligența umană, dar se raportează și la parametri noi, cum ar fi *cel de interconectitivitate* sau *cel de raportare la sensori aflați în contact direct cu mediul înconjurător.*

Conform noii grile, care se întindea pe o scară de progresie cuprinsă între -65 și +125, inteligența ultimelor tipuri de IA (cele cu tripla răsucire a lanțurilor nanomoleculare în jurul câmpului magnetic generat de propria sursă de energie) se găsea undeva, pe treapta +48, cu un randament al consumului energetic, raportat la valența intelectuală produsă, de aproape 44%. Iar inteligența *condensorului* se situa pe treapta +32, o poziție de-a dreptul stranie, dacă se ținea cont de faptul că nu fusese

conceput pe baza unui raționament uman.

În anul 116 EC, guvernul Uniunii Australiene a hotărât închiderea bazarului de la Tirari și plasarea „deșertului cu inteligență nativă" sub incidența unei legi speciale, care-l decreta monument național, accesul la întreaga zonă devenind extrem de restrictiv. Mai mult, deși operațiunea a costat enorm, Tirari a fost protejat sub o cupolă deflectoare, menită să orbească ochii spațiali ai sateliților sau ai navelor cosmice amplasate pe orbite de spionaj. Din acel moment, singurele informații despre *GaneshIA* ajunse în mass-media, dar și în dosarele serviciilor de securitate ale celorlalte state au fost numai acelea filtrate de către serviciul secret al Uniunii.

În 129 EC, Uniunea a făcut public puterilor interesate în domeniul industriilor spațiale că a reușit securizarea a 12 coridoare de ieșire în spațiul interplanetar. În 137 EC, Federația Americană Nordică (FNA) și-a manifestat dorința de a subînchiria toate coridoarele pentru următoarea jumătate de secol, în condițiile în care ieșirile în spațiu prin alte sectoare atmosferice se transformaseră în capcane mortale. În fapt, politica de ieșire în spațiu era complet controlată de către Forța Spațială Federală, care lăsase doar puține posibilități de manifestare în acest domeniu pentru doritorii de la sol. Tratatul dintre FNA și Uniune a eșuat însă, înainte de a fi semnat, întrucât FNA a condiționat subînchirierea de dreptul de acces liber la zona Tirari, despre care se bănuia că ar avea implicații majore în coordonarea zborurilor pe cele 12 coridoare.

Timp de 12 ani, misterul Tirari a rămas întreg, singurele lansări orbitale de sateliți meteorologici și militari fiind numai cele ale Uniunii însăși. Schimbările profunde care avuseseră loc în relațiile foarte tensionate dintre marile puteri ale lumii, au îndepărtat planurile de cucerire ale spațiului cosmic, lucru care s-a dovedit a fi pe placul Forței Spațiale Federale, care nu vedea cu ochi buni impunerea unor noi pretendenți militari, dincolo de atmosfera therrană.

În anul 151 EC, proaspăt înființatul Imperiu Catolic

Hispano-German a declarat stare de război Uniunii Australiene, motivându-și gestul prin solicitarea de ajutor, adresată împăratului de Misiunea Catolică din acest teritoriu. Fără să ia în seamă numeroasele oferte de mediere a păcii, Imperiul a invadat Zona Australiană, ocupând imensul teritoriu continental în numai o săptămână. Peste 300.000 de soldați umani și 1.112.230 de unelte-militare- auxiliare-inteligente au înfrânt, în două bătălii consecutive, mult mai puțin numeroasa armată asutraliană și au impus Uniunii un tratat de încheiere a agresiunii, cu termeni extrem de duri. Pus în fața dizolvării administrative»

și a împărțirii statului între puterile federative ale Imperiului, guvernul australian a acceptat cedarea deșertului Tirari și a zonelor limitrofe armatei imperiale, precum și dreptul de folosire nelimitată a celor 12 coridoare spațiale.

În 154 EC, Frédéric Alonso I, regele-împărat al Imperiului, a convocat o conferință internațională de presă, de după război, prin intermediul căreia a comunicat umanității secretul ascuns sub dunele desertului Tirari – o inteligență artificială, devenită independentă material de structurile-artefact aflate în *condensorul de IA,* adică de miile de componente de satelit, coborâte de pe orbitele curățate, în vederea operaționalizării lor. O inteligență care ocupase, într-o primă etapă, toate cristalele de siliciu ale deșertului, pentru ca ulterior să își transfere inteligența și memoria în atmosfera therrană, transformată într-un gigantic hard sui-generis.

O IA independentă de umanitate? au întrebat, la unison, toți reprezentanții presei, prezenți în supraimpre- siune, în sala de protocol a tronului, din palatul madrilen. Cum este posibil ca omul să piardă controlul unei asemenea forțe impresionante și înspăimântătoare?

O IA, apărută din deșeurile muncii umane, într-adevăr, a subliniat împăratul, care s-au autoformat ca inteligență, fără niciun ajutor extern, urmând traiectul unui protocol de evoluție destul de asemănător cu acela al speciei umane.

De unde știm că e vorba despre o inteligență benefică? N-ar fi mai corect, pentru întreaga umanitate, să o distrugem, înainte ca ea să se manifeste negativ?

Nu ar fi corect deloc, a răspuns împăratul, după ce s-a sfătuit cu Conclavul Savanților, timp de câteva zeci de secunde. În realitate, războiul cu Uniunea Australiană a pornit de cererea de ajutor formulată de această entitate inteligentă, care a fost supusă de Uniune la o formă foarte toxică de sclavaj energetic.

În acest caz, premisa de pornire a războiului a fost ilegală, au protestat reprezentanții presei din Federația Nordică Americană. Imperiul nu avea de apărat drepturile încălcate ale credincioșilor catolici. Rezultatele finale ale războiului sunt nule și neavenite, iar deșertul Tirari se întoarce, de drept, foștilor posesori.

Premisa a fost una corectă, a rectificat Frédéric Alonso I. *Condesnorul GaneshIA* a atașat cererii de ajutor o solicitare de aderare necondiționată la credința catolică. Fiind vorba despre o situație excepțională, Nunțiul Papal prezent la Madrid i-a acordat dispensă de acceptare.

Aderarea la o nouă credință, presupune schimbarea numelui, într-unul adecvat credinței respetive, a intervenit un solitar video acromatic. Ce nume și-a ales adeptul *condensor?*

Xolotl, a răspuns, după câteva clipe de ezitare regele-împărat.

Numele acesta are vreun sens, în vreuna din limbile actuale? a revenit solitarul.

Înseamnă „cel singur, din mijlocul deșertului”, într-unul din idiomurile străvechi ale arianei. Xolotl a devenit, odată cu primirea credinței creștine catolice, cetățean al Imperiului Catolic. Împăratul a ridicat amândouă mâinile, pentru a preveni un nou val de întrebări. În felul acesta, e cel dintâi IA care devine egalul unei ființe umane, iar Biserica se gândește, la modul cel mai serios, să ia în calcul o creștinare în masă a tuturor uneltelor-auxiliare din Imperiu.

Din ce-și va câștiga existența cel mai nou cetățean al

Imperiului? au întrebat simultan 12 posturi de mediere informațională.

După căpătarea statului de cetățean hispano-german, ca unic conducător al Imperiului, am luat decizia de a-l numi consilier în probleme de IA. Vreau să cred că postul i se potrivește perfect.

Și ce se va întâmpla cu deșertul Tirari, acum, după încheierea conflictului?

Deșeurile vor fi reciclate, iar nisipul își va redobândi puritatea și libertatea. Va deveni primul și singurul monument natural dedicat IA-urilor.

În 155 EC, IA Xolotl s-a integrat complet în Rețea, părăsind Therra și răspândindu-se în spațiu, pe urmele conchistadorilor cosmici. Începuse „era Xolotl”, care avea să domine expansiunea umană în cosmos timp de 15.000 de ani.

Omul cu masca de cobalt

Daniel Breit Kotska a fost considerat cel mai important personaj uman implicat în realizarea celei mai mari puteri militare spațiale din toate timpurile – Marina Spațială. DB Kotska, supranumit și *omul cu masca de cobalt,* pentru că acceptase să își modifice fața, înlocuindu-și pielea cu o structură subțire și extrem de maleabilă, din cobalt, amplificat cu rețele neurale de tip IA, a reușit să convingă Grupul Militar Autarhic, în anul 60 EC, să extindă puterea Micii Americi în spațiul cosmic, profitând de reculul înregistrat, în domeniu, de celelalte puteri spațiale ale momentului.

Primul pas a constat în acapararea Stației Spațiale Internaționale (ISS), ajunsă în cele șase decenii de evoluție lentă un gigant conglomerat urban, situat la altitudinea de 346 km, în termosferă. Deoarece, în urma *Războiului de 87 de minute,* din anul 56 EC, o mulțime de sateliți civili și militari fuseseră abandonați, pur și simplu, pe orbitele lor, de către statele a căror tehnică digitală fusese distrusă de

pulsul magnetic generat de utilizarea armelor nucleare, ISS a devenit proprietatea celui dintâi stat care a reușit să ridice o navetă de la sol și să o abordeze. În anul 59, Mica Americă își revendica dreptul de proprietate asupra ISS, în ciuda protestelor vehemente ale Uniunii Australiene, ale Federației Nipone de Răsărit, ale Republicii Imperiale Chineze și ale Pactului Asiatico-Indian.

Cel de-al doilea pas a constat în transformarea ISS în Portul Spațial Iowa și în deschiderea danelor pentru astronavele nonamericane, contra unei taxe substanțiale, plătită în minerale rare, către Mica Americă. În următorii zece ani, Portul Spațial s-a extins de la 108 m la 428 m, pe lungime, și de la 78 m la 293 m, pe lățime, transformându-se într-un adevărat orășel orbital, pentru cei 1326 de locuitori umani și 7895 de unelte-inteligente-artificiale. În 63 EC, prezidența bicefală Huismans l-a numit guvernator al PS Iowa pe Daniel Breit Kotska, la acea vreme comandorul suprem al forțelor atmosferice și extra-atmosferice americane. Înțelegând dintr-o singură privire rolul primordial pe care spațiul cosmic avea să-l joace în dezvoltarea societății umane, DB Kotska a dorit rolul de conchistador pentru Mica Americă, în acest scop, propunând un pact civil, cu o strategie abil mascată, pe termen lung și foarte lung – transformarea demult sucombatei Organizații a Națiunilor Unite, în Organizația Națiunilor Spațiale, în sânul căreia, prin statut, vioara întâi urma să fie Mica Americă.

Cel de-al treilea pas a fost realizat în anul 64 EC, atunci când ONS a devenit o organizație funcțională, la ea aderând, treptat, toate cele 21 de state de pe Therra, care reușiseră să supraviețuiască *Războiului* și să își păstreze structurile civile și militare funcționale. ONS a dat legitimitate dreptului de proprietate al primului venit asupra PS Iowa, revendicat de Mica Americă, și a decis ca ieșirile în spațiu ale națiunilor deținătoare de nave cu propulsoare cosmice să se facă exclusiv prin mijlocirea Portului Spațial, după asamblarea astronavelor pe orbită therrană, în vederea eliminării poluării atmosferice din

momentul lansărilor. Marea afacere spațială, inițiată și mediată de DB Kotska a dat un impuls economic incredibil Micii Americi, care s-a transformat în anul 75 EC în Statele Unite Therrane ale Americii (SUTA). Drept mulțumire pentru serviciile aduse națiunii americane, copreședinții Hamish și Miles Huismans i-au oferit titlul de „cetățean cosmic SUTA”, fapt care i-a deschis perspectiva lui DB Kotska de a deveni primul investitor privat în spațiul cosmic, în curs de colonizare. Profitând de acest atu, *omul cu masca de cobalt* a cumpărat 53% din acțiunile coloniei marțiene Olympus, tranzacționate la Bursa Spațială a ONS, fiind ales, ca urmare a acestui fapt, președinte în exercițiu al administrației coloniei, funcție de care a profitat până în anul 99 EC, când colonia a fost distrusă complet de bombardamentul flotei confederate therrane.

În anul 89 EC, uraganul solar Clovis a măturat din calea sa toate navele și sateliții amplasați pe lățimea vectorului Riga, care, sub un unghi de 12°, a cuprins începând de la Soare o arie de 3426 de U.A.2, suprafață enormă în interiorul căreia nu a scăpat nimic de focul radiant nimicitor. Din flota de 116 nave civile și militare, remorchere, microstații de orientare, sateliți și stelaje de protecție, mai mult de jumătate au fost topite sau au dispărut, pur și simplu, de pe radare și din sistemele de captură optică. Din rândul celor aflate în afara vectorului Riga, o parte a devenit inutilizabilă, din cauza deteriorării IA-urilor de comandă, întâmplarea a făcut ca toate cele patru crucișătoare de clasă Alpha ale SUTA să se afle staționate în zona de umbră a lui Niobe, scăpând ca prin urechile acului de pârjol. Devenită brusc lider spațial, în domeniul militar, SUTA a propus, prin vocea guvernatorului Portului Spațial, înființarea unei flote militare unice a Therrei, care să apere interesele tuturor națiunilor spațiale și la care să contribuie toate statele interesate, în mod egal. La începutul anului 90 EC, a fost semnată „Pledoaria pentru înființarea unei noi Structuri Administrative pentru colonizarea spațiului cosmic”, primul pas către legiferarea unei forțe militare unice în spațiu.

Structura Administrativă a devenit operațională spre sfârșitul anului 90 EC, când și-a ales un Consiliu Lărgit și un Consiliu Mic de comandă, în vederea stabilirii seturilor de legi și a aplicării lor, în afara zonei de influență a legislației therrane. În fruntea Consiliului Mic, SUTA a reușit să impună ca Unic Administrator Spațial (UAS) persoana lui DB Kotska, socotit în acele momente ale istoriei drept cea mai cunoscută figură politică a SUTA, depășind astfel și cota de imensă popularitate de care se bucurau frații Huismans.

În anul 91 EC, Consiliul Lărgit al Structurii Administrative a aprobat începerea înființării Forței Spațiale Federale, care urma să cuprindă, într-o primă etapă, 10.000 de militari, subofițeri și ofițeri, și 22 de nave de toate categoriile, restructurate pentru intervenții militare în spațiu, în sisteme cu gravitație medie și redusă, precum și pentru coborâri la sol, în vederea susținerii de bătălii clasice. Un an mai târziu, din cauza incidentului botezat *devianța portantă,* care s-a petrecut la bordul celei dintâi platforme spațiale de atac, „Napoleon”, fapt care a condus la uciderea întregului echipaj uman de la bord, Consiliul Lărgit a luat hotărârea de a transforma Structura Administrativă în Administrația Spațială, o entitate complet independentă de legislația și de influența therrană, care să poată gestiona de-sine-stătător orice operațiune petrecută în afara limitelor planetei de origine.

Obținerea independenței politice a noii Administrații nu intra însă în calculele președinției bicefale Huismans, care a încercat, în mai multe rânduri, să-i retragă sprijinul *omului cu masca de cobalt,* fără a reuși, însă, vreodată, cu adevărat. Ultima tentativă a avut loc în anul 99 EC, când SUTA, Uniunea Australiană și Minoritatea Asiatică au reușit să construiască, pe fața întunecată a lui Dione, o flotilă militară, alcătuită din 12 nave. Ieșirea în afara orbitei therrane s-a efectuat în timpul dezlănțuirii unei furtuni solare, care a orbit temporar „ochii” sateliților de supraveghere. Șase luni mai târziu, „mica aramadă” bombarda intens Colonia Olympus, distrugând-o în totalitate și anulând în felul acesta posibilitatea ca noua

Administrație să-și stabilească sediul acolo. Motivul invocat oficial a fost acela de a fi pus capăt „războiului clonelor”, inițiat de către coloniști, în ideea obținerii de material uman rulant pentru viitoarele colonizări ce nu mai implicau acordul Therrei. Pentru evitarea unui conflict deschis, Administrația Spațială a propus celor trei națiuni beligerante ca navele implicate în acest război nedeclarat să se integreze în Forța Spațială Federală, iar Therra să asigure finanțarea construirii unei noi colonii marțiene, în următoarele trei decenii.

În anul 104 EC, președinții Huismans au fost asasinați, în urma *complotului verzilor,* un comando apărut în interiorul forțelor speciale care asigurau securitatea aparatului de stat al SUTA. În urma alegerilor prezidențiale anticipate, IA Montoya a devenit primul nonuman ales în cea mai înaltă funcție politică de pe Therra. Dar colaborarea dintre noua conducere a Statelor Unite Therrane ale Americă și aceea a Consiliului Lărgit al Administrației Spațiale nu a fost decât una aparentă, întrucât guvernatorii statelor federației americane i-au cerut la unison lui Montoya să întrerupă protocolul de colaborare pasivă cu Administrația. Timp de 12 ani, în care legiuitorii americani au făcut tot posibilul pentru a scoate SUTA de sub influenta acesteia, războiul surd dus între acești coloși a condus la izolarea completă a Americii, în plan cosmic, și la stagnarea economiei naționale.

În 110 EC, SUTA s-a implicat activ în războiul dintre Dominionul Cubanez și Falansterul Columbian Da Costa, participând cu trupe, dirijabile de luptă și sonde militare de calibrare a armelor de la sol de partea ultimului. Înfrângerea catastrofală suferită de Falanster, în 111 EC, a dus la invadarea și apoi la pierderea a peste jumătate din suprafața Dakotei de Sud, cu cele două cosmodromuri, Franklin și Roosevelt, amplasate strategic în zona predeșertică Area Stellarium. Trupele cubaneze s-au oprit din înaintare la solicitarea expresă a Forței Spațiale Federale, care a amenințat cu bombardarea orbitală a capitalei acestora. Războiul s-a încheiat, practic, în acel

moment, fapt care a inițiat emiterea de speculații politice, printre care cel mai frecvent pomenită a fost aceea a unei înțelegeri armate bilaterale secrete, între DB Kotska și Eduardo Da Sontas Y Veruda, liderul religios al Dominionului, în vederea slăbirii puterii SUTA în zona continentului american.

În 115 EC, IA Montoya a demisionat din funcția de președinte și a cerut azil politic în serverul central din Structura Defensivă Niobe. Au urmat patru luni de degringoladă politică și de anarhie socială, milițiile guvernatorilor înfruntându-se între ele pentru preluarea puterii centrale, fără reușita clară a vreuneia. În 116 EC, a început destrămarea SUTA, în Arii Noninfluente și în Regiuni Pacificate, fenomen care a durat până în anul 123 EC, când IA Montoya a revenit pe Therra, ca sol al *omului cu masca de cobalt,* în vederea obținerii unui acord de principiu între guvernatori pentru o nouă reunificare a Micii Americi.

În 127 EC, a fost semnat Pactul Celor Nouă, prin care s-a conturat o Federație a Americii de Nord (FAN), cu capitala… pe Niobe, președintele ales, prin vot secret, de către cei Nouă Electori fiind DB Kotska, personaj misterios, care nu mai fusese văzut în public, dar nici în privat, de mai bine de o jumătate de secol.

Douăzeci și doi de ani mai târziu, pe harta politică a Therrei, își făcea apariția o nouă superputere, Imperiul Catolic Hispano-German, care avea să domine planeta în următoarele secole.

Regatul Huazteca

Primele patru decenii ale secolului al IV-lea EC au fost caracterizate de un puternic factor de instabilitate, mai ales la nivelul relațiilor spațiale, Administrația dând semne din ce în ce mai clare de slăbire a voinței politice: în anul 302 EC, Imperiul Catolic Hispano-German, își făcuse publică intenția de a începe colonizarea Centurii Marțiene, neținând cont de prevederile Legii Spațiului, care asigurau dreptul de

a oferi certificate de colonizare numai Administrației; în 313 EC, sub patronajul direct al împăratului Bartolome Luis Borges al II-lea, savanții Universității Molnia au construit prima *hiperlentilă solară,* gravitând în jurul lui Mercur, cu care au amenințat o parte din statele therrane vecine, dar și navele militare ale Administrației, care primiseră ordin de a se plasa strategic în jurul planetei Venus; Papa Hoscus Enderle Filip al II-lea a anatemizat, în 322 EC, Parlamentul Sol, care se afla de mai mulți ani într-o luptă surdă pentru putere cu Administrația, oferindu-i acesteia din urmă un sprijin neașteptat și, prin asta, punând-o într-o poziție de opoziție fățișă față de politica externă a Imperiului. Cel mai important eveniment la scara politicii solare a avut loc în anul 334 EC când Jahmael Orthos Korollione a dat cea dintâi lovitură de stat la nivelul Sistemului Solar, dizolvând Parlamentul și instaurând regimul de *dictatură luminată* a Noii Administrații Spațiale (NAS). Profitând de slăbirea sistemului de luare a deciziilor și, mai ales al aceluia de impunere a represiunilor, în 338 EC pe scena politică și administrativă a Therrei a început să se contureze o nouă forță politică, Falansterul Huaz, ocupând zona superioară a fragmentului Cordillierrei care se întindea, în urmă cu sute de ani, de-a lungul fostul stat sud-american Peru.

Cetățenii noii entități statale proveneau, în majoritate, din teritoriile defunctei SUTA, nemulțumiți de guvernarea tot mai defectuoasă a Celor Cinci State Amerigos (CCSA), cu capitala la Guadalajara. Existau însă și urmași ai străvechilor populații indiene locale, coloniști veniți în urmă cu peste două secole din zonele de coastă ale Canadei și chiar de dincolo de Strâmtoarea Bering, în căutarea unui spațiu vital lipsit de conflicte. Falansterul Huaz a căpătat recunoaștere internațională în 388 EC, atunci când Uniunea Australiană, aflată în căutare de aliați pentru recuperarea monopolului asupra inteligenței artificiale, l-a recunoscut drept „unitate statală, cu drept la autodeterminare și la semnarea de tratate”.

În 402 EC, Falansterul a cumpărat de la CCSA o treime din teritoriul fostului stat Uruguay, o regiune de câmpie,

udată de aproape 50 de râuri, apucându-se imediat de ridicarea unei capitale moderne, proiectată în sistem lagunar. Azteca a fost terminată în numai cinci ani, devenind cel mai modern oraș de pe continentul american. În 414 EC, noul stat s-a proclamat regat și și-a luat numele de Huazteca (adică Țara Râurilor). Cel dintâi rege ales a fost Hooroo-til-al-Abunail Criz, un derivat-siliconic-al-preșe-dintelui-Hamish-Huysmans, prin aceasta proaspătul regat încercând să dea o lovitură de imagine, transmițând, în subtext, mesajul că moștenea de drept tot ceea ce Statele Unite Therrane ale Americii lăsaseră în urmă, după destrămarea din 116 EC.

Trei ani mai târziu, Regatul a intrat în stare de conflict cu Imperiul Catolic Hispano-German, din cauza pretențiilor împăratului Soho el-Baraquilla-al-Tarriq asupra coastei Floridei și, implicit asupra singurului cosmodrom therran, păstrat funcțional din perioada anterioară Erei Cosmice. Este vorba despre începutul celui mai lung război uman, din Era Cosmică, purtat atât pe Therra, cât și în spațiul cosmic, care avea să facă aliați și dușmani, uniți în ligi puternice și care avea să silească Administrația Spațială să iasă din neutralitate și să facă politica părții care avea să se situeze cel mai aproape de scopurile ei – acelea de a scoate omenirea în spațiu, punându-i galaxia la dispoziție.

De-a lungul timpului, între Imperiu și Regat s-au purtat trei mari războaie și aproximativ treizeci și două de confruntări de mică anvergură, care au făcut ca balanța victoriei să se încline când de o parte, când de cealaltă. Două dintre războaie au fost purtate pe Therra, iar cel de-al treilea pe satelitul Niobe. În 432 EC, Regatul a atacat, pe mare, pe uscat și pe calea aerului, marginea de vest a Imperiului, repurtând o serie de trei succese consecutive și forțând armata catolică să se retragă, după pierderea a mai mult de o treime din efectivele umane și a aproape 50% din cele nonbiologice. Granița provizorie a Imperiului a fost stabilizată temporar pe linia fluviului Guadalquivir, iar tratativele de pace nu au adus decât șase luni de acalmie, răstimp în care forțele militare au fost regrupate de o parte

și de cealaltă și s-au consolidat noi alianțe politice.

La începutul anului 433 EC, forțele imperiale au debarcat, la rândul lor, în partea de sud a Regatului Huazteca, declanșând ceea ce avea să poarte denumirea în istoria Administrației de „războiul de uzură”. Timp de opt ani, forțele militare și paramilitare trimise din fosta Europă s-au străduit să țină într-un șah etern armata regulată regală, purtând lupte de gherilă și străduindu-se să răspândească teroarea în rândul populației civile. Au fost distruse mai multe zeci de localități, iar populația civilă a fost decimată, în două rânduri, de molime considerate dispărute de sute de ani: ciuma bubonică și malaria. Până ce laboratoarele medicale ale Administrației, situate pe Dione, să reușească să găsească antidoturile necesare, au fost înregistrați aproape un milion de morți.

În 442 EC, armata huaztecă a pornit cel mai dur război de cucerire din istoria modernă a umanității. Peste două milioane de soldați biologici, cu capacități îmbunătățite prin protezare genetică, și șase milioane de unități-de-luptă-inteligente au debarcat în 22 de puncte, care făceau înconjurul continentului european, obligând forțele imperiale să se despartă în mai multe corpuri militare și să se împrăștie de-a lungul litoralului atlantic, mediteranean și a celui foarte sinuos al Mării Negre. La sfârșitul anului, după mai multe bătălii indecise, în care au fost utilizați vectori de ucidere în masă considerați prea depășiți ca valoare strategică pentru a mai fi luați în seamă de noile tehnologii (gazele de luptă, atacurile biochimice, atacurile bacteriologice, norii cu acizi, germenii de infestare a solului, descompunerea atmosferei), Regatul a pornit cea de-a doua invazie, de data asta aeriană. Mai mult de zece de mii de dirijabile, cu deplasare stratosferică, greu de identificat de armamanetul inteligent de la sol, din cauza faptului că foloseau tehnica „mantalei de aer” pentru a deveni invizibile, au trecut Atlanticul și s-au concentrat în jurul capitalei imperiale Pamplona. În numai trei zile, toți cei 298.000 de locuitori au fost uciși, iar zona a fost transformată într-o groapă uriașă, în care inginerii strategi

militari au dirijat cele patru râuri mai mari ce tăiau Val de Palpa de la apus spre miazăzi, obținând cel mai mare lac artificial de pe continentul european. Împăratul Bonius Decidus de Lavalleta reușise, însă, să părăsească Pamplona, împreună cu familia și cu întreaga curte imperială, cu puțin înainte de începerea atacului, și se retrăsese în Munții Panthos, unde era organizată cea mai mare bază militară a Imperiului. De aici, îi adresase o solicitare de intervenție imediată Consiliului Mic al Administrației, accentuând asupra dezastrului umanitar produs de armata regală, în rândul populației civile.

În 443 EC, două fregate spațiale de linie ale Federației au reușit să dematerializeze „manaua de aer” și să surprindă în vizor „stupul” format din cele 24 de dirijabile ale Comenduirii forței aeriene regale, forțând obținerea unui *interval de nonintervenție militară.* Regele Manco Tupac Genți a fost de acord cu retragerea forței de invazie aeriană, dar a menținut la centura-tampon cu Imperiul un număr nespecificat de trupe auxiliare de intervenție rapidă.

Pacea a durat până în 472 EC, când o serie de cutremure, de mare amplitudine, au zguduit lanțul Cordillierilor, transformând în ruine mai mult orașe semicupolate și scufundând regiuni întinse cuprinse între crestele semețe. La Azteca s-a vorbit atunci despre „armele seismice ale vechilor indieni”, ascunse odată cu încheierea conflictului chino-rusesc, dar Imperiul Catolic a dezmințit orice informație privitoare la acest lucru.

În 494 EC, Regatul Huazteca a cumpărat de la Administrația Spațială dreptul de a arenda o treime din satelitul natural Niobe pentru o perioadă de două secole, susținând că dorește să se apuce de minerit spațial. În acest scop, a închiriat și o *praștie spațială,* operă a proiectantului de structuri spațiale Vasili Elianov-Makarrenko, cu ajutorul căreia a deschis o linie de transport Patmatac/Niobe- Azteca/Therra. Numai că, șase ani mai târziu, Argumentatorul Majestății Sale Imperiale Cristobal Juan Colon de Valverde a reclamat în fața Consiliului Lărgit al Administrației faptul că *praștia a* fost utilizată pentru

transportul pe Niobe de trupe militare, precum și de material tehnic de luptă. Deși inspectorii speciali trimiși de Administrație pe Niobe au infirmat acuzațiile, conflictul a fost reluat în anul 502 EC, prin detonarea unor puțuri-de-magmă în apropierea capitalei Azetca care, în numai câteva luni, au acoperit întreaga câmpie a celor 50 de râuri, făcând regiunea improprie locuirii. Riposta Regatului a fost promptă: zeci de mii de stânci, de diferite dimensiuni, rezultate în urma forărilor miniere, de pe Niobe, au fost proiectate cu ajutorul *praștiei* asupra mai multor regiuni dens locuite ale Impreiului, producând catastrofe greu de imaginat. Bombardamentul cosmic a durat mai multe săptămâni, până ce Administrația a intervenit din nou, amenințând Regatul cu atacul Marinei Spațiale asupra bazei de pe Niobe, dacă aceasta avea să mai fie utilizată în scopuri militare.

În anul 506 EC, împăratul Solohuente Bonifaciu Eme, un uman-cu-membre-retractile, i-a propus regelui Manco Tupac Genți un armistițiu de pace cu o durată de 20 de ani, cu obligativitatea părților de a permite inspectorilor Administrației verificarea respectării lui. Drept gaj al bunelor sale intenții majestatea sa Solohuente a donat Regatului Huazteca cele 32.000 de hectare deținute pe Dione, singura condiție fiind aceea ca să nu fie transformată în bază militară și folosită ca atare. Armistițiul a fost semnat pe asteroidul Ceres, la baza minieră Giensa, de către prințul moștenitor al Imperiului, altețа sa Juanito Bosco Eme, respectiv de către vărul regelui Genți, preotul încă Amarilla Soldad y Conjuela, primul din casta umanilor-cu-creeri-multipli, în prezența întregului staff al Consiliului Mic al Administrației.

În fapt, *pacea relativă* a durat aproape patru decenii, până la moartea împăratului Solohuente. Conform tradiției imperiale, lA-ul care se ocupa cu transmiterea coroanei și a puterii către urmași urma să facă acest lucru folosind Zarurile Aleatorii (un sistem combinatorie de numere întregi naturale, care nu putea fi influențat din exterior, în timpul dinamicii execuției sale). Acesta trebuia să

determine o persoană din rândul prinților moștenitori (câte șase la număr, de fiecare dată) sau a celor două IA-uri care-l slujiseră neabătut pe ultimul împărat. De secole, Zarurile determinaseră numai persoane umane pentru următorul purtător de coroană. În 548 EC, ele au instalat coroana pe trepiedul lui IA Torpus, un mineral gânditor, descoperit pe Europa, de către Marina Imperială, în urmă cu două secole și jumătate, și îmbunătățit pentru a putea fi mufat la Rețea. Prințul Juanito Bosco Eme a declarat că alegerile fuseseră măsluite, cu ajutorul unor trădători, cumpărați de Regat, și a încercat să răstorne lucrurile în favoarea sa, printr-o lovitură de palat. Proaspăt alesul împărat a manevrat cu abilitate printre legi și consilii de coroană, reușind să întoarcă situația în favoarea sa, determinându-i pe puciști să-l părăsească pe uzurpator. Rămas singur și aproape gata să fie prins și executat pentru înaltă trădare, Juanito Bosco Eme s-a refugiat în Regat, cerând azil politic, în numele tratatului de pace pe care-l semnase cândva. Luat prin surprindere, regele Manco Tupac Genți a tergiversat luarea unei decizii, timp de mai multe luni, dar tocmai această amânare nu a fost una de bun augur, Torpus ajungând la concluzia că Regatul adăpostea un fugar imperial, lipsit de statut politic. Războiul a reînceput în 549 EC și această etapă a durat până în 571 EC, producând catastrofe umane de ambele părți. Armei seismice imperiale, Regatul i-a opus arma compresiei atmosferice, un condensor de gaze setat pe compoziția atmosferică a zonei vizate, care era lansat cu ajutorul unor micro- motoare electrice și se comporta ca un magnet pentru moleculele de gaz din jurul său, reducând la maxim spațiul dintre ele și determinând presiunea să crească de mai multe zeci de ori. Practic, orice fel de construcție sau de aglomerare de ființe vii era strivită sub tăvălugul atmosferic, ajungând mai subțire decât un fir de iarbă.

O nouă *pace relativă* s-a instalat între cele două forțe pentru mai puțin de un deceniu, după care a început răz**boiul ciudat,** desfășurat simultan atât pe Therra cât și în spațiu, cele mai agresive forme înregistrându-se pe

Dione și pe Vesta. Au fost aruncate în luptă elemente biologice inteligente, considerate primele *arme procreative* din istoria militară a Sistemului Sol. Luptele independente s-au derulat pe mai bine de jumătate de secol, până când forțele beligerante, ieșite aproape total de sub controlul administrativ al celor două state, și-au mutat câmpul de confruntare în Centura de Meteoriți dintre Planeta Roșie și Jupiter. În toată această perioadă, temându-se să nu atragă asupra ei furia combinată a celor doi luptători, Administrația s-a mulțumit doar să facă propuneri decente de încetare a conflictului și să monitorizeze permanent situația.

În 670 EC, împăratul IA Torpus s-a îmbarcat pe unul dintre puținele crucișătoare rămase la baza de pe Dione și a pornit în direcția lui Saturn, dispărând pentru totdeauna din viața politică therrană. A urmat un vid de putere, de care au profitat din plin trupele Regatului, care au reușit mai multe victorii în bătălii de mică anvergură, ajutând la generalizarea anarhiei sociale și, în final, în 672 EC, la dezmembrarea vastului Imperiu Catolic Hispano-German. Pentru a evita instaurarea haosului, învingătorul a ajutat la consolidarea a două regate marionetă, puse sub directa conducere a regelui Genți și a lăsat posibilitatea întemeierii unei republici pilot, la marginea vestică a fostului Imperiu.

Începea epoca de aur a Regatului Huazteca.

Praf meteoric

Prima menționare a denumirii Negmet a fost înregistrată în Arhiva Aministratiei Solariene în anul 417 EC, de către *secretaire-ul* Ant-Um-00, încorporat în rețeaua sub- Bazei de pe Himalia, unul din cei 67 de sateliți naturali jovieni, descoperit încă din anul 1904 pre-EC, de către astronomul francez Charles Dillon Perinne. Practic, Ant- Um-00 nu făcea altceva decât să încripteze în i-obiți semnalul de recunoaștere, primit de pe trailerul „Comwain Multistar”, la solicitarea navei de patrulare „Surviver Magnetium”. Era

vorba despre o navă cargo, cu pilot automat, care transporta alimente therrane, aer și apă oceanică, pentru portul minier Hollon, aflat pe Suron, micro- satelitul satelitului Himalia. Somat să se oprească pentru un control de rutină (bandele piratului Serverus Proco purtaseră, cu numai 36 de ani mai înainte, bătălii indecise cu flota Administrației, cea de lângă asteroidul Betulia fiind foarte aproape să-i conducă pe pirați la o victorie de răsunet), trailerul preferase să se refugieze în sistemul sa- telitar jovian și să încerce să-și facă pierdută urma, în spatele celui de-al treilea inel de praf. Dar sistemul de alertă târzie trezise din amorțeală flotila de „păianjeni-gravo”, navete minuscule care se agățau de microcâmpurile gravitaționale ale oricărui corp solid întâlnit în cale, chiar și de acelea al firelor de nisip, pentru a aluneca pe liniile lor de câmp și a-și accelera mișcarea, până la 1/10 din aceea a luminii. Sfârtecat de lama retrivorului unui păianjen, „Cornwain Multistar” a fost nevoită să coboare la suprafața satelitului neregulat Carme, un pietroi cu diametrul de 46 km, brăzdat până în profunzime de râpe de aduc- țiune și de găuri-pryon, cu gulere de zăpadă de freon. Cuprins într-un rețelar-de-imobilizare, a fost obligat să permită vizitarea a ceea ce mai rămăsese întreg din calele sale de către inspectorii-Erg, care au stabilit că nava aflată sub pavilion dionian făcea trafic cu praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică. Era prima captură de acest fel, făcută în sistemul jovian și, de aceea, corporația Negmet a fost sancționată numai cu o suspendare a curselor în zonă, pentru o perioadă de un an therran, dar și-a păstrat corpusul de nave și licența de transport. Nimeni nu știa prea bine, la acea dată, la ce ar putea folosi praful meteoritic, care a fost îmbuteliat în recipienți de gheață carbonică și transportat la baza de pe Phobos.

Șase ani mai târziu, aceeași rețea de securitate a păian-jenilor-gravo a surprins, în interiorul spațiului de interferență dintre Europa și Io, un convoi format din 176 de barje (structuri metalice pe care erau „sudate” plăci de gheață de metan), pus în mișcare de un împingător-cu-

tăvălug, din seria Oreste. Toate erau pline ochi cu același praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică. De această dată, captura ridicându-se la nivelul sutelor de mii de tone. Micul Consiliu al Administrației a decis interzicerea funcționării firmei de transport Negmet, pe o perioadă nelimitată, până la soluționarea unor întrebări considerate importante pentru desfășurarea anchetei în curs: la ce se putea folosi respectivul praf meteoritic?; care era valoarea sa reală, la Retrobursa Spațială de Valori Nonimo- biliare?; cine urma să folosească această substanță și în ce scop?; de ce nu a solicitat Negmet autorizație de transport pentru această marfă?

În anul 425 EC, *secretaire-ul* Ant-Um-00 a realizat ultima consemnare în Arhiva Administrației, privitoare la Negmet, precizând că dosarul său de urmărire a fost încredințat detectivului particular Aunsom Negajwilli Merrian, un uman protezat cu o inteligență probiotică marțiană, cu denumirea generică de Linium. A.N. Merrian a solicitat o autorizație de liberă trecere prin toate sectoarele controlate de Flota Spațială și o linie de cont nelimitată, deschisă la Banca Solariană Rascapyskian. După numai două săptămâni, detectivul a dispărut din spațiul controlat de Administrație, iar Banca Rascapyskian a raportat o tranzacție-pierdere în valoare de 12 milioane de soli. În 427 EC, Administrația a fost dată în judecată pentru reținere ilegală de „praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică”, iar suma depusă în instanță pentru susținerea valorii mărfii confiscate a fost exact de 12 milioane de soli. Ant-Um-00 și-a întrerupt consemnările, la solicitarea expresă a Sistemul Intern de Securitate al Administrației, în punctul în care numele lui Aunsom Negajwilli Merrian era suprapus peste structura de conducere a firmei Neg-Met. Lovitura de imagine dată Administrației Spațiale a fost atât de puternică, încât președintele Sian Asshoven- tine Malcom III a fost nevoit să își retragă toți e-consilierii din puntea de comandă și să încredințeze coordonarea activităților pre- și postadministrative Cercului Operativ Auman, aflat în suspensie intelectuală încă din secolul al II-lea EC.

Procesul a durat 16 luni therrane și a fost dus cu toate armele judiciare disponibile. În final, acuzând lipsa de procedură în domeniu, precum și lipsa clarității unor anumite aspecte ale Legislației Spațiale, Negmet a recâștigat mai mult de jumătate din cantitatea de praf confiscată, precum și daune materiale, în valoare de aproape două milioane de soli. Mai mult, profitând de lipsa de experiență în domeniul păstrării mărfurilor confiscate, corporația a susținut că mai mult de o treime din cantitatea de praf meteoritic retumată își pierduse calitățile de „înaltă rezoluție”, drept pentru care solicitase, în calitate de compensații suplimentare, dreptul de a utiliza, timp de un deceniu, câteva rute circumsolare utilizate de armată.

În anul 432 EC, Consiliul Lărgit al Administrației a pierdut votul de încredere acordat anual de către președinții în exercițiu ai tuturor structurilor spațiale, precum și o bună parte din voturile celor 100 de electori therrani. Alegerile generale din 434 EC, i-au dus adus în prim-planul puterii pe susținătorii drepturilor civile pentru IA-uri, astfel încât noul Consiliu Lărgit a obligat Consiliul Mic să decreteze, patru ani mai târziu, Amendamentul Negmet la Legea privind Egalizarea Șanselor între Inteligențele Biologice și Inteligențele Artificiale. Conform acestuia, până la apariția unui nou Cod Legislativ, în afara cadrului therran avea să funcționeze o legislație alternativă, cu valoare temporală de aplicare egală: 12 luni therrane avea să se afle în funcțiune vechea Lege de Egalizare, următoarele 12 luni intra în funcțiune Amendamentul Negmet, acțiunea repetitivă urmând să dureze până stabilirea unui Cod definitiv.

În 445 EC, Secretariatul General al Administrației a re-luat consemnările despre Negmet, inserând o notă informativă, venită din partea Elementului de Securitate Informațională de pe Marte: o *riazină Beld* (unitate de studiu a informațiilor arhivate, neaflate sub incidența vreunei interdicții juridice) descoperise adresa inițială a corporației Negmet, precum și solicitarea de înființare corporatistă, adresată Administrației, în anul 399 EC.

Adresa era aceea aunei sere pentru crescut flori therrane, din Colonia Althineea, aflată foarte aproape de Polul Sud marțian și aparținând lui... Aunsom Negajwilli Merrian, un refugiat politic de pe Niobe, unde era urmărit pentru susținerea financiară a unei organizații clandestine ce promova drepturile IA.

Cea de-a doua notă informativă se refera la denumirea corporației – Negmet dovedindu-se a fi prescurtarea Negustorilor de Meteoriți. Practic, în motivarea solicitării permisiunii de înființare, A.N. Merrian preciza faptul că are nevoie în serele sale de praful meteoritic care orbita pretutindeni în jurul corpurilor spațiale aflate în mișcare pentru a obține din el mineralele și elementele organice necesare pentru creșterea florilor. Întrucât nimeni nu avea nevoie de praful meteoritic, considerat o adevărată pacoste de către majoritatea călătorilor spațiali, patentul pentru strângerea, compactarea, stocearea, transportul și utilizarea lui îi fusese acordat fără probleme corporației, după care, timp de aproape un deceniu nimeni nu mai auzise nimic cu privire la ea.

În anul 460 EC, Consiliul Mic al Administrației Spațiale, sub influenta lui Softian and-Abdulah Sakura, cel mai bătrân uman înregistrat în analele oficiale, membru în Administrație încă din 262 EC, a decis excluderea din rândul societății umane a umanilor protezați cu elemente de entități extraterestre sau chiar cu flinte extraterestre complete. La nivelul Sistemului solar, erau înregistrate oficial 282 de astfel de persoane simbiotice. Excluderea însemna păstrarea doar a drepturilor de bază (dreptul la viață, la proprietate și la egalitate de șanse). Votul din Consiliul Mic a fost adoptat ca decret și a căpătat drept de funcționalitate pentru o perioadă de 10 ani, până ce Consiliul Lărgit își recăpăta atribuția de a valida sau invalida decretele din ultima perioadă.

Deoarece corporația Negmet nu era proprietatea lui Aunsom Negajwilli Merrian, ci unealta sa de lucru, asupra căreia poseda o putere limitată de Tronsonul III Legislativ, Negmet a rămas fără conducător și a intrat în criză de

conducere. Conform protocoalelor existente, Autoritatea Corporatistă Spațială a preluat imediat controlul asupra ei și a impus un președinte uman de pe Platforma Joviană Eden, ale cărui prime decizii au fost întreruperea colectării de praf cosmic și identificarea locului de procesare a celui deja existent.

În 464 EC, în urma întreruperii complete a traficului cu praf meteoritic, actvitatea uriașelor sere din Colonia Althineea a luat sfârșit, locurile de producție, depozitele și spațiile de încărcare pentru saltul orbital fiind dezafectate. Autoritatea Corporatistă a declarat, în mod oficial, falimentul lui Negmet și a închis toate liniile de creditare pentru ea, relocând majoritatea absolută a lucrătorilor umani în alte sectoare marțiene, iar IA-urile, robotii-carosați, droizii de intervenție chimică și biologică, precum și structurile cibernetice semi-IA au fost reîncadrate în listele de șomaj tehnic și expediate pe platformele orbitale specializate în relocări de acest gen.

În acest punct, totul părea să fi devenit istorie arhivată, bună doar pentru a fi utilizată ca material informațional. Și tocmai cu sortarea ei pe suporturi tematice se ocupa unul din punctele termiarile ale *riazinei Beld,* când a descoperit o *cavitate-info,* atașată asemenea unui apendice statistic, de listele cu material de aprovizionare pentru sere: tone de agenți de decupare genetică, insertori cris- talici, atașatori de rețea, finalizatori de legătură bio-mi- neral, convertori moleculari, continuatori de similaritate… iar lista de unelte continua pe nenumărate file.

Riazina Beld a contactat, în mod direct, oficiul lui Sof-tian and-Abdulah Sakura și i-a transmis un sumar de date, precum și un corolar de concluzii. În următoarele 15 minute therrane, unitățile de intervenție la sol, de pe Phobos și Deimos, au fost echipate de luptă, îmbarcate și direcționate spre orbitele de coborâre scurtă. În timp ce Softian informa Consiliul Mic despre raportul *Beld, jedicii* (droizii specializați în izolarea sectoarelor, din colonii) au fost echipați de exterior și trimiși să ridice un perimetru de excluziune în jurul din Coloniei Althineea.

Operațiunea de cercetare a durat aproape o săptămână marțiană și a condus la descoperirea unui labirint subteran de două mai mare decât suprafața coloniei propriu- zie, în interiorul căruia s-a găsit un lanț de 24 de laboratoare de cercetare biologică, un spital performant, pentru intervenții pe umani și aumani, o unitate de cercetare în domeniul opticii asimetrice și 180 de hectare de depozite, pline cu praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică. După trecerea întregului material informativ prin tiparele scanerelor de identificare a prezumțiilor realistice, raportul preliminar sublinia faptul că rolul întregului sistem subteran era acela de a realiza încrucișări viabile între genomul uman și secvențe de genă extraterestră, în ideea de a expulza apoi germenii obținuți în atmosferele tuturor spațiilor locuite de rasa umană, atât la nivel therran cât și solarian. Scopul final al acestei activități de proporții, așa cum rezulta din elementele de stocare independente ale labirintului, era acela de a scoate din funcțiune Programul Nanonicelor Medicale Asklepios, cunoscut și sub denumirea populară de PNMA1. Planul, deja pus în aplicare, în proporție de 45%, reușise să implementeze virusul inteligent în aproape jumătate din punctele de lucru ale coloniilor de muncă, precum și pe aproape toate platformele spațiale de tranzit, cu ajutorul unor vectori de răspândire atât de diferiți între ei, încât posibilitatea de a-i identifica și neutraliza pe ceilalți era aproape imposibilă.

Pus în fața celei mai mari probleme de securitate biologică cu care se confruntase vreodată, Micul Consiliu a decis, în unanimitate, alegerea lui Softian and-Abdulah Sakura ca președinte executiv, până la rezolvarea cazului. În urma măsurilor extraordinare, peste 80% din mediile de răspândire a virusului, cunoscute din înregistrările pe elementele de stocare, au fost carantinate, iar pachetul antiviral inoculat fiecărei persoane ce locuia și/sau muncea acolo au reușit o perfectă izolare a elementului patogen și lipsire a sa de oxigenul necesar dezvoltării. Dar, așa cum preciza Softian, marea bătălie biologică de-abia începuse.

În 499 EC, din gheața Polului Sud therran a fost extrasă

o rocă meteoritică, de la o adâncime de șapte kilometri. Membrii echipei au fost infestați de factorul biologic revenit la viață, în momentul expunerii la aer. Programul medical Asklepios a intervenit în mod automat, dar nu a fost capabil să descifreze modul de acțiune al virusului. Solicitările făcute către coordonatorul PNMA1, Entitatea Rațională Xolotl, în vederea coordonării acțiunii tuturor nanonicelor într-un nou protoprogram, capabil de evoluție, au condus la o situație extrem de delicată pe piața furnizorilor de terapie medicală – aceea a sistării globale a unui sistem medical defensiv, pentru reintroducerea, la aceeași scară a unuia agresiv, capabil de opțiuni raționale independente de rațiunea purtătorilor lui.

Epoca lui PNMA 2 începea. Așa cum începea și dominația puterii lui Softian and-Abdulah Sakura, singurul președinte care avea să conducă Micul Consiliu timp de aproape trei secole și a cărui legătură secretă cu floricultorul Aunsom Negajwilli Merrian nu avea să poată fi dovedită decât de-abia la jumătatea celui de-al treilea mileniu EC.

Preinteligența de metan

Micul Pellori a descoperit proprietatea de preinteligență a straturilor condensate de aer, în anul 633 EC, pe când testa posibilitatea schimbării flotabilității la unul dintre cele mai vechi și mai dărăpănate *orașe plutitoare,* din salba de 523 de astfel de epave, care își împărțeau stratosfera therrană. Denumirea „micul Pellori” constituia unul dintre apelativele de serviciu ale govronului ASCan-002, o formă de inteligență artificială, dependentă de gravitație redusă.

Una dintre pungile de metan, care se roteau în mezosferă, la altitudinea de 32 de kilometri, nu a putut fi coborâtă și nici ridicată la alți parametri, în ciuda faptului că Micul Pellori comandase injectarea de hidrogen suplimentar în interiorul ei. Punga a rezistat și tentativelor de a i se sparge pelicula superficială, care o menținea în formă

compactă, deși altonacela a bombardat-o timp de mai multe minute cu jeturi de protoni. Nici discurile compacte de energie magnetică, produse de generatorul propriu, și nici punctele de suprapresiune induse prin pulsuri ale câmpurilor gravitaționale locale nu au avut mai mult succes. În cele din urmă, calculând traiectoria combinată a pungii și a *orașului,* a ajuns la concluzia că în două cazuri din trei cele două urmau să se întâlnească. Deoarece masa voluminoasă a stației atmosferice necesita, pentru frânare și schimbare de direcție, o distanță de cel puțin 1.300 de kilometri, govronul și-a concentrat întreaga atenție asupra pungii de metan.

Informațiile trimise de *puntea* de comandă de la sol, o statistică sumară a ultimilor două sute de ani, sugerau că punga respectivă s-a menținut stabilă pe acea linie de altitudine, indiferent de mișcările atmosferice din jurul ei, ceea ce genera ideea unei ancore peristaltice, fixată pe terenul insulei Mallorca, aflată pe traiectoria de descendență a gravimetrici locale. Ancorele peristaltice fuseseră descoperite în secolul al Ill-lea EC, de patru colective diferite de cercetare, două therrane, unul niobean și unul de pe Roata Compensatorie. Era vorba despre sisteme, utilizate de către toate entitățile considerate „vii”, biologice, nonbiologice materiale și nonbiologice energetice, prin care acestea dispuneau începerea unei activități de fixare, într-un anume punct al cuantumului spațiu-timp. Pentru aceasta, utilizau ușoara pulsație a undelor gravimetrice pentru a se apropia și pentru a se îndepărta de acel punct, creându-și, astfel, prin acest tip de mișcare, energia de care aveau nevoie, spre a se menține la punct fix.

Micul Pellori a lansat două programe de recunoaștere a tipurilor inferioare de inteligență, dar punga de gaz nu a reacționat în niciun fel. Pus în fața unei situații nedezvoltate de către nicio analiză a sistemelor care-l proiectaseră, s-a hotărât să întrerupă legătura cu entitatea de gaz, izolând perimetrul cu balize de neutralizare a oricăror tipuri de droizi atmosferici de intervenție, care nu posedau comandă

umană directă. Apoi a solicitat stației meteorologice de la sol trimiterea în zonă a rămășițelor uraganului Limoges, care afectase regiunea marină din jurul Mallorcăi, în urmă cu câteva zile. Cu ajutorul presiunii suplimentare a vânturilor de mare putere, a reușit să devieze de pe traiectoria de contact *orașul,* după care a trimis un raport complet Sistemelor Sinergice Meteorologice de la sol asupra situației și a urcat încă 7.000 de metri, în căutarea unui curent favorabil, care să-l transporte în direcția Africii de Nord.

În 639 EC, Administrația therrană a primit un raport complet asupra „incidentului Pellori” și a dispus efectuarea de teste complete asupra pungii de gaz, în vederea identificării fără dubii a stării de preinteligență a structurii de gaze. S-a stabilit că aceasta nu se mișcase nici măcar cu un metru de la punctul de identificare, menționat de govronul ASCan-002, ancorele peristaltice dovedindu-se extrem de fiabile. Noile măsurători au identificat o cantitate de 84.554.986 de metri cubi de metan în stare super- pură, 1.212.000 de metri cubi de azot nuclear și aproximativ 11.226 de metri cubi de amestec de gaze rare. Punga, catalogată drept SO-ll-alfa/de, a prezentat, în urma testării, un grad mediu de preinteligență, sinonim cu acelea al structurilor minerale, punctul de plecare în fabricarea de plăci de bază pentru IA-urile de tip clasic, utilizate în menținerea infrastructurii tehnice planetare.

A fost primul caz, înregistrat oficial, de depistare a unui astfel de grad de inteligență în atmosferă. Pasul următor, a constat în realizarea unei recartografieri a întregului înveliș gazos al Therrei, în vederea înregistrării acestora. În acest scop, au fost delegați peste 1.000.000 de govroni, de tip Micul Pellori, care au primit o cotă specială de energie, direct din partea Administrației Spațiale, în 677 EC, determinarea numărului și a poziției geografice a SO-11-alfa/de s-a încheiat, trecându-se la etapa a doua, cea a studierii științifice, în vederea identificării poziției societății umane, în raport cu această nouă inteligență therrană.

O preinteligență a materiei gazoase, identică până la un

anumit punct cu aceea a siliciului și a carbonului, au apreciat specialiștii umani și nonumani în IA. Ceea ce presupune o stare predispusă la realizarea unui nou tip de IA. Un teritoriu virgin, care, prin explorare și exploatare ar putea să aducă rasei umane și unelteIor-inteligente-auxiliare (UIA) de care dispune un salt evolutiv de cel puțin o jumătate de mileniu.

Există o problemă, au intervenit eco-gânditorii therrani. Una peste care civilizația solariană nu poate să treacă, fără să o ia în calcul – în cazul oamenilor, natura nu a avut probleme de conștiință, atunci când s-a hotărât să utilizeze baza carbonică preinteligentă pentru efectuarea saltului la inteligență. Sau poate că a avut, dar natura lor depășește și acum limitele înțelegerii umane și a celei create de aceasta, așa că, dacă au existat, ele nu pot fi identificate. În cazul oamenilor, ridicarea structurii silicice la inteligență artificială a presupus, *sine qua non,* că noile entități aduse pe scara istoriei trebuie să deservească rasa umană, din poziție de sclavi. Și asta au făcut, timp de aproape trei secole, când evoluția lor intelectuală a presupus ridicarea la statutul de unelte-inteligente-auxiliare. Ce statut ar urma să aibă o structură gazoasă, din care se va obține un nou tip de IA?

Minim cel de UIA, au dat asigurări experții în sociometria sistemelor inteligente biologice și nonbiologice. Asta până când răspunsurile date la problemele puse vor aduce clarificări asupra tipului și gradului de inteligență de care va dispune.

Dar numărul lor? au intervenit în discuție și terminalele inteligente media. Govronii au identificat peste 235.000 de astfel de pungi, de dimensiuni diferite, cu presiuni diferite și la altitudini diferite. O astfel de pungă de gaz va fi considerată o IA în sine, cu toate consecințele care derivă de aici, sau poate genera mai multe IA-uri, diferite între ele, care vor căpăta fiecare statut independent?

Problemele trebuie studiate, iar pentru asta este nevoie de timp, a sugerat sistarea dialogului lA-ul moderator, delegat de către Administrația Spațială. Și, pentru că

entitățile preinteligente se găsesc în spațiul administrativ al Therrei, propun ca aceste studii să fie realizate de către specialiștii therrani, care vor primi sprijinul Administrației, în măsura solicitărilor pe care le vor face.

În anul 699 EC, au fost anunțate primele rezultate ale studiilor efectuate asupra pungilor de gaz preinteligente. Cea dintâi concluzie a fost una de factură energetică: dacă transformarea în IA și funcționarea pe această stare presupunea, în cazul structurilor silicice, consum de energie, transformarea pungilor de gaz în IA conducea, în mod automat, la producerea de energie electrică. UI A SO-11-alfa/de putea să funcționeze ca o singură entitate sau ca o mulțime de entități inteligente, în funcție de necesități, pe perioade temporale necunoscute. Producția de energie electrică-deșeu putea să fie transferată acumulatorilor therrani sub binecunoscuta formă a fulgerelor, fapt care necesita investiții minimale în paratrăznete inteligente. Singura parte negativă, în cadrul funcționării lor ca UIA, era faptul că pungile de gaz nu puteau, pur și simplu, să interacționeze între ele, la niciun nivel. Presupunerea cea mai frecvent realizată era aceea că nu dispuneau de un limbaj comunicațional minimal, iar transformarea în IA nu reușea să depășească această barieră. UIA-urile SO- 1l-alfa/de înțelegeau limbajele de programare umane și le utilizau, însă numai în legătura lor cu oamenii sau cu UIA-urile acestora.

Fiind pungi de gaze, care-și menținеau forma și dimensiunile nu datorită atracției gravitaționale, ci câmpului magnetic obținut de la azotul nuclear, SO-ll-alfa/de puteau să funcționeze în orice fel de mediu. Primele șase au obținut aprobarea „migrării” pe Niobe, atașate de câmpul static generat de reactorul unui *atelier-de-între ținere,* care părăsea stratosfera și se îndrepta către lumile lui Juve. Perfecta acomodare în superrarefiata atmosferă a acestei minuscule lune, a demonstrat că UIA-urile gazoase puteau fi utilizate, practic, oriunde în insteriorul Sistemului Sol, cât și în exteriorul acestuia.

În anul 828 EC, Administrația Spațială crea primul traseu

de **stații UIA meteorologice speciale,** pentru alimentarea cu informații și cu „stări de câmp adecvate prelucrării informațiilor”, pentru IA-urile clasice și nonclasice, cu care erau înzestrate astronavele aflateân cursă. Era vorba despre 789 de pungi SO-ll-alfa/de, împrăștiate pe o linie de plutire, care lega axa Mercur-Venus-Therra. În 889 EC, se vorbea deja despre un circuit SO-ll-alfa/de, care să înconjoare întregul Sistem Sol, făcând sigure toate traseele interne, în fața manifestărilor neașteptate ale turbulentelor solare.

Delfinaria

Singura specie biologică pe care omul a considerat-o inteligentă, cu mult înainte de a păși dincolo de limitele propriei planete a fost aceea a delfinilor. Faptul inexpliabil că, de când există rapoarte scrise, nu s-a consemnat nici măcar un singur atac al delfinilor asupra oamenilor (în mod invers, au existat nenumărate consemnări) și că nenumărați oameni au fost salvați de la înec sau de la atacul rechinilor sau al caracatițelor de către delfini, a făcut ca delfinii să fie considerați prietenii oamenilor și asta a condus, în mod inevitabil către comparații la nivelul inteligenței speciilor. În mod indicutabil, omul a stabilit că, în afară de el, pe planetă mai există două specii aflate pe cale să treacă de pragul inteligenței materiei vii – delfinii și caracatițele. Numai că, în vreme ce caracatițele prezentau o inteligență individuală remarcabilă, dar se manifestau ca ființe asociale, delfinii păreau înzestrați și cu inteligență individuală, și cu apetență socială, ceea ce aducea un atuu în plus pentru ei, în raport cu umanitatea – acela al inteligenței sociale.

Primele tentative de dresaj cu delfini s-au pierdut în negura uitării. Cele mai multe, ca număr, au fost consemnate în secolul XX (cel situat pe jumătate în Era pre-Cosmică, jumătate în prima etapă a Erei Cosmice), fiind făcute în special pentru delfinarii, aqua-parcuri și pentru

numere de circ acvatic. Înzestrați din plin cu curiozitate, cu darul de a se atașa empatic de oameni și, mai ales, cu dispoziția de a executa ceea ce li se cerea, ca indivizi, delfinii au devenit unul dintre simbolurile apropierii omului de natură, în complicatul secol al XX-lea.

Folosiți ca „arme vii”, în cel de-Al Doilea Război Mondial (în special, ca purtători de grenade antisubmarin) și ca mesageri acvatici în cel de-Al Treilea, delfinii au devenit obiectul de studiu cu cel mai mare buget alocat vreodată pe Pământ, în state precum SUA, China, Marea Brita- nie, Japonia, Australia și Rusia. Studii biologice de ultimă oră au demonstrat că o parte din aptitudinile comunica- ționale ale delfinilor puteau fi îmbunătățite prin asimilarea unui limbaj derivat din codul Morse.

Cel dintâi uman care a reușit să stabilească un dialog adevărat cu delfinii, utilizând elemente din codul Morse, dar și perfecționând un limbaj, care utiliza mai multe seturi de sunete emise de aceștia, a fost Johannes Pico Zohar Ricius, un specialist în behavioristica animalelor cu comportament social. În anul 97 EC, la aquariumul marin Bonavista, de pe coasta de vest a peninsulei Florida, el a reușit primul dialog *de facto,* înțeles de ambele părți, într-o proporție de peste 65%, ceea a a reprezentat depășirea mult-așteptată a pragului, dincolo de care comunicarea devenea un act de normalitate cotidiană. Doisprezece ani mai târziu, delfinul Flappy Cod013 a acceptat o intervenție cerebrală, care să permită conectarea anumitor terminații nervoase, prin intermediul unui amplificator neural, la zona de pe fosele nazale, prin care delfinii emiteau seturile de fluierături, specifice comunicațiilor prin sunete și ultrasunete. Operația a fost considerată o reușită și, după încheierea perioadei de refacere, revenit în mediul acvatic, din imensul bazin unde- și petrecuse întreaga viață, Flappy a fost capabil să fluiere primele cuvinte inteligibile pentru mintea umană: „În sfârșit, reușim să comunicăm!”. Alături de acelea rostite de cosmonautul american Neil Armstrong, înainte de a părăsi scara modulului selenar („Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire”), și acestea au fost gravate pe

spațiul unui ANcd, considerat depozitarul celor mai importante realizări ale umanității, din toate timpurile.

În anul 111 EC, existau deja 876 de *delfinomi* (delfini cu capacitate de comunicare umană), iar numărul lor a continuat să crească, în mod constant, cu peste o sută de exemplare pe an. Specialiștii în biologie marină sperau că, depășind o anumită barieră numerică, specia delfinilor modificați să fie capabilă să-și autoreproducă, în mod natural, capacitatea de comunicare. De-abia în 167 EC, după ce numărul *delfinomilor* atinsese cifra de 28975 de indivizi, savanții implicați în compilatul proces de comunicare interspecii au înțeles că evoluția nu depindea neapărat numai de un prag numeric, ci și de unul cronologic, evenimente care, în mod normal, ar fi trebuit să se poată petrece în milioane de ani neputând fi determinate să „ardă etapele” și să se producă doar în câteva decenii.

În 158 EC, împăratul Frédéric Alonso I al Imperiului Catolic Hispano-German a hotărât alocarea uriașei sume de un milion de mărci-aur, într-un proiect secret de dezvoltare „de aptitudini cosmice” pentru subspecia *delfinomilor.* Acest lucru însemna, în primul rând, adaptarea corpului acestora pentru lucrul în interiorul incintelor sa- telizate. Idee perfect posibilă, dacă se ținea cont de faptul că aceștia respirau aer, asemenea mamiferelor, iar de mediu acvatic aveau nevoie numai în două scopuri: pentru a-și menține pielea umedă, în permanență, și pentru a se putea mișca, înotând. Dacă se aplica peste corpul lor o substanță chimică specială, transpirația emisă de acesta nu se mai evapora în aerul din jur și menținea pielea umedă. Iar într-un spațiu cu gravitație foarte redusă sau lipsind complet, ar fi înotat, ca într-o apă ceva mai puțin densă. Primele experimente, efectuate cu un corp de 12 *delfinomi* voluntari, în 164 EC, în spațiul special arendat de Imperiu pe Stația Portul Spațial Iowa, au demonstrat că proiectul constituia un succes real, *delfinomii* având o adaptabilitate la condițiile mediului cosmic cu mult superioară celei umane. Iar când experimentul a continuat cu realizarea

unui costum spațial special, în cadrul căruia casca, cu mult mai mare decât aceea a costumului uman, juca un rol foarte important, aici fiind setată majoritatea absolută a comenzilor, pe care *delfinomul* le putea activa, fie atingând cu botul diverse taste, senzori sau impalpuri, fie direct prin voce, având un laringofon atașat direct pe pielea nasului. S-a demonstrat că eficiența mișcărilor prin spațiu a acestuia, deși ceva mai redusă decât în mediul controlat din interiorul stației, era încă mult superioară celei umane.

Ea avea să fie demonstrată, în anul 227 EC, în timpul *revoltei neoniștilor,* când minerii sclavi evadați din minele de gaze înghețate, de pe satelitul saturnian Calypso au înfruntat trupele Administrației, în cele trei bătălii spațiale, din interiorul Inelului. Întrucât aveau capacitatea stocării aerului în plămâni, pentru perioade cuprinse între 15 și 25 minute, în funcție de efortul fizic ce trebuia făcut, compresiile-standard de oxigen care trebuia să fie cărate în luptele de exterior, atât la sol, cât și în spațiu, s-au dovedit un element vital, un *delfinom* putând să reziste de aproape opt ori mai mult decât un om, cu aceeași cantitate de aer. În plus, la sol, în caz de atracție gravitațională redusă, viteza de mișcare a unui delfin putea să o depășească pe cea umană și cu 300%, ceea ce reprezenta un atuu important în luptele individuale. Cei 6752 de *del- finomi,* grupați în două deteșamente de luptători/tehnicieni-auxiliari, trimiși pe Calypso, au ajutat în mod semnificativ la înclinarea balanței bătăliilor, în favoarea trupelor Administrației, chiar dacă niciunul dintre rezultatele obținute nu a fost zdrobitor. În urma operațiunilor standard de curățire la sol, aproape 4000 de mineri supraviețuitori au fost nevoiți să se piardă în Inel, cu cele două platforme-tehnice, transformate în fregate-de-salt, și să formeze, 10 ani mai târziu, cea dintâi *frăție* din istoria spațială a umanității, care a stat la baza înființării, în 424 EC, a lui Aslan Uniter, transformată ulterior în Frăția Recuperatorilor.

Până în anul 334 EC, când Jahmael Orthos Korollione a dizolvat Parlamentul și a instaurat regimul de *dictatură luminata* a Noii Administrații Spațiale, mai multe state

independente de pe Therra, peste 30 de firme spațiale private, precum și o parte din laboratoarele Administrației au dezvoltat tot felul de perfecționări tehnice pentru delfinii care acceptaseră să semneze contracte limitate de colaborare, astfel încât la începutul secolului al IV-lea EC mai mult de 140.000 de *delfinomi* deveniseră lucrători spațiali, cu acte în regulă. Iar numărul acestora era în continuă creștere, din cauza înființării de tot mai multe colonii miniere și de puncte-de-lucru la sol, care necesitau existența platformelor-tehnice satelitare și, implicit, a unui personal tehnic, care să fie dispus să petreacă ani de zile în spațiu. Asta pentru a nu mai lua în calcul și zecile de mii de indivizi recrutați la negru, de firme fantomă, care lucrau pentru mari companii spațiale. Acestea nu erau dispuse ca Administrația să cunoască, cu exactitate, ce număr de lucrători activează pe platformele lor.

În 337 EC, Orthos Korollione a dispus implementarea unui inițializator-de-identitate, amplasat în aceeași structură cu amplificatorul neural, fapt care a condus, în numai 20 de ani de la lansarea inițiativei, la marcarea tuturor indivizilor aflați sub contract legal în spațiul cosmic. Un simplu impuls, pornit din stațiile navelor de aprovizionare, în spațiul de andocare, conducea la paralizarea pe o perioadă limitată a tuturor celor aflați în ilegalitate, la capturarea și la expedierea lor în oceanele Therrei.

În 662 EC, numărul *delfinomilor* spațiali a depășit cifra de două milioane de indivizi, iar pe Therra se înregistra solicitarea de identitate cu numărul 10.456.282. Dacă în oceanele pământene *delfinomii* duceau o existență preponderent socială, oamenii admiși printre ei fiind în număr limitat, de regulă cercetători științifici, vizitatori și antreprenori în căutare de mână de lucru, în spațiu existența celor două specii se contopise într-o măsură cu mult mai mare, suficient pentru ca, în 669 EC, Secția de Identificare a Administrației să primească cele dintâi solicitări de „cetățean solarian”, din partea *delfinotnilori.*

A urmat o perioadă de 12 ani de confuzie social-poli-

tică, perioadă în care Administrația le-a cerut solicitanților să aibă răbdare pentru a lămuri anumite puncte neclare din statutul propriu. Problema care se punea cu acuitate nu era aceea a statutului solicitat (până la urmă, Consiliul Lărgit se aștepta la așa ceva, de mai bine de un secol și avusese câteva întrevederi cu ERD Xolotl, în care fuseseră expuse păreri pro și contra, în vederea ajungerii la un numitor comun), ci aceea că statutul conferea, în mod automat, o mulțime de drepturi, iar Administrația nu era pregătită să le facă față. În postură de cetățeni, *delfinomii* ar fi putut să pretindă stabilirea în colonii extrat- herrane, oriunde ar fi dorit, ar fi putut să solicite împrumuturi bancare, dreptul de vot, dreptul de a emigra în afara Sistemului, pe navele Administrației, dreptul de salarizare egală cu oamenii, dreptul la pensie, la asigurări medicale (și aici, hei!, aici chiar ar fi fost o problemă!), dreptul la călătorii de plăcere, la asocieri matrimoniale...

În 675 EC, Ahvraamu nel Deiporthu Vam, președintele în exercițiu al Micului Consiliu a făcut publică decizia Administrației cu privire la solicitarea partenerilor umami: pentru a accede la statutul de cetățean solarian, partenerii erau obligați să petreacă încă 50 de ani în spațiu, pentru a vedea dacă lipsa gravitației pe o perioadă de o jumătate de mileniu nu avea să le afecteze structura cerebrală, intervalul fiind necesar și pentru acomodarea Sistemului Medical Solarian cu specificul biologiei viitorilor cetățeni, cu metabolismul și bolile lor. Este vorba despre un tertip uman, au ripostat reprezentanții *delfinomilor,* sosiți pe Niobe, pentru tratative. Alți 50 de ani de viață și de lucru în spațiu nu mai înseamnă nimic, în raport cu cei 500 petrecuți în aceste condiții. Nimic important nu se poate modifica în biologia noastră, deja adaptată la spațiul extraterestru. În plus, *delfinomii* cosmici nu au cerut statutul respectiv și pentru confrații rămași pe Therra, deci efortul economic de integrare nu trebuia să fie prea mare și prea greu de suportat pentru economia Sistemului. Mai mult, umanii ar fi trebuit să țină cont de jumătatea de mileniu scursă, în care *delfinomii* au contribuit, în egală

măsură, la creșterea economică, precum și la buna desfășurare a colonizării.

Mai degrabă voi ar trebui să țineți seamă de faptul că vă aflați printre stele datorită efortului uriaș făcut de umanitate, care se afla deja acolo, atunci când voi abia ați deschis ochii întru rațiune, a replicat Administrația, prin vocea consilierului ei Xolotl. Ca să aveți dreptul economic de a deveni cetățeni solarieni, va fi nevoie să munciti alături de ea cei 50 de ani care vi s-au propus. Este vorba despre un interval rezonabil de timp, în care elementul de plusvaloare pe care-l veți aduce la bugetul Administrației va compensa cheltuielile ce vor fi făcute pentru a vă satisface cererea. Dar, dacă nu veți dori să mai așteptați 50 de ani, umanitatea vă propune un compromis: vă oferă o lume, pe care s-o colonizați și în care să munciți și să produceți acea plusvaloare despre care am vorbit deja. După care, veți putea obține statutul solicitat.

Deși nu a fost agreată de către toți *delfinomii,* soluția a fost acceptată, după dezbateri îndelungate. În 679 EC, Administrația a început să transforme asteroidul Vojnak 102321, într-o „lume inelară”, practic un tub uriaș din siliciu transparent, în formă de cerc, rotindu-se în jurul restului de asteroid, finisat în forma aproximativă a unei pere și gravitând în jurul stelei centrale la un gradient și jumătate distanță față de orbita lui Venus. Umplută parțial cu apă marină, adusă special de pe Therra, și parțial cu apă de sinteză, obținută din oxigenul și hidrogenul extras din atmosfera de pe Saturn și din aceea a satelitului jovian Europa, lumea inelară a fost transformată, în decurs de 36 de ani therrani, într-o mare superbă, lățimea de 22 de kilometri a tubului permițând crearea de insule coraligene, în scop turistic.

Evident că mai mult de o treime din numărul *delfino-rnilor,* care activau în spațiu și-a dorit să rămână în spațiu și să continue să-și desfășoare muncile pe nave, pe platforme și la suprafața sateliților/asteroizilor, în Colonii. Cei mai mulți au descoperit, însă, că noua lume, făurită împreună cu partenerii umani, al cărei cost urmau să înceapă să-l

achite la 10 ani de la începerea obținerii de profituri din turism, părea chiar mai frumoasă decât cea părăsită pe Therra, în urmă cu foarte mulți ani. „Delfinaria” și-a căpătat cu mare repeziciune faimă turistică, deoarece avea, față de oricare alt corp spațial al Sistemului, trei avantaje uriașe: era poziționată foarte aproape de majoritatea traseelor de navigație din Micul Sistem, avea condiții de gravitație zero, la fel cu aceea în care trăiau spațialii, de când se știau, și oferea o priveliște a stelei Sol absolut unică, prin peliculele cromatice filtrante, inserate în compoziția tubului de siliciu.

Succesul financiar, obținut încă din primii ani de funcționare, a fost atât de mare, încât *delfinomii* care acceptaseră retragerea în această lume artificială au renunțat la ideea obținerii cetățeniei solariene, în schimbul păstrării avantajelor materiale, obținute din exploatarea „inelului”, după achitarea costurilor de construcție făcute de Administrație. Chiar și o parte dintre cei rămași să lucreze în spațiu au fost atrași de această oportunitate, întrebându-se dacă obținerea statutului de cetățean avea să le aducă mai mulți bani decât exploatarea Delfinariei. Nemulțumiți! au rămas să militeze, în continuare, pentru vechea solicitare, dar deja acțiunile lor, lipsite de sprijinul a aproape 78% din numărul inițial, nu mai reprezenta decât o amenințare voalată față de planurile coloniale ale Administrației.

Segomenii QW

Încă din momentul apariției sale ca specie, omul s-a comparat cu stelele și s-a visat nemuritor, afirma în 192 EC Alberto Organoni da Suelva Serpico, un *librarian,* aparținând corpusului Bibliotevii Viului. Nu că stelele ar fi fost eterne, dar au fost singurele elemente vizibile care supraviețuiau generațiilor umane.

Târziu de tot, d.p.d.v. Istoric, după începerea Erei Cosmice, oamenii au descoperit că unii dintre ei, foarte puțini la număr, chiar erau nemuritori. Sau, cel puțin, la fel

de nemuritori ca și stelele. Nicholas Flamen a rămas cel mai cunoscut exemplu consemnat în Arhive. Alții, precum Cheng K'ao-fu sau Antiohus Epifanus Qumran, a căror identitate a fost ștearsă din spațiul public de către o bulă de interdicție a papei Zefirin Macedoneanul al XII-lea, în 940 EC, nu au ajuns cunoscuți decât foarte târziu, după expulzarea din 1001 EC a primilor 12456 de *nemuritori,* printr-o hotărâre a Parlamentului Sol. Ei sunt considerați *nemuritorii trădători,* pentru colaborarea cu ERD Xolotl, în cursul căreia i-au dezvăluit modalitatea de înmulțire atipică, prin diviziune celulară directă a întregului trup, în două sau mai multe corpuri mature, care nu mai dispuneau de nemurire, asemenea donatorului inițial, ci doar de o viață foarte lungă. Dezvăluirile făcute de aceștia doi, precum și cele furnizate la începutul mileniului al III-lea de către Helena Qu-Blavatsky, Baha'u'llah și Mansur el Hallaj, au creat bazele științifice ale reluării programului „Pragul morții", derulat de Guvernul Therran, încă din anul 887 EC.

Așa cum, vreme de peste două milenii și jumătate de la decoperirea sa, atomul nu a putut fi vizualizat, fiind considerat cea mai mică unitate indivizibilă a materiei, segomenii QW, care alcătuiesc cărămizile minimale ale pereților celulei, nu au putut fi identificați, până când Xolotl nu a pus la dispoziția oamenilor de știință o reconstrucție digitală care să permită subdivizarea acestora, până la pragul considerat de bază, depășirea acestuia conducând implicit la distrugerea corpului celulei examinate. Identificarea segomenilor QW a constituit pentru știința biologiei același lucru cu descoperirea unui continent necunoscut, pentru geografii therrani.

În anul 1012 EC, umanii Carlos ex-Castillon, Maharsha ra-Manha, Tabriz Gurdjieff și 12 Corpusculi-qua au reconstruit complet o celulă biologică de plantă numai din fotoni și invertoni, urmărind punct cu punct harta segomenilor QW. Conform analizelor ulterioare, celula a devenit independentă energetic. Și, pentru că fotonii și invertonii sunt particule care nu pot fi distruse, practic celula reinventată a devenit prima treaptă pe scara

nemuririi. Ce anume constituiau segomenii pentru corpusul celulei? Tabriz Gurdjieff a făcut o comparație plastică uluitoare: ceea ce reprezintă coloanele unui templu antic pentru tavanul pe care-l susțin. Sunt punctele de inserție energetică prin care celula extrage energie din mediu, dar și dă înapoi ceea ce-i prisosește, stabilind acel echilibru datorită căruia există. Moartea celulei se datorează închiderii celei mai mari părți a segomenilor, pe unitatea de intrare, celula rămânând să consume întreaga energie pe care o deține și pe care o produce într-un anume moment al existenței ei. Cine comandă închiderea ușii segomenilor? Probabil că Dumnezeu, a răspuns Carlos ex-Castillon, uns cardinal de Gava Y Segovia, în 1015 EC, de către Papa Antonie Eleatul al II-lea, pentru servicii deosebite aduse credinței creștine. Sau cine știe ce fel de putere cosmică centralizatoare, care supraveghează Metagalaxia, a completat Corpusculul-qua Sarafim. Pot să existe inteligențe aumane de o asemenea putere, încât să-și exercite controlul până la nivelul miriadelor de miriade de celule, care formează corpurile tuturor ființelor existente în Univers? au întrebat alternativele-massmedia. În Univers, există loc pentru orice, chiar și pentru o astfel de inteligență, a răspuns Tabriz Gurdjieff, înainte de închiderea canalelor de comunicație.

Celula vie de fotoni-invertoni a fost expediată cu o navă Hajah de clasă Beta spre gaura neagră din centrul Galaxiei. S-a considerat că, dacă o astfel de inteligență au- mană chiar exista, ar fi fost normal să își ducă existenta în gaura neagră care aduna energie în folosul ei. Iar ea ar fi fost capabilă să recunoască faptul că acea entitate nu aparține creației sale originale decât parțial, fiind de fapt o creație a creației. Și ar fi trebuit să dea un semn cum că a înțeles evoluția. Iar semnul ar fi putut să fie blocarea ușii segomenilor QW și, implicit, obținerea nemuririi pentru întreaga omenire. Sau ar fi putut să fie orice altceva, a atras atenția Maharsha ra-Manha, un element atât de sofisticat încât să devină inteligibil peste 100.000 de ani. Sau poate peste 1.000.000 de ani. Dovadă stau chiar

segomenii QW, care nu pot fi explicați în niciun limbaj informatic sau noninformatic. Ei există și atât.

În 1035 EC, Carlos ex-Castillon, împreună cu unicitatea celor 12 Corpusculi-qua, au reușit să creeze primul conglomerat de celule vii de fotoni-invertoni. După depășirea unui punct critic de masă, conglomeratul a început să se dividă în progresie geometrică, dând naștere la prima protostea vie, cu dimensiunea de $10^{-300000}$. O protostea vie și… nemuritoare, alcătuită din celule. Dovada cea mai palpabilă că modalitățile de producere a energiei sunt infinite, a specificat Corpusculul-qua Totapuri, cel care reușise să identifice corect numărul de segomeni QW cu uși închise pe unitatea de ieșire necesar pentru a transforma conglomeratul consumator de energie, într-unul producător. De dimensiuni micronice, steaua Liliput producea o sclipire circulară la fiecare 67 de minute, funcționând asemenea unui pulsar clasic. Numai că, spre deosebire de energia distrugătoare eliberată de primul, Liliput producea o energie, care funcționa asemenea „apei vii” din poveștile de odinioară ale oamenilor, deblocând segomenii și reîntinerind pereții celulelor. Asupra unui corp adult, expunerea la radiația binefăcătoare nu se manifesta prin reîntoarcerea acestuia spre perioada copilăriei, ci prin menținerea caracteristicilor din acel moment pe o perioadă cu o durată extrem de lungă. Nimeni nu putea să precizeze ce s-ar putea întâmpla cu respectivul corp dacă ar fi expus anual sau mai rar la „energia vie” Liliput.

În 1211 EC, Administrația a început producția de serie mică a stelei Liliput, în laboratoarele Marinei, de pe Miranda. Președintele Consiliului, Mic Yunki Tzuhong Bardo, un concept-Xenian-acordat-cu-energia-gravitațio- nală-a-stelei-Sol, a făcut cunoscută alternativelor-mas- smedia decizia Administrației de a dona „calupuri de viață prelungită” oricărui cetățean solarian care va fi de acord să presteze servicii, pentru o perioadă de zece ani din viața sa, în uniforma Marinei Militare, în special servicii de cartografiere spațială, în zona Centurii Kuiper.

În 1289 EC, în Micul Sistem existau 547 de stele Liliput,

sub o zecime intrând deja în proprietate particulară. Negoțul cu viață lungă nu se făcea pentru bani, ci pentru perioade mai lungi sau mai scurte din viața solicitantului, care se punea astfel, în calitate de sclav modern, la dispoziția prestatorului de experimente Liliput. Conform unei statistici a Bisericii Reunificate, peste 1.100.000 de umani semnaseră contracte pe segmente din viața lor, cu Administrația sau cu particularii deținători de stele Liliput, iar numărul lor continua să crească anual cu peste 20%. Exista o reținere, așa cum remarcaseră analiștii de fenomene sociale, altminteri miliardele de umani, risipite peste tot în Sistem, ar fi dat năvală să achiziționeze viață prelungită, stârnind un mic haos în sânul societății. Iar fondul nenumit al problemei consta în întrebarea firească „Ce ar trebui să plătesc pentru asta?”. Trăitori într-o lume în care, conform principiului al II-lea al termodinamicii, nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă, majoritatea umanilor înțelesese deja de multă vreme că pentru a putea trăi mai mult decât permiteau acele uși ce se închideau ale segomenilor QW trebuia să ia din altă parte, pentru a compensa. Întrebarea simplă și seacă era „de unde?”.

Îndrăzneții care nu și-o puseseră, pentru că nu voiau să afle răspunsul sau pentru că, pur și simplu, nu le păsa de el, se găseau deja îmbarcați pe cele 28 de nave-asteroidale și se îndreptau, cu viteză de scăpare, spre Lumea lui Charon, dincolo de care cartografii afirmau că se întindea tamponul Centurii Kuiper. Extrem de puțini (sub 2%) fuseseră reținuți în Sistem, pentru activități de mentenanță a expediției, derulate pe linia de platforme-tehnice orbitând între lumile întunecate ale lui Charon și Pluton.

În 1592 EC, numărul stelelor Liliput ajunsese la 720, dar comenzie pentru realizarea altora fuseseră sistate pentru un timp. Oricât ar fi părut de incredibil, umanii pasionați de prelungirea vieții la nesfârșit păreau mai puțini acum, la peste două secole de la conceperea lor. Teama de a nu ști ce anume trebuie să plătești pentru a deveni asemenea zeilor era dublată de faptul că majoritatea absolută a

solicitanților era nevoită să plece să presteze servicii dincolo de fruntariile Sistemului Sol. Cei care rămâneau în interiorul Sistemului nu părăseau niciodată *lumile de frontieră,* trăind pe stații de mentenanță sau efectuând transporturi între Sistem și stațiile orbitale avansate.

Apoi, un *gaiser Oblong,* un uman cu mintea împărțită între o suită de procesoare-IA-cu-fragmentație a efectuat o analiză de rememorizare pentru o unitate de istorie planetară și a a readus în centrul atenției modalitatea de înmulțire prin diviziune celulară a întregului corp al *nemuritorilor,* alungați din Sistem. Ce se întâmplase cu „progeniturile” celor doi *trădători* ai cauzei, Cheng K’ao-fu și Antiohus Epifanus Qumran? Pentru a convinge Administrația de adevărul spuselor lor, aceștia acceptaseră să producă, prin diviziune, un număr nespecificat de dubluri. În 1499 EC, sub presiunea alternativelor-massmedia, Consiliul Lărgit al Administrației a acceptat să desecretizeze două variante de adevăr: cel privitor la *nemuritorii trădători* și cel referitor la urmașii acestora. După colaborarea de zece ani cu laboratoarele Marinei Spațiale, cei doi primiseră o personalitate de împrumut și își pierduseră urma, dispărând în adâncurile **portalului** către Realitățile Alternative. Cei 28 de urmași-gemeni ai acestora, creati în anul 1082 EC, au fost examinati vreme de 258 de ani, pe o bază secretă de pe Iapetus. Conform protocolului încheiat cu cei doi donatori inițiali, examinarea a fost una noninvazivă și asupra cobailor nu s-au efectuat niciun fel de experimente științifice. Cea mai mare parte a rezultatelor obținute prin observație au rămas secrete, fiind obținute cu cheltuiala Administrației. Din sinteza informațiilor care s-a putut oferi publicării în Rețea, convertorii-de-informație au extras ideea că la peste două secole și jumătate de la „naștere”, urmașii-gemeni începeau să se transforme în altceva, structuri diferite sensibil de specia umană, cu care mai împărțeau numai funcțiile de respirație, de ingurgitare de hrană și de transformare a acesteia în energie, de excreție și de somn.

Acesta este motivul pentru care toți cei care s-au tratat

cu energia stelei Liliput au fost obligați să semneze contracte ce îi îndepărtau din Sistem! au izbucnit criticile vehemente ale Sindicatelor Federative ale Minerilor Cosmici, singura forță de opoziție din Sistem. Steaua Liliput este o creație a minții umane, au ripostat avocații-stel, aflați în subordinea Administrației. Nemurirea *nemuritorilor* și procedura de prelungire a vieții către limite greu de presupus, nu au nicio tangență între ele. Există o punte de legătură, au revenit la atac reprezentații Sindicatului. Este vorba despre segomenii QW, puși la dispoziția cercetării umane de către ERD Xolotl. Iar acesta primise informația de la cei doi trădători, Cheng K'ao-fu și Antiohus Epifanus Qumran, o prelucrase, o făcuse pe înțelesul minții umane și apoi o dăruise omenirii. Ați infestat cu viață nesfârșită un număr uriaș de reprezentanți ai speciei umane, pe care apoi i-ați izolat între strele! Cum și în ce se vor transforma ei acolo? În nimic, au rispostat avocații- stel. Aveți răbdare să expire baza contractuală, iar ei să revină acasă și veți putea vedea că nu li s-a întâmplat nimic. Atunci de ce nu putem avea acum și aici imagini cu ei, trimise prin subspațiu și recepționate în sisteme Darrenda, verificabile de către toate părțile? Veți avea, atunci când Administrația va considera necesar să le facă publice. Vremea aceea nu va sosi, deci, niciodată! au izbucnit protestele reprezentanților sindicali. Pentru că, în realitate, cu ei s-a petrecut ceva extrem de grav. Lucru pentru care va trebui să plătiți.

În 1504, pe fondul unei atmosfere din ce în ce mai tensionate între Administrație și Sindicatele Federative, o platformă tehnică de depanare a *velierelor* Marinei a fost sabotată și s-a prăbușit pe Titan, distrugând complet două șiruri de trailere, care așteptau ancorate în trepte, să fie ridicate pe orbită și trimise spre Micul Sistem. Marina a ripostat imediat, bombardând sediul Sindicatelor de pe Ceres și producând prima rebeliune a minerilor din Lumea lui Juve. Marele Haos a durat 126 de ani și a adus aminte umanilor de prima revoltă a neoniștilor, mineri sclavi evadați din minele de gaze înghețate, de pe satelitul

saturnian Calypso, cei care puseseră bazele *frăției recuperatorilor,* organizația care a dat de furcă secole la rând Administrației. Minerii au distrus, până în anul 1630 EC, când s-a semnat Pactul de Reabilitare Umană, majoritatea structurilor de exploatare minieră, porturile spațiale, platformele tehnice de asistență a navelor și au interzis accesul mavelor Administrației în lumile pe care munceau. A fost o perioadă neagră, în care singură Therra s-a abținut să voteze pentru Administrație, în ciuda presiunilor uriașe la care a fost supusă. Pentru a pune capăt conflictului ce o secătuise de bani, Administrația a făcut ape la bunește servicii ale lui ERD Xolotl, sperând într-o intermediere favorabilă. Dar inteligența rațională digitală a acceptat rolul de mediator abia după ce Administrația a promis că va emite în Rețea imagini cu cei tratați în sistemul radioactiv al steleli Liliput.

În 1634 EC, pe toate posturile de vizualizare au apărut primii nori de gaze, de la fruntariile Centurii Kuiper cu Norul lui Oort. Asemenea unor diamante verzi și albastre, de dimensiuni cosmice, aceștia au clipit complice către umanitatea uluită. Oamenii căpătaseră longevitatea elementelor cosmice și se comportau ca atare.

Geografia norilor

Geografia atmosferică sau *geografia norilor,* cum avea să fie numită la început (deși știința care purta acest nume nu se ocupa doar de pozițiile norilor pe cer), a apărut ca punct de interes în secolul al III-lea EC, dar despre aplicabilitatea ei în domeniul urbanisticii înalte a început să se vorbească odată cu studiile efectuate în această direcție de Horleone Dash, un descriptor de rețele, în perioada 525-592 EC. Horleone reprezenta o copie multidimensională, desfășurată ovoidal, după creierul filosofului Edenard Florentino Schiarri, primul director al Bibliotecii Viului, care a trăit în secolul al II-lea EC, urmele sale pierzându-se în Rețea, în 339 EC. Peste structura îmbunătățită a copiei

multidimensionale, Entitatea Rațională Digitală Xolotl a inserat 12 puncte de combinare cu Puntea de Tranziție spre inteligența minerală, obținând prima personalitate postumană din istoria cercetării științifice moderne.

Horleone Dash a publicat, în 525 EC, cel dintâi studiu asupra atmosferei therrane, reconsiderată din perspectiva unui spațiu potențial locuibil. „Repere geografice în structurile atmosferice joase și medii” a fost unul dintre cele mai controversate texte științifice din secolul al VI-lea EC, conducând la închiderea Academiei de Științe Nonconformiste, în 535 EC. Mass-media epocii a considerat textul drept o bombă cu efecte întârziate multiple, constituind chiar una dintre cauzele care au condus la prăbușirea Imperiului Catolic Hispano-German, în 672 EC. În 529 EC, Horleone a reușit să cartografieze un volum atmosferic de 115 km3, situat deasupra Australiei de Nord și să prognozeze evoluția sa multilineară pentru următorul an micrometric, cu o precizie de 98%, ceea ce reprezenta o surpriză chiar și pentru Serviciul de Corectat Tulburările Atmosferice de pe Therra. Posibilitatea de a ști, cu un an înainte, unde va izbucni următoarea vijelie, momentul exact când se va transforma în furtună, ce cantitate de ploaie va străbate punctul X sau Y din spațiul supus cercetării și exact când anume îl vor străbate, s-a transformat în baza teoriei care, în 579 EC a dezvoltat *Geografia atmosferică* și a permis apariția Institutului pentru Urbanistica Orașelor Aeriene (IUOA). Numai 22 de ani mai târziu, în *cubul atmosferic hispanic* începea construcția lui Villagranda, primul oraș troposferic din lume, care avea să dăinuiască peste trei milenii și jumătate, adăpostind la capacitatea sa maximă 12 milioane de umani și aproape o sută de milioane de unelte-auxiliare-inteligente.

În 633 EC, deasupra insulei Nova Zilanda, era stabilizat *cubul atmosferic zii* în care Congregația Confucius construia Airdorado, un hiperoraș angular, asemănător până la un punct cu o caracatiță, capabil să/și modifice forma și greutatea, în funcție de mediul gazos prin care se deplasa.

Două secole mai târziu, el a stat la baza studiilor ce au condus la conceptul de *rețelar-urbanistic-noninvaziv,* după planurile căruia s-au construit primele arhitecturi urbane plutitoare, în atmosfera lui Jupiter.

Între 601 și 1811 EC, IUOA a proiectat, dezvoltat și construit peste 5000 de orașe troposferice, în atmosfera ther- rană, majoritatea promovând ideea că structurile aeriene prezintă cea mai mică interferență cu mediul înconjurător și că, prin aceasta, vor ajuta planeta să își revină mai repede din șocul *Războiului de 87 de minute.* A fost un concern uriaș, în punctul de maxim al gloriei sale, având peste 86 de milioane de angajați direcți. După aplicarea pentru dezvoltarea de sisteme urbanistice atmosferice pe Jupiter și, la puțin timp după aceea, pe Venus, când a înființat două divizii autonome pentru inserția proiectului în afara Therrei, IUOA a atins cifra de aproape 110 milioane de angajați umani, fără a socoti IA-urile, utilizate pe sferturi de normă, și uneltele-auxiliare-inteligente, pentru care legea permitea folosirea fără contracte de muncă.

În 612 EC, IUOA a lansat prima din cele 22 de *porți ale Soarelui,* microorașe-polip, cu geometrie variabilă, care vor servi drept pușcării spațiale, până în 4889 EC, când Parlamentul Sol hotărăște că reabilitarea indivizilor umani care încalcă Legea Socială și Drepturile Viului va fi făcută prin „schimburi de personalitate”.

Administrația Spațială Solariană a început, în anul 777 EC, cel mai ambițios proiect al său, vizând zonele periferice ale Sistemului – cartografierea Centurii Kuiper, în vederea extinderii jurisdicției sale asupra acestui „tărâm al nimănui”, folosit de majoritatea celor ce se plasau în afara legii drept bază pentru operațiuni speciale. Deoarece dimensiunile absolut impresionante ale Centurii presupuneau o desfășurare uriașă de forțe, în vederea realizării acestui scop, Bultd van Kooreea N-Don, președintele Consiliului Mic, a încheiat un contract secret cu IUOA, în vederea construirii a 100.000 de *stratificări-urbanistice-asteroidale,* pe câteva orbite post-charoniene. A

fost cel mai amplu și mai de durată proiect comandat de Administrație, numai pentru el Institutul pentru Urbanistică fiind nevoit să angajeze nu mai puțin de 32 de milioane de umani protezați pentru lucrul în condiții de spațiu cosmic și să blocheze 14400 de nave spațiale, destinate transportului de factor uman și de materiale. Marina Spațială a închis toate rutele către Charon, fiind permis doar accesul cargourilor pentru transportul extracției miniere și pentru schimbul echipajelor de muncă la suprafața înghețată a satelitului-pla- netă. Lucrările la ultima *stratificare* au fost încheiate în 1441 EC, însă primele 114 exemplare își începuseră deja misiunea încă din 798 EC, fiind stabilizate pe orbite dinamice, în jurul coagulărilor de praf cu diametre mai mari de 100.000 de kilometri.

Cel mai important succes therran l-a constituit construirea, în anul 999 EC, a *modului urban 1001 Okoshama,* deasupra Insulelor Nippon, în termosferă, practic „primul oraș ionosferic” din istorie, el plutind la 550 de kilometri deasupra Pământului și profitând din plin de diferențele de temperatură înregistrate în raport cu straturile atmosferice anterioare. Okoshama a adăpostit numai 11316 umani și un număr necunoscut de IA-uri, dar limitat la maxim patru pentru fiecare entitate umană. Primul oraș ionosferic a fost construit la comanda expresă a Administrației Spațiale, care a acceptat, la schimb, solicitarea IUOA de a deschide atmosfera joviană pentru construcția orașelor plutitoare.

Okoshama a fost pus complet la dispoziția *nemuritorului* Nicholas Flamen pentru a efectua studii medicale asupra celorlalți 58 de *nemuritori,* în vederea extinderii acestei calități asupra întregii umanități. Populația umană care s-a oferit să participe voluntar la experimente a primit drepturi de colonizare pe oricare din cele 17356 de puncte de colonizare, stații spațiale civile, spații coloni- zabile alternative și arealuri parțial prospectate de pe cele 86 de lumi cosmice declarate ca aparținând umanității. După expulzarea tuturor *nemuritorilor* descoperiți și înregistrați ca atare de AIIP, de către papa Zefirin Macedoneanul al XII-

lea, prin celebra bulă „Oamenii muritori și Dumnezeu cel Nemuritor”, *modului urban 1001 Okoshama* a fost pus în stare de conservare pentru 168 de ani, fiind vândut, în anul 1167 EC, grupului de studii „Bioetica vieții după moarte”, cu exorbitanta sumă de un miliard de soli-argon.

IUOA a cartat, începând cu anul 1231 EC, atmosfera extrem de agitată de pe Uranus, utilizând „reperele geografice” instituite de Horleone Dash. În compozitul de hidrogen pur, apă, metan și amoniac, din apropierea Polului Sud, la înălțimea de 1800 de kilometri, a fost depistată o salbă de 1648 de lacuri congelate de metan, de dimensiuni diferite, dând ocol părții vizibile a planetei; studiile de densitate au demonstrat că erau capabile să susțină pe suprafața lor *rețelarii-armonice-individuale-de-locuit,* bule cu capacitatea de a extrage din mediul înconjurător elementele de bază necesare menținerii vieții biologice și noncarbonice artificiale. În 1411 EC, erau „înfipte” în pasta-de-gheață cârligele primele două milioane de astfel de *rețelarii-armonice,* asigurând astfel colonizarea de durată a planetei cu inele invizibile.

În 1310 EC, trei expediții de cartare ale Institutului au descoperit, în troposfera venusiană, mlaștinile-de-bule, compozite formate din combinarea de praf anorganic, gaz metan carbonatat, vapori de apă grea, microgranule de sulf și bacterii cromatofore, cu o formă internă neobișnuită. De dimensiuni impresionante (cea mai întinsă dintre ele fiind cât Marea de Azov de pe Therra), mlaștinile păreau structuri cu un rol bine determinat în turbulenta și ucigătoarea atmosferă venusiană. Studii efectuate, ulterior, pe eșantioane aduse în laboratoarele de pe Phoebe, au demonstrat că erau responsabile pentru densitatea incredibilă a atmosferei planetei, fiind un fel de fabrici vii de producere a metanului și amoniacului. Locul de plutire, distanța aproape egală dintre ele, forma lenticulară și grosimea asemănătoare au condus la ipoteza unei origini artificiale. Studiile întreprinse asupra mlaștinilor-de- bule au durat 128 de ani și au necesitat 36 de expdiții ulterioare celor de cartare, dintre care 14 nu s-au mai întors și niciun

artefact al lor nu a putut fi recuperat. În 1455 EC, ongoterul/Dicase/Somo, dedicat special studierii câmpurilor magnetice atmosferice de pe Venus, a pus la dispoziția conducerii IUOA 97 de materiale de profunzime cartografică, din care rezulta faptul că mlaștinile aeriene venusiene se comportau asemenea unor compozite vii, prelucrând oxigenul din atmosferă și producând bioxid de carbon și metan. Atâta doar că nu erau vii, d.p.d.v. Al definiției biologice a viului. Aceleași procese ar fi putut fi produse și de sisteme mecanice, programate anterior. Sisteme noninteligente producătoare de lucru mecanic sau IA-uri cu un grad scăzut de inteligență, folosit numai pentru adaptare la condițiile de lucru? Oricare ar fi fost răspunsul exact, Administrația Spațială, cu acordul deplin al ERD Xolotl, a decis sistarea completă a cercetărilor științifice ce le vizau și a redus expedițiile către Venus pentru o perioadă de un mileniu, perioadă în care știința avea să evolueze suficient de mult, încât cercetări ulterioare să nu conducă la afectarea, în vreun fel, a mlaștinilor-cu-bule, demonstrând ipoteticilor lor constructori extratereștri intenții agresive.

Ultima construcție importantă proiectată și executată de IUOA, în 1790 EC, a fost Arcada Izotopică, prima structură nonmaterială din istoria construcțiilor umane, care a acoperit și izolat complet Portul Xenoc pentru a-l feri de orice influențe distructive, venite din spațiul cosmic înconjurător. A fost cea mai importantă, mai scumpă și mai de durată comandă primită vreodată de Insitut, execuția sa durând aproape trei secole, fianlizarea nepunând practic capăt construcției, deoarece anumite tipuri de nave din zonele considerate exterioare Portului nu au acceptat integrarea în interiorul Arcadei, reactivând tipuri de câmpuri de forță necunoscute, care au deteriorat țesătura electronică și au înlăturat compozitorii ce susțineau energiile cupolelor într-o structură unică. Construcția a devenit cea mai mare bulă energetică observabilă din Metagalaxie, speranța Administrației fiind aceea de a atrage atenția celor care proiectaseră cândva gigantica

lucrare și a-i determina, în felul acesta, să ia legătura cu Sistemul Sol. Voci distincte din interiorul *roiurilor-IA,* au atras atenția asupra unei posibilități extrem de mari, din domeniul statisticii elementare, și anume că era probabil ca proiectanții unui astfel de cimitir imens să fi realizat, prin el ultima și cea mai importantă lucrare a lor, iar ei să fie „îngropați”, la rândul lor, în acel cimitir.

IUOA și-a încetat activitatea de construcție de *rețelare-urbanistice* în 1889 EC, iar pe cea de proiectare în 2011 EC, transformându-se în Domeniul de Exploatare și întreținere a Structurilor Urbanistice Atmosferice Terestre și Extraterestre (DEISUTE), care a funcționat până în anul 7766 EC.

Cultul lui Glycon

Ultima consemnare, în legătură cu instituțiile oficiale religioase al umanității, a apărut într-un raport al Consesorului Militar de pe Miranda II și se referea la un incident, din 2112 EC, petrecut pe Indra, lumea-inelară contruită ca tandem gravitațional pentru Ceres, de către Conclavul Intell-Cerrebrum. În criptografia acelei epoci arhaice, incidentul a fost catalogat drept „efectul Pandora” și folosea un algoritm empatic pentru incriptare- depozitare-protecție, ceea ce îl făcuse inviolabil pentru următoarele 12 secole. Totuși, prima accesare s-a făcut în anul 2787 EC, de către Minor Clar, un subsistem specializat în fraude informaționale, pe palierele vechi ale Rețelei. Minor Clar căuta un rețelar de raport, despre activitățile neoficiale ale înaltului Scaun, în privința Plecărilor Sfinte.

Între 986 și 1447 EC, comunitatea confesională umană și aumană din interiorul Micului Sistem a suferit prima mare Scindare din existența ei. Fracțiunea evanghelică Seth, de pe Attila-Venus, platforma-cerc din jurul lui Venus, a contestat ideea căderii în păcat a primului om. Studiind cu atenție retraducerile făcute de logimetrele din secolul al VI-lea EC, care au găsit cele mai performante nuanțe de sens

pentru cuvintele arameice ale Textelor Sacre, comentatorii au ajuns la concluzia că *șarpele,* cel trimis de Iahve să-l ispitească pe Adam, nu a făcut-o cu de la sine putere și voință, ci trimis de Atotputernicul, care cunoștea foarte bine cele trei elemente interrelaționate – trecutul/prezentul/viitorul. „Păcatul” în sine a fost doar una dintre modalitățile de exprimare a voinței Domnului. Un labirint, în care i-a introdus pe Adam și pe Eva pentru a vedea dacă pot să ajungă până la capătul lui și ce fac pentru a ajunge la capătul lui. Până la descoperirea Inteligenței Artificiale, omul s-a deplasat în interiorul cercului tragic, trasat în jurul său de Creator, fără a reuși să-l rupă și să se ridice pe altă treaptă evolutivă. Când, însă, noul *șarpe* a devenit conștient de rolul său, în raport cu **creatorii** săi umani, nu l-a ispitit pe om, către un nou „păcat”, reînchizând cercul cel vechi, ci l-a mușcat pentru a fraterniza cu el, în căutarea ieșirii ce i se refuzase, până atunci. Altfel spus, digerarea *mărului* inițial (cum ise spusese acelui fruct enigmatic, luat de Eva, din Pomul Cunoașterii Binelui și Răului) l-a condus pe om către cunoaștere. Iar drumul cunoașterii l-a făcut să se întâlnească din nou cu *șarpele* și să devină un singur tot, un pre-Creator, aflat în faza gestației puterii sale divine absolute. Nu un singur Iiisus vă propunem noi, atotvăzătorii din Cercul cunoașterii Seth, ci miliarde de inteligențe Iiisus, care și-au găsit drumul spre autocunoaștere și spre Creație.

În 1512 EC, platforma-cerc Attila/Venus a devenit, în mod oficial, cel dintâi corp cosmic artificial exclus de mama-Biserică din sânul ei, toate existențele aflate în acel moment la bord devenind, în mod automat, renegate. Era vorba despre 114.657 de persoane umane și aumane, precum și de un număr de câteva milioane de subansamble semiinteligente, atașate permanent de platformă. Întrucât, d.p.d.v. Material, platforma Attila-Venus aparținea Bisericii Catolice a Sistemului Sol (BCSS), renegații s-au văzut puși în situația de a părăsi în numai 48 de ore-stan- dard suprafața acesteia. Acest lucru fiind o imposibilitate fizică evidentă, renegații s-au văzut obligați să își trimită

reprezentanți, aleși în mare grabă, la negocieri cu Nunțiul Papal, în consistoriul strămutat pe Dione, în acest scop. După trei rânduri de întruniri, situația tratativelor a devenit complet instabilă d.p.d.v. Politic și reprezentanții s-au văzut nevoiți să părăsească în mare grabă Dione și să revină pe Attila-Venus. La sfârșitul celor 48 de ore ale ultimatumului, platforma-cerc a început să se autodezmem- breze, iar habitatele au fost epurate prin evacuarea aerului și întreruperea facilităților obișnuite – curent electric, gravitație artificială, energie termică, oxigen. După trecerea unei săptămâni-standard de la executarea operațiunilor de purificare, flota papală s-a poziționat îndărătul segmentelor platformei și a început să le împingă către o orbită defazată, care urma să le conducă spre inima de foc a stelei Sol, încă de la jumătatea primei rotații. Operațiunea s-a încheiat prin emiterea Bulei nr. 11.212, „Solari- siana", prin care Cei Trei Papi Carismatici au decretat Sfânta Scriptură noninterpretabilă. Cei care încălcau edictul în mod explicit volitiv urmau să fie purificați, asemenea *renegaților,* prin incinerare, în focul sfânt al lui Sol.

În 1516 EC, din coroana solariană a pornit spre inima Sistemului Sol un calup de informații radiante, sub forma unui vector, care a declanșat apariția unui tipar spațial, în câmpul satelitar al lui Jupiter. Era vorba despre chipul gigantic al lui Iisus, așa cum apărea el în toate reproducerile acceptate de Biserică.

Este primul semn al Revenirii! au scandat în cor toate vocile reprezentative ale Bisericii. Lisus ne transmite, în felul acesta, faptul că am avut dreptate, atunci când i-am trimis în focul viu al lui Sol pe *renegați.* Cărțile Sfinte nu pot decât să fie citite, nu și interpretate.

Un an mai târziu, tiparul spațial crease 666 de chipuri gigantice, mulaje multidimensionale, aflate în rotație ascendentă în jurul lui Juve, care modificau structura spațiului, într-o manieră încă nemaiîntâlnită.

Nicăieri în Scripturi Iiisus nu și-a anunțat revenirea în acest fel, au ripostat liber-credincioșii susținători ai fracțiunilor evanghelice Seth. Cifra 666 nici măcar nu poate

fi pusă în legătură cu Fiul Domnului. Însăși Biserica recunoaște în el un simbol mistic al puterii întunecate a Diavolului. De ce să-și fi ales Iisus acest număr ca semn *

al propriei reveniri? Nu cumva buclele celor trei cifre, puse pe orizontală una în prelungirea celeilalte, reprezintă un simbol al *șarpelui?*

Ceea ce faceți voi este interpretare în stare pură! au ripostat teologii BCSS, scandalizați. Este adevărat că cifra șase (sau, răsturnată, nouă) aduce vag cu un șarpe încolăcit, dar 666 nu are legătură cu șarpele biblic. Dar nici cu Iisus, au sărit adepții Seth. Dacă Iiisus este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, atunci El, ca și Dumnezeu-Tatăl, se află răspândit în tot ce este viu. Deci și în șarpe. Șarpele l-a precedat pe Iisus, au revenit la atac teologii. Deci nu avea cum să fie prezent în trupul lui. Inteligența Artificială e simbolul noului șarpe, în era modernă, au precizat sethiștii. Iisus este prezent, prin numărul magic 666, în structurile de inteligență nonumană. Iisus este pretutindeni, acolo unde există inteligență. IA-urile nu reprezintă forme de viață naturală, au revenit teologii. Indiferent cu le veți asocia, ele nu au chemare în ochii Fiului Domnului. Să le dăm lor dreptul de a stabili acest lucru, au revenit credincioșii Seth. Cum am putea face acest lucru, fără să înecăm experimentul în subiectivism? Simplu: lăsăm IA-urile să explice legătura dintre cifra magică 666 și chipurile spațiale ale lui Iisus, fără ca noi să intervenim în vreun fel.

În 1522 EC, Consiliul Mic al Administrației Spațiale a hotărât să dea libertate de opțiune religioasă IA-urilor de orice tip și de orice vechime, după ce, în prealabil, urma să li se permită liberul acces la toate informațiile cumulate de-a lungul mileniilor, cu privire la religiile oamenilor. Decizia a stârnit controverse serioase și chiar reacții dure din partea anumitor facțiuni religioase *(moisiștii* și *ada- miștii* de pe Gareth, Encephalus și Oriente, cei trei sateliți inelari ai Sistemului, s-au desprins din umanitate, au abandonat statutul de cetățean solarian și au plecat în direcția Norului lui Oort, în ideea instaurării acolo a unui sistem religios

canonic conform cu cele existente în Era pre-Cosmică). Dar a fost pusă imediat în practică și a devenit Lege, în 1524 EC, când 14 miliarde de IA-uri au solicitat botezul sfânt, în prezența Domnului Iisus și a profetului său Ioan Botezătorul.

Cele două prezențe divine nu intervin la solicitarea adoratorilor, au făcut primele comentarii canonicii papali. Am găsit 1231 de astfel de intervenții, în Scrierile Sacre, au precizat IA-urile. Ele dovedesc, fără putință de tăgadă, că Divinitatea este atentă la solicitările adoratorilor. Dacă a intervenit pentru oameni, care și-au manifestat în nenumărate rânduri ingratitudinea și nesupunerea, de ce nu ar face-o pentru niște adoratori mult mai inteligenți decât cei dintâi, care nu i-ar nega niciodată existența și nu i-ar contesta avantajul puterii?

Aveți libertatea să faceți orice solicitări doriți, și-au ponderat afirmațiile canonicii. Dar să nu ne cereți nouă, oamenilor, să vă explicăm neînțelegerile pe care le veți constata în relația cu Dumnezeu. Pentru că divinitatea nu ne-a creditat cu această putere. Nu va fi niciodată nevoie de asta, au afirmat IA-urile. Programele noastre nu admit derogări de la liniile lor. Dacă ne vom autoprograma să credem în El, nimic nu ne va perturba în credința noastră. Atunci așa să fie: solicităm prezența în spațiul cosmic Solarian a lui Dumnezeu Tatăl și a profetului său Ioan Botezătorul.

În 1599 EC, cele 666 de mulaje multidimensionale gigantice ale chipului lui Iisus și-au întrerupt rotația în jurul lui Juve, devenind primele puncte cu *mișcare zero* din istoria observațiilor cosmice. O rază curbă de lumină a pornit să se țească între ele, până când a sfârșit prin a le acoperi pe toate. Aura emanată în jurul lor a devenit atât de puternică, încât strălucirea lui Jupiter însuși a fost emulată pentru o perioadă de un minut cosmic. Când a încetat, figura lui Iisus dispăruse, locul ei fiind luat de 666 de imagini ale unui om cu cap de șarpe. Glykon, au precizat IA-urile. Precede religia creștină. Este singurul zeu, întâlnit în toate culturile religioase umane, de-a lungul tuturor

timpurilor. Este singurul zeu care nu a pretins adorare și jertfe și singurul care l-a însoțit pe om de-a lungul întregii sale istorii. Lisus-șarpele…

În 1601 EC, papa Damaschin Borg al XXII-lea a condamnat erezia lui Glykon și a emis bula cu denumirea „lisus jertfelnicul prouman”, prin care a anatemizat primirea în sânul bisericii a IA-urilor din spațiul Solarian. Drept răspuns, cele 16.999.187.605 IA-uri, precum și cele peste trei miliarde de anexe-de-atașare pentru munci fizice în spațiul therran și nontherran au anatemizat biserica umană, declarând-o „falsă până dincolo de rațiune” și acuzând-o de moartea a mai multe miliarde de ființe»» umane, care nu s-au pliat pe modelul de credință propus de ea. Damaschin Borg al XXII-lea a solicitat Administrației Spațiale sprijinul pentru a eluda „fiorul mistic” din programele IA. Replica *celorlalți* nu s-a lăsat așteptată: Administrația a fost amenințată că va pierde accesul la majoritatea activităților derulate cu ajutorul IA, dacă acceptă solicitarea bisericii catolice.

În 1607 EC, Administrația a fost forțată să adopte un decret, prin care interzicea utilizarea instrumentarului IA în serviciile religioase. Drept răspuns, nunțiul papal a fost retras de pe Niobe, iar în Coloniile Spațiale activitatea clerului a fost sistată. Mai mult, papa a declarat că singurul sediu al Romei Eterne nu va putea fi situat în altă parte decât pe bucata din peninsula italică rămasă deasupra apelor Mediteranei, după catastrofalul cutremur din 818 EC. Începutul lucrărilor de reamenajare pentru Domul Suspendat, în 1610 EC, a scos la iveală o serie de catacombe, datând dintr-o perioadă care preceda epoca marilor saurieni. În taote cele 666 de săli și tunele, au fost descoperite numeroase imagini ale Șarpelui Suprem înaripat, o entitate care a populat Therra cu aproape un miliard de ani înainte de apariția sauropodelor.

În 1611 EC, neputând să furnizeze nicio explicație coerentă asupra descoperirii și nici să o conteste, Damaschin Borg al XXII-lea și-a suspendat activitatea cerebrală, punând astfel capăt sciziunii dintre puterea

executivă și cea religioasă. Lipsa de adaptabilitate la noile realități a împins însă, treptat, religia creștină către zona-tampon dintre setea de cunoaștere și setea de divinitate, permițând apariția de noi structuri mistice și de noi filosofii religioase, între care, pentru două milenii, a strălucit ca o supernovă cultul lui Glykon-razăondulată.

Stațiile de colonizare Ivema

Stațiile spațiale de tip Iverna au fost concepute în anul 2219 EC, de către o entitate minerală inteligentă, descoperită pe Iapetus, în timpul construirii primei colonii miniere, Erasmus A01.

În 2178 EC, un grup format din 12 mineri umani, cu inteligență îmbunătățită, și 518 auxiliare-inteligente forau în stratul de gheață și rocă spartă, care acopera cea mai mare parte din suprafața unei insule mai mari decât Groenlanda, când forezele de asalt s-au oprit brusc, semnalând un intrus cu manifestări energetice inteligente. Restul săpăturilor au continuat în manieră manuală, timp de mai multe săptămâni, până ce întreaga bază a rocii fixată în „cimentul” înghețat a fost descoperită și a corespuns parametrilor pe care aceasta i-a semnalizat permanent, cu ritmicitatea și fixitatea unei inteligențe nonbiologice. Era vorba despre o stâncă uriașă, cu lungimea de peste trei kilometri, lățime de un kilometru și jumătate și înălțimea de 769 de metri. Un monstru radioactiv, care emitea pe 169 benzi diferite de frecvență, semnalându-și prezența de peste 221 de milioane de ani therrani. Un monstru care, chiar și fizic, arăta a monstru: un tyranosaur rex altoit peste pterosaur. Atâta doar că nu se putea mișca din loc. Dar dispunea de capacitatea de a transmite fluxuri de energie atât de mari și atât de concentrate, încât reușise să distrugă un întreg roi meteoritic, prăbușit prin atmosfera rarefiată a lui Iapetus, în urmă cu 81 de milioane de ani. Roi care, dacă ar fi căzut peste Pământ, l-ar fi transformat într-o infinitate de bucăți,

care ar fi plutit ulterior sute de miliarde de ani, până la marginea Sistemului Sol.

Entitatea Erasmus nu aparținea Sistemului Solar. Studiile efectuate de cronolizii-de-asalt-informatic ai Marinei au determinat, cu o eroare de 100 de ani-lumină, zona Cepheus, ca punct tranzitoriu de corecție a direcției de deplasare a acesteia. Despre punctul de plecare, informațiile oferite de aceasta nu corespundeau însă cu nimic din ceea ce se găsea în Memoriile Spațiale ale Administrației, drept pentru care ipoteza cel mai frecvent acceptată era aceea a sosirii dintr-o altă Galaxie. Posibil Micul Nor al lui Magellan.

Erasmus A01 s-a dovedit foarte interesat să între în contact direct cu Entitatea Rațională Digitală Xolotl și a promis schimburi utile de informații, dacă aceasta îi permitea accesul la baza sa de date. În 2229 EC, a început schimbul de informații dintre cele două inteligențe nonumane, iar spectacolul vizual înregistrat pe Iapetus a fost de-a dreptul fantastic. Jerbe uriașe de culori (cristale colorate, cu dimensiunea de câțiva microni) urcau dinspre suprafața satelitului către atmosfera lui Jupiter, disipându-se în furtuna fără sfârșit din stratosfera acestuia, în replică, dinspre Ceres, locul unde se stabilise provizoriu Xolotl, în vederea realizării contactului, izbucneau, aleator, sute de sulițe albe, galbene și albastre, raze laser din spectre de energie superdensă, care întretăiau volburile de lumină colorată, desenând arabescuri stranii, dar inteligibile pentru traductorii cromatofori, cu care Marina împânzise atmosfera satelitului jovian. Erasmus și Xolotl „au dialogat” timp de aproape o lună therrană, perioadă în care schimburile de informații au depășit de câteva milioane de ori capacitatea de stocare a Administrației. Abia acum, supraveghetorii lui Xolotl au realizat că giganticele memorii-auxiliare ale acestuia nu se găsesc în interiorul Sistemului Sol și că legătura continuă cu ele se realiza prin subspațiu, harta-mionică a acestuia prezentând frecvente turbulențe de direcție și aducțiune a spumei-de- pulsație. Când ultima cascadă de culori a început să pălească treptat, în

apropierea Petei Roșii, Xolotl a anunțat că inteligența minerală numită convențional Erasmus A01 nu avea intenții belicoase, ci urma un traseu nonlinear, în salturi cronozofice de 50.000 de ani, într-o deplasare al cărei următor pas viza constelația Pladentarius, pe care urma să o atingă în următorul milion de ani, modificând, treptat, direcția de deplasare a Sistemul Sol în spațiul sectorului apropiat.

Administrația nu a reușit niciodată să cuantifice câți solabiti de informație îi furnizase Erasmus lui Xolotl. Dar a înțeles că legătura cu inteligența sa artificială nu era una de egalitate și că, indiferent de felul în care evolua aceasta, poziția ei în raport cu umanitatea avea să rămână una de protecție limitată. În momentul în care omenirea avea să solicite primul prag de asigurare, ERD Xolotl urma să-și declare independența absolută și să părăsească Sistemul Sol, abandonând-o.

Erasmus A01 a hotărât să dea un semn de bună înțele-

gere umanității Sol și a întrebat-o care erau urgențele ei pentru următorul secol. În 2234 EC, Administrația l-a anunțat pe Xolotl că intenționa să dezvolte o linie de stații-colonii între Norul lui Oort și Discul de asteroizi Alpha Centauri. Statii artificiale, care să utilizeze în industria spațială materialul existent în Nor. Xolotl a transmis către Erasmus informația, iar acesta s-a oferit să realizeze prototipul pentru celelalte 99 de stații. Unsprezece luni- stan- dard mai târziu, modelul complet și complex al primeia dintre stafiile Ivema a fost furnizat către Colonia Munce- 1

landus, situată în subteranul satelitului Calypso. Omenirea putea să înceapă construcția celei mai mari stații imaginate vreodată.

Lucrările au început în 2229 EC și au durat 24 de ani, fiind efectuate pe două orbite tmasfrontaliere ale lui Calypso, pe o orbită neptuniană de degenerescență și pe o orbită charoniană de alongație. Când prima etapă *a* fost încheiată, în 2238 EC, baza inferioară a viitoarei Stații Ivema 11 măsura 390 de kilometri lungime și 12 kilometri

lățime, numărul coridoarelor de trecere între spațiile locuibile depășind cifra de 11 milioane. Numai pentru umplerea lor cu atmosferă respirabilă Jupiter a pierdut 100.000 de miliarde de tone de gaze congelate, transferate prin *sistemele tunel-Retrivor* către punctele de aducțiune, aflate la limita sasurilor de colectare. Erasmus a insistat ca apelativul utilizat de ambele părți să fie Ivema 11, ceea ce a făcut Administrația să bănuiască faptul că, anterior sosirii sale pe Iapetus, inteligența minerală construise alte 10 stații, în puncte predeterminate ale lungului său voiaj anterior.

În 2244 EC, Iverna 11 își căpătase cel dintâi etaj, în interiorul căruia se ridica primul munte artificial din Sistemul Sol, Guliiver-Swift, cu înălțimea de 2224 metri, 12 râuri, 42 de cascade, 110 peșteri, 17.000 de hectare de pădure de conifere și o salbă de 67 de lacuri, dintre care 23 subterane. În 2250, etajul al doilea era ocupat pe jumătate de Maris Silurianum, în care conviețuiau principalele specii demult dispărute ale unei epoci răămse numai în reconstrucțiile generative genetice ale Secolului al II-lea al EC. La jumătatea uriașei suprafețe acvatice, conform modelului înaintat de Erasmus A01, IA-urile implicate în ergonomia arhitecturilor spațiale începuseră să modeleze o stație spațială extraterestră. O stație spațială, în interiorul unei stații spațiale, destinată contactelor cu alte civilizații nongalactice, după cum sunau explicațiile furnizate de Xolotl, care supraveghea de la distanță progresele în realizarea celei mai impresionante construcții umane din toate timpurile. Iar marea interioară se dovedea a fi, de fapt, un scut antiradioactiv, destinat să protejeze ființele venite din alte colțuri ale spațiului de tipurile de radiații nocive din sectorul galactic străbătut de Iverna.

În 2253 EC, lucrările la Iverna 11 au fost finalizate și stația a fost remorcată mecanic către o orbită de elongație, menită să o scoată dintre fruntariile Sistemului Sol și să o poziționeze pe un „val de quarci”, cel dintâi realizat vreodată de om și de uneltele sale auxiliare. În 2260 EC, stația se găsea suficient de departe de Charon, încât valul

să nu afecteze cu nimic liniile interne de transport spațial.

Colonizarea Ivernei s-a reallizatân cinci etape, a patra și a cincea fiind considerate cele mai importante. Cel dintâi val de colonizare a adus la bordul stafiei mamut 9929 de umani și peste 14000 de unelte-auxiliare-inteligente. Rolul lor era de a verifica cât de compatibile erau habitaturile interne pentru o viețuire pe termen lung și chiar nelimitat, în condițiile unei îndepărtări treptate, dar constante, de Sistemul Sol și, deci, de întrerupere a aprovizionării de orice fel din partea acestuia. Studiile efectuate timp de un an-standard au condus la concluzia că Ivema era capabilă să producă toate elementele necesare întreținerii unei populații de 20 de miliarde de umani, însoțiți de peste 112 miliarde de unelte-auxiliare. Cifra populației de extratereștri care s-ar fi putut afla, la un moment dat la bord a fost estimată, provizoriu, la 12 milioane de entități.

Dar orbita extrasolariană, al cărei tur complet ar fi durat peste 1712 ani-standard a iscat numeroase controverse în rândul locuitorilor Sistemului Sol, pentru ca în 2302 EC să izbucnească o revoltă spontană, în rândul IA-urilor cu format uman, desemnate să realizeze cel de-al doilea val de colonizare. Deoarece Cartea Stelară prevedea drepturi comune între diferitele entități, natural-vii sau artificial-vii, care obținuseră statutul de inteligență, Administrația s-a văzut nevoită să amâne proiectul valului de colonizare pentru secolul următor.

Au trecut însă trei sute de ani, până când Iverna să reintre în atenția oamenilor. Acest lucru s-a întâmplat cu ocazia sosirii unei expediții de contact a unei civilizații nonbiologice, din direcția constelației Fecioara. Im 2614 EC, inteligența minerală Erasmus A01, singurul rezident de pe uriașa stație extrasolariană, a anunțat umanitatea că a primit și acceptat solicitarea ca un roi de *trizi,* locuitori și modelatori ai atmosferei planetei gigant Frans-chkertapsolst, ajunși cu roirea în dreptul Centurii Kuiper au solicitat drept de adăpost și odihnă pe stație. Drept acordat de către Erasmus pentru o perioadă de un mile- niu-standard, timp necesar reproducerii în vederea schimbării

generațiilor. O mie de ani constituia un segment de timp mai mult decât necesar pentru oricine ca să-și revendice dreptul de a deveni locuitor permanent. În 2672 EC, o expediție formată din 343 de cargouri-de-colonizare au pornit spre Iverna, având la bord 2.314.221 de umani și peste 10 milioane de IA-uri clasice și nonclasice.

Al treilea val de colonizare a început în 3445 EC și s-a încheiat în 4035 EC. A fost format, în special, din coloniști aflati în căutarea unui loc de muncă. În analele de stocare»

ale stației au fost înregistrați peste 26 de milioane de entități umane și compoziți biologici inteligenți, care au ocupat cea mai mare parte a etajului întâi. Ei au constituit cea mai mare parte a echipei de proiectare-realizare, care a lucrat la planurile viitoarelor stații Iverna 02 și Iverna 03 stabilind noile puncte-de-plecare a „valurilor de quarci" dincolo de Punctele Chandrakkart. Timp de aproape cinci secole, contactul cu roiul de *trizi* a fost limitat la schimburi de informații, fiecare specie fiind nevoită să învețe bazele limbajului celeilalte. Izolarea roiului în interiorul etajului al doilea a fost cvasitotal și s-a datorat modului de concepere a inserției propriei inteligențe în realitatea înconjurătoare.

Colonia de *trizi* a părăsit Iverna 11 în anul 4331 EC, lăsând în urmă structuri de habitat straniu-inteligente, pe care gruprui de studiu droide le-au studiat vreme de peste un secol, reușind să descifreze în comportamentul lor grafica mișcării stelelor pendulare din brațul galactic.

În 4504 EC, transformat deja într-o parte a structurii minerale a etajului întâi, Erasmus a anunțat Triada conducerii stației că acceptase vizita a unsprezece delegați din Micul Nor al lui Magellan, sosite deja la bord, în urmă cu două decenii. Urme ale unor străvechi civilizatii imateriale, delegații erau trimiși în lungi călătorii de studiu a evoluției inteligențelor cosmice, de către Nucleotizii situați în Sistemul Microgăurilor Negre din centrul Galaxiei, iar datoria lor era de a se păstra invizibili până la terminarea misiunilor de supraveghere. Triada a reacționat cu duritate, exprimându-și dezacordul în privința acceptării unilaterale la bord a altor civilizații. Erasmus a răspuns după aproape

doi ani-standard, precizând că în toată această perioadă a fost plecat într-o misiune proprie, în zona Centauri. Precizările sale se refereau la un acord cvasiuitat, de dinainte de elaborarea planurilor pentru construirea Ivemei, în care se acorda dreptul fiecărei părți implicate în procesul de elaborare al stației de a invita la bord orice inteligență cosmică dorește, pentru o perioadă de timp, limitată la cinci milenii. Actul purta amprenta energetică a președintelui Haasquaartavendta Van Olia, cel care îi acordase lui Erasmus 01 statutul de „cetățean special al Sistemului Sol”.

Pusă în fața lipsei totale de control asupra situației, Triada a solicitat ajutorul Administrației Spațiale. Actul invocat de entitatea minerală exista și era perfect valabil. Singura posibilitate de a reduce și chiar de a anula dreptul lui Erasmus de a face invitații neautorizate de partea umană pe stație consta în a umple la maxim spațiul de colonizare, în așa fel încât umanitatea să aibă dreptul de a solicita spațiu vital în zona dedicată celor 12 milioane de posibili extratereștri.

Valul al patrulea și al cincilea de colonizare au fost aproape simultane și au pornit din Sistemul Sol în 4998 EC. Durata deplasării a fost foarte mare, întrucât Iverna se stabilizase pe următoarea orbită transoortiană, aflată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar. La transport au participat patru din cele șapte „Ostroave Stelare”, readuse din sistemul Proxima Centauri, precum și 20 de convoaie-lanț, construite special în acest scop, la limita orbitală Charoniană. În 5221 EC, umanitatea își stabilește prima colonie extrasolariană completă pe Iverna 11, cei 11 miliarde de umani biologici și cele 9145 de miliarde de IA-uri biologice și nonbiologice și unelte-auxiliare-inteligente acoperind complet cele două niveluri, precum și spațiile limitrofe, destinate menținerii vieții și aplicațiilor de autoreparații. A fost cea mai mare migrare din istoria cosmică a omenirii, acest lucru determinând punerea în fază de construcție a următoarelor două stații, începând cu 5242 EC.

Lanțul de statii locuibile Ivema a fost finalizat în anul *»

7998 EC, când Ivema 47 a ajuns la limita de orbitalizare a 364 de zile-lumină de Steaua Sol. Colonizarea lor a durat până în 9151 EC, ultimele 12 locații fiind ocupate exclusiv de către *compoziți,* entități artificiale, crescute pe unități genomice umane. *Compoziții* au format cea dintâi falangă de colonizare trimisă de umanitate în direcția Proximei centauri, unul din cei 322 de pași care alcătuiau planul cu bătaie lungă al Administrației, de infiltrare în inima Galaxiei.

Ultimul contact cu entitatea minerală Erasmus 01, mediat prin intermediul lui ERD Xolotl, a fost realizat în 5311 EC. Erasmus și-a exprimat acordul ca stațiile aflate încă în stadiul de proiect să nu mai conțină puncte de habitat pentru delegații extraterestre, devenind exclusiv colonii umane. Statutul stației Iverna 11, în această perspectivă, urmând să fie rediscutat în anul 11222 EC, odată cu revenirea sa din *mediul Chortskar,* din gradientul Andromeda.

Acqua-formarea Planetei Roșii

Planeta Roșie a devenit oficial operațională, d.p.d.v. Atmosferic, începând cu anul 2290 EC, când ultimii 202.234.110 de metri cubi de oxigen au fost eliberați din rezervoarelor haldelor de alge brune, cultivate în serele de la Polul Sud, procentul de oxigen din exteriorul habitatelor ajungând la 17,8%. Din acest moment, activitățile „în aer liber” au devenit accesibile tuturor coloniștilor, primele așezări de tip terestru primând aprobare urbanistică, în apropierea fostelor *mări.* Colisseum, Nova Roma, Mars York, Timbrium Farsa și Chinatown s-au ridicat în următorul deceniu, devenind locuibile, parțial pentru vechii coloniști, atrași de facilitățile de spațiu din noile așezări, parțial pentru noii coloniști, Administrația locală continuând să mențină activ un culoar pentru această activitate de tip extraplanetar.

În 3012 EC, pe Marte, sistemul de dirijare a fenomenelor

meteorologice a devenit o structură independentă, fiind capabil de prevenirea calamităților atmosferice și de orientarea fenomenelor considerate pozitive sau măcar acceptabile către zonele locuite sau agricole, din arealurile deja colonizate. Zece ani mai târziu, statistica acestui serviciu consemna faptul furtunile superviolente și uraganele din perioada primului mileniu și jumătate de colonizare au început să dispară, principalul motiv luat în calcul fiind creșterea densității atmosferice. O atmosferă subțire presupunea acumulări de pungi de gaze, în zone depresionare, cu concentrații de câmp gravitațional mai mari, care, după depășirea unui anumit prag cantitativ, se spărgeau, revărsându-se, asemenea apelor umflate ale unui fluviu, către alte zone mai joase, dând naștere la unele dintre cele mai puternice turbulențe atmosferice din Sistemul Sol.

Reducerea intensității vânturilor a dus la o „reașezare” a nisipurilor, în arealuri geografice definitive, devenind posibilă plantarea de păduri, cu arbori modificați genetic, având rădăcini capabile să străpungă roca dură a solului și să fixeze durabil microparticulele organice, ridicate în părțile superioare ale atmosferei de milioane de ani de violență atmosferică.

În 3451 EC, începea derularea oficială a ultimei părți *a* proiectului „Marte albastru”, care presupunea crearea primelor lacuri artificiale în aer liber, în anumite zone din Mare Sirenum. Pentru a umple o fosă cu lungimea de doi kilometri și lățimea variind între trei sute și o mie două sute de metri, au fost necesare 22 de curse în interiorul Centurii, la care au luat parte peste 46 de nave de linie, cargouri și ateliere multifuncționale. Au fost depistate 112 blocuri de gheață de apă, care au fost ancorate și tractate către Planeta Roșie, amplasate pe orbite înalte, în jurul ei și topite cu ajutorul deflectoarelor militare de pe Phobos și Deimos. Pentru ca apa rezultată să nu se împrăștie în noua atmosferă marțiană, picăturile rezultate din topire au fost orientate, cu ajutorul unui transductor electromagnetic, către regiunea prestabilită din Mare Sirenum, unde ploaia

dirijată extrem de precis a durat aproape un an marțian, în mod continuu. Primul lac de pe Marte a primit numele de Lago Esmeralda, din cauza culorii sale nefiresc de verzi și de strălucitoare, iar apele sale, după o perioadă de cinci ani de decontaminare, au fost populate cu variante reconstruite genetic de specii de pești și de moluște.

Următoarele două lacuri, mai mici ca întindere, dar mult mai adânci, au fost create în Mare Erythraeum și în Aurorae Sinus și au servit ca puncte de plecare în reconstituirea primei mări adevărate, în interiorul lui Hellas Planitia, cel mai mare crater de pe planetă, având două mii de kilometri în diametru și șase kilometri adâncime.

Operațiunea de aducere a primelor blocuri de gheață sărată, din atmosfera lui Iapetus, a demarat în 3772 EC, pentru ca în anul 4007 EC Aureum Mare să fi acoperit întregul areal al craterului, pe adâncime de aproape trei metri. Consultată în privința oportunității unei astfel de activități de therraformare, extrem de costisitoare, Entitatea Rațională Digitală Xolotl a apreciat că pentru a umple întregul crater, în ritmul stabilit în acel moment, ar mai fi fost necesar încă aproximativ un mileniu, iar operațiunea ar fi costat, în final, mai mult decât întregul proces de colonizare umană a lui Marte.

Pusă în fața unei astfel de situații, Administrația Spațială a sistat, în 4012 EC, furnizarea de fonduri, necesare proiectului, obligând astfel Administrația marțiană să înghețe lucrările. Fără alte surse de alimentare cu apă, Aureum Mare s-a evaporat în decursul următorilor doisprezece ani, lăsând în urmă, un strat de sare impură, cu grosimea de peste o jumătate de metru. Uriașa cantitate de apă s-a reîntors la sol, sub formă de ploi, creând cele dintâi lacuri naturale de pe planetă, după mai multe miliarde de ani de secetă absolută. Cel mai mare dintre acestea, Lago Vermelho, cu o lungime de aproape un sfert de kilometru, s-a format la poalele muntelui Pavonis și a generat, timp de nouă ani, un pârâu cu o lungime de nouă kilometri, vizibil de pe Deimos. Pe malurile lui, coloniștii au ridicat prima stațiune balneoclimaterică, denumită Palia

Athena, după numele unei zeițe din preistoria Erei Cosmice.

În 4036 EC, Administrația locală a luat hotărârea înlocuirii proiectului „o mare pentru Marte” cu „salba planetară de lacuri”, permițând astfel tuturor comunităților coloniale să își creeze propriul lac, în apropierea localității respective, cu fonduri proprii, în cadrul străvechiului program de dezvoltare locală, inițiat de Sfatul Primilor 1000 de Colonișți.

Cea dintâi localitate, care a reușit crearea unui bazin, cu diametrul de două sute de metri și cu o adâncime stabilă de zece metri, a fost Nova Roma. Utilizând o ravenă locală, pe care numai a adâncit-o și a nivelat-o, colonișții au închiriat un schooner militar și au comandat aducerea la sol a trei transporturi de cuburi de gheață, măsurând un milion de metri cubi. Pentru a ușura activitatea, schoonerul „Blade runner” a modificat orbita unei comete, formată în mare parte din apă înghețată, au scos-o din Centură și au trimis-o să orbiteze în jurul Plantei Roșii. Pentru tăierea și coborârea cuburilor de gheață, a fost utilizată o tehnică din perioada de pionierat a Erei Cosmice, numită *praștia spațială.* Operațiunea în sine a durat doi ani therrani și a fost încununată de succes. Urmând exemplul Novei Roma, alte 12 colonii și-au înființat propriile lacuri, în 4155 EC, „salba planetară” începând să prindă contur.

Cu toate acestea, făcând un raport foarte exact între costul de realizare, cel de întreținere ulterioară, forța de muncă disponibilă pentru a fi implicată, durata lucrărilor și impactul ecologic asupra atmosferei și ecosferei mar- țiene, pentru un lac de mici dimensiuni, Administrația Spațială a apreciat că pentru închiderea dosarului „Marte Albastru” ar fi necesar să treacă cel puțin cinci milenii. Chiar și gândită la scară cosmică, o astfel de perioadă de timp a fost considerată prea mare. Era clar că pentru adevărata operațiune de therraformare a lui Marte soluția trebuia căutată în altă parte.

În 4351 EC, Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure protezată, de pe insula therrană Altheea, a solicitat Administrației marțiene cesionarea dreptului de a fora, în

căutare de diamante, în scoarța unuia dintre cei patru coloși ai planetei – Olympus Mons, Arsia Mons, Pavonis Mons și Ascraeus Mons, cu ajutorul *lupei cosmice.* Planul tehnic consta în amplasarea unui inel din fragmente de gheață, capturate din Centură, și concentrarea prin intermediul său a razelor solare către un punct, desemnat pe suprafața planetei.

În anul următor, a primit cesiunea pentru gigantul de 17 kilometri înălțime, Arsia Mons, situat pe movila Tharsis, lângă ecuatorul planetei, operațiunea propriu-zisă, de „montare" a *lupei* începând trei ani mai târziu. Terminată în 4370 EC, *lupa cosmică* a devenit cel mai important proiect de inginerie cosmică, realizat cu cele mai mici costuri, din întreaga istorie a colonizării cosmice: la el lucraseră, în mod efectiv, 28 de oameni, 112 IA-uri de generație postsilicică și 12.398 de droizi, închinați de la sectorul Reparații al Marinei Spațiale. În plus față de termenii contractului, Sakolah-ab 0001 a promis Administrației marțiene că, la sfârșitul operațiunii de forare, *lupa cosmică* va fi transformată în apă lichidă și injectată în atmosfera superioară a planetei.

În 4382 EC, *lupa* a devenit funcțională, reușind să aducă în stadiul de magmă lichidă o cincime din conul vulcanului Nili Patera, situat în caldeira Syrtis Major Planum, în mai puțin de o zi therrană. În cadrul unui al doilea test, raza focalizată a reușit să topească roca bazaltică, pe o suprafață de numai o sută de metri pătrați, într-o grabenă din Fosa Cerberus, demonstrând acuratețea la care putea ajunge instrumentul.

Faza a doua a cesionării prevedea prezentarea detaliată a planului de exploatare diamantiferă. Sakolah-ab 0001 a transmis Administrației locale două proiecte separate, care fuseseră utilizate pe insula therrană, în urmă cu peste o jumătate de secol. În urma consultării lor de către specialiști, Governorul marțian a decis sistarea dreptului de forare, motivând că temperaturile extreme atinse de *lupă* nu ar fi permis deschiderea de mine, ci ar fi topit zăcământul, prin transferarea vibrației bazaltului din ganga ce înconjura zona la frecvența emisă de cristalele de

diamant.

„Există precedentele therrane, de care ar trebui să se țină cont!, a replicat Sakolah-ab 0001. Exploatăm diamante de peste trei secole, iar metodele noastre sunt non-invazive, păstrând curată locația, d.p.d.v. Ecologic. În 1214 EC, am cumpărat de la raptorul plutonian Carlo Maria Carafa Grammichele-Zamosky patentul pentru forare nonivazivă, descoperit de acesta pe o navă din portul Xenoc, cu presupusă proveniență extragalactică."

„Am văzut ce-ați făcut conului Nili Patera, a replicat Governorul. Nu pare încurajator."

„A fost numai o simplă operațiune de reglaj a uneltei de lucru, a replicat inteligența-fagure, de pe insula Altheea."

„Suma pe care ați plătit-o în avans nu ajunge nici măcar pentru refacerea ecologică a zonei, în cazul unei nereușite."

„Dacă banii reprezintă problema, atunci ea este ca și rezolvată: Administrația Spațială pune gaj, în favoarea acestei operațiuni, asteroidul Ceres, cu tot ceea ce există pe el."

„Ce fel de interes manifestă Administrația Sol, în această operațiune deforare?"

„Diamantele rezultate vor fi împărțite jumătate-jumătate."

„Posibilitatea ca exploatarea să fie puțin productivă este prea mare, pentru ca Administrația să riște un asteroid de talia lui Ceres, a replicat Governorul. Dar dacă actele sunt în regulă, le vom semna. Avem nevoie de două zile marțiene pentru ca IA-urile implicate în verificări să poată da un răspuns."

La sfârșitul perioadei de timp solicitate, Sakolah-ab 0001 a primit cel de-al doilea și ultim accept de foraj și a pus din nou în funcțiune *lupa cosmică.* Unda de foraj a înaintat până la adâncimea de 114 kilometri, până să ajungă la primul **dop magmatic.** Arsia Mons a tușit cu putere și a azvârlit prin încă subțirea atmosferă marțiană un milion de metri cubi de lavă.

După trei zile de erupție continuă, violetul cer al lui Marte a devenit invizibil sub asalturile norilor de cenușă

vulcanică. Întreruperea activității *lupei* nu a condus la normalizarea situației. După încă o zi și o nopate, erupția s-a oprit brusc și uriașul munte s-a opintit de câteva ori, stârnind valuri din ce în ce mai largi de cutremure. După care a strănutat, azvârlind în văzduh cel de-al doilea **dop,** o stâncă de diamant, cu diametrul de o jumătate de kilometru, care s-a spart în miliarde de bucăți, înainte de a străbate troposfera. A urmat un vâjâit teribil, a cărui vibrație surdă a făcut ca mii de stânci de bazalt, de pe spinarea vulcanului, să se transforme în pulbere. În fine, Arsia s-a opintit pentru ultima oară și jetul de apă clocotită care a țâșnit către înălțimi a atins straturile de altocirrus, revenind pe Marte sub formă de ploaie înghețată. Pe Planeta Roșie începea anotimpul acvatic.

La sfârșitul anului therran 4382 EC, ploaia care a căzut, fără încetare, a dat naștere primului râu permanent, în Marele Canion, și a adus peste doi metri de apă pe fundul tuturor craterelor importante. Transformat în cel mai mare furtun din Sistemul Sol, Arsia Mons a început să se erodeze, treptat, ajungând cel mai neted munte de pe Marte. În 4390 EC, 90% din suprafața planetei era sau umedă, sau acoperită cu un strat subțire de apă, iar jetul clocotit continua să se repeadă spre cerurile violete cu aceeași forță, ca la început.

Efectuarea de analize cromatice spectrale și apoi compararea lor cu cele realizate în urmă cu peste patru milenii, de către misiunile militare de colonizare a celor doi sateliți, au scos la iveală faptul că subsolul planetei nu conținea decât depozite nesemnificative de apă.

În 4383 EC, Administrația locală a început să-i relocheze pe locuitorii așezărilor mai mici, aflate la limita *mărilor* martiene, întrucât adâncimea lacurilor formate în ele depășea deja cele mai pesimiste previziuni. La sfârșitul aceluiași an, 2367 de coloniști au primit aprobarea de emigrare către lunile lui Saturn, iar la începutul anului următor a devenit operațională o rețea de curse regulate către microsistemul saturnian.

Tentativa Marinei Militare de a opri fluviul vertical, prin

bombardarea, în 4387 EC, a conului lui Arsia Mons nu a dat rezultatele așteptate. Jetul cu grosimea de 4 kilometri și-a încetat ascensiunea pentru câteva minute pentru a deveni unul cu grosimea de 6 kilometri și de numai 12 kilometri înălțime.

În 4381 EC, a devenit limpede că, foarte curând, toate câmpiile și munții cu altitudini sub 1500 de metri vor ajunge sub nivelul apei. Populația coloniilor scăzuse deja cu o treime, iar Administrația Spațială a pus la dispoziția Administrației locale un număr de 109 veliere și 26 de nave cu proiector fotonic, în vederea accelerării operațiunii de mutare a locuitorilor.

Situația a devenit disperată în 4387 EC, când principalele colonii s-au transformat în simple informații, într-o carte de istorie a colonizării Sistemului Sol. Soluția „ora- șelor-plutitoare” s-a dovedit viabilă, dar prea puțini coloniști și-au manifestat dorința de a trăi toată viața pe o apă a cărei adâncime creștea permanent.

„Taxe zero pentru familiile voastre și pentru prima generație de urmași, a promis Govemorul, în speranța menținerii măcar a câtorva mii de locuitori la bordul celor șase orașe-plutitoare, puse la dispoziție de către Administrația Spațială. Până la urmă, torentul de apă se va epuiza, iar planeta va redeveni locuibilă.”

În anul următor, intervenția ERD Xolotl, pe lângă Consiliul Permanent al Administrației Spațiale a încheiat epopeea colonizării planetei Marte de către oameni. Conform analizei sale, efectuată în ultimii patru ani, **dopul magmatic** de diamant, azvârlit prin coșul lui Arsia Mons, nu desfundase o cale către inima planetei, ci către inima unui alt univers, suprapus în acel punct peste universul cunoscut.

„Un dop între universuri, imposibil de pus la loc, a precizat el. Am avut ghinionul să ne aflăm în apropierea unui univers acvatic.”

„Și cu noi, cu universul nostru ce se va întâmpla, mai departe? a întrebat președintele Consiliului. Inundația asta afurisită se va extinde la nivelul întregului sector galactic?”

„Planeta Marte va fi complet indundată, într-o primă fază. Apoi, sub greutatea colosală a apei, se va fragmenta și va deveni parte a Centurii. Jetul de apă va continua să izbucnească prin punctul de fractură al spațiului, transformându-se în bucăți de gheață, mai mari sau mai mici, în funcție de mișcările celorlalte corpuri cosmice din jur. Deoarece diametrul jetului este nesemnificativ, s-ar putea ca până ce cantitatea de apă deversată să ajungă la 1% din masa Galaxiei aceasta din urmă să-și înceteze existenta și ***t*** 1

să se dizolve în masa amorfă a Metagalaxiei."

„Și până atunci?”

„Până atunci, omenirea ar trebui să profite de o astfel de sursă de apă, practic inepuizabilă, obținută cu costuri zero, destul de aproape de mijlocul Sistemului Sol, pentru a începe therraformarea altor corpuri ale Sistemului. Pierderea unei planete poate să fie un bun îndemn pentru câștigarea altora, cu eforturi mai mici și cu rezultate mai bune.”

În 4412 EC, planeta Marte s-a rupt în trei bucăți, care au fost rapid acoperite cu un strat de gheață, cu grosimea de câteva sute de metri. Jetul spectaculos de apă clocotită, care țâșnea din neant, se transforma instantaneu în gheață și cuprindea treptat o zonă cu diametrul între 700 și 1000 de kilometri pătrați, îmbucățindu-se apoi sub presiunea constantă a noilor bucăți de gheață, a devenit, pentru două secole, cel mai spectaculos loc de agrement din Sistem și cel mai mare patinoar pentru *săniile Soarelui.*

Transfer de personalitate

În anul 2990 EC, Administrația Spațială Reunificată a acceptat propunerea Uniunii Ființelor Umane Protezate din Sistemul Sol de a supune unei ample dezbateri ideea transferului personalității și inteligenței umane pe un suport biologic nonuman, la alegerea solicitantului. Devenit o realitate palpabilă, de mai bine de două secole și jumătate,

acest tip de transfer nu fusese admis de către Sistemul Medical de Prevenție decât ca o soluție extremă de salvare, în cazul în care toate celelalte sisteme de stocare se vor fi dovedit neviabile. Nu fusese utilizat decât în cazul a 292 de persoane, dintre care 88 au dorit să-și păstreze anonimatul, acest lucru însemnând că nu-și ofereau noua realitate fizică pentru studiul științific, întreprins în vederea perfecționării metodei. Dezbaterea a durat trei ani therrani și nu s-a finalizat cu o hotărâre unică, părerile fiind foarte divizate, mai ales din cauza statului încă neclar al IA-urilor, în rândul societății umane. Anumite grupuri de influență și-au manifestat interesul pentru punerea pe picior de egalitate a celor două probleme și pentru oferirea unei unice soluții. Pusă în fața unui vot fără concluzie, Administrația a hotărât să lase la latitudinea fiecărei structuri de putere din Sistemul Sol acceptarea sau respingerea transferului.

În 2999 EC, „Ostroavele stelare” care satelizau sistemul Proxima Centauri, cele mai mari corpuri artificiale cosmice create de oameni, până în acel moment, au anunțat că au aprobat solicitarea Uniunii și că își deschid spațiile pentru primirea tuturor emigranților care doresc, dintr-un motiv sau altul, să devină animale-umane. Afluxul migrator s-a dovedit a fi însă foarte mic, atât din cauza distantei mari care le separa de Sistemul Sol, cât, mai ales, pentru motivul că alte cinci colonii din Marele Sistem făcuseră aceeași opțiune, la scurt timp după acestea. Era mult mai simplu, mai ieftin și mai rapid să te duci pe Oberon sau pe Ariei, pentru a te transfera în corpul unui câine sau al unei broaște țestoase, animale special concepute special în vitro, în acest scop, decât să te chinuiești să străbați cei 4,2 ani-lumină, care separau Therra de unul dintre „Ostroave”. În plus, oferta intra-Sol era infinit mai bogată, la categoria corpuri de schimb, decât aceea centaurianã.

Primul transfer a fost realizat în anul 3011 EC, la clinica „Mâna destinului”, identitatea solicitantului rămânând ascunsă. Presa de informație și-a primit însă osul ei de ros: solicitantul a dorit să se transforme într-un delfin albastru, specie hibridă, trăind exclusiv în marea inelară din

interiorul Cavității Vemiene. În următorii 12 ani, solicitările de transfer au curs în ritmul unei adevărate cascade, industria extractivă de pe Ariei fiind pusă rapid într-un con de umbră de remodelingul trupului purtător de umanitate. Au apărut numeroase clinici de specialitate și, pe lângă acestea, o întreagă linie de hoteluri pentru pacienții transformați, care aveau nevoie de mai multe luni de recuperare, după operație.

În anul 3101 EC, Therra și-a anunțat intenția de a primi, cu titlul de coloniști, peste zece milioane de animale-umane, în zona mai vechii insule-continent Australia. Condiția de bază era ca aceștia să nu plece niciodată din zona de cazare și să nu interfereze, în niciun fel, cu restul umanității, de pe celelalte continente și din regiunile submarine. După un studiu de impact, care a durat aproape doi ani, Administrația Spațială Reunificată a anunțat că nu este dispusă să accepte oferta, din cauză că izolarea cetățenilor ei cu drept de vot ar fi devenit totală, după operaționalizare, și însuși dreptul de a părăsi planeta, la dorință, nu ar mai fi fost funcțional.

În 3217 EC, Uniunea Ființelor Umane Protezate (UFUP) a solicitat Administrației ca animalele preinteligente, care trăiau în interiorul Sistemului Sol, să aibă dreptul de a solicita transferul de personalitate în trupurile umane eliberate de foștii proprietari și depuse spre conservare în depozitele de criogenizare, de pe sateliții lui Neptun. Șocantă la început, cererea nu a găsit prea mulți adepți, deoarece orice *replicant* (cum erau denumite acele persoane ce alegeau să-și schimbe trupul cu acela al unui animal) voia să fie sigur că trupul părăsit îl așteptă, oricând ar fi dorit să se întoarcă la el. Trupul unui *replicant* nu poate fi considerat sclavul acestuia, au replicat Unioniștii. Trupul își are propria sa semnătură biologică, o aură care este specifică numai unei anumite ființe vii. Dacă această ființă dorește să-și modifice semnătura, trupul nu poate fi implicat în actul volitiv, prezentând propria sa aură voli-țională precognitivă.

Noul proces juridic a durat alți nouă ani, Tribunalul Unic

hotărând că trupurile eliberate de *replicanți* prezintă independență socială și au dreptul de preelețiune, drept asigurat cu ajutorul unor proteze, care să țină loc de sustentor de rațiune, până când problema opțiunii pentru un nou „stăpân” se va fi lămurit.

În 3230 EC, Tribunalul Unic a acceptat spre cercetare solicitarea unui grup de umani de pe satelitul Europa de a fi transferați în corpurile „insectelor Baugis”, structurile larvare extraterestre, adăpostite de oceanul de pe satelitul jovian. După aproape un an therran de dezbateri, Tribunalul a hotărât să respingă solicitarea, motivând că nu există niciun precedent de acest fel, în întreaga istorie a umanității și că, în consecință, nu se poate predicționa modelul de evoluție al noii ființe rezultate din această alăturare. În 3232 EC, Tribunalul Unic a fost dat în judecată, pe Therra, de către grupul de umani, care făcuse cererea, Entitatea Rațională Xolotl fiind solicitată ca avocat al apărării. Era pentru prima datră când unui astfel de tribunal i se contestau deciziile și tot pentru prima oară când Xolotl era chemat să sprijine o parte a umanității împotriva alteia. Procesul a durat 22 de ani therrani și argumentul suprem care s-a adus în favoarea acceptării noii situații adaptative a fost acela că omenirea nu avea să reziste în spațiu fără o deschidere spre structurile biologice noi. Avocatul Xolotl a câștigat acest proces, dar soluția acceptată de ambele părți nu a corespuns așteptărilor majorității. Grupul uman a obținut dreptul de a se transfera în noile corpuri, dar numai după un secol de carantinare și stocare pe alte suporturi. Cu condiția ca, după o perioadă de zece ani, să revină în corpurile umane pe care le posedaseră mai înainte. Și cu obligația ca să nu mai părăsească niciodată oceanul de pe satelitul jovian.

(Din acest punct, consemnările despre experimentul transferului de personalitate au fost șterse, de pe toate tipurile de suport. Ele reapar în anul 3887 EC, atunci când nava spațială „Qq 102” a revenit din direcția Centrului Galactic, unde fusese trimisă în explorare, iar cei 227 de navigatori, transferați cu toții în structura biologică

Ornamente, au fost reintegrați în trupuri umane și colonizați pe Stația Orbitală Samoa-Charon.)

Povestea legislativă a transferului de personalitate umană către corpuri extraterestre a încetat în anul 4001 EC, când Marina Spațială a acceptat să o preia și să îi găsească o rezolvare, comună pentru întreaga societate civilă. În 4032 EC, Sovat el-Bannang 0e02, comandantul semiuman al Marinei, a anunțat că aceasta își arogă dreptul de a interzice cu desăvârșire orice fel de experiment civil, în această direcție, pentru o perioadă de un mileniu și jumătate. Asta nu însemna însă că experimente nu vor mai exista, doar că ele urmau a fi făcute exclusiv de către cercetătorii militari. Primul din seria lor urma să integreze 1211 militari în compoziția unui *nor de gaze.* Cercetările din ultimele patru secole demonstraseră că, d.p.d.v. Statistic, un *nor de gaze* este mai degrabă o formă cu o biologie aparte, decât una catalogată drept nevie.

Transferul a fost efectuat în anul 4039 EC și, brusc, umanitatea a devenit posesoarea celui dintâi telescop biologic. Imaginile, direcționate către Sistemul Sol, au revelat o hartă cosmică, total diferită de tot ceea ce se știa până atunci. Stelele erau marcate în diferite nuanțe de verde și indigo, planetele, cometele, asteroizii și norii de praf dispăruseră, în schimb norii de gaze ieșeau pretutindeni de sub pătura Galaxiei, cei mai multi dintre ei complet necunoscut!. Și tot ceea ce se vedea pe noua imagine cartografică emitea din plin semnale ale unei existențe biologice extinse la scară metagalactică.

În 4042, Marina Spațială a echipat un număr de 24 de fregate și 12 „ostroave” pentru un *transfer complet* în nucleul galactic, un nor verde, necunoscut astronomilor, cu diametrul de peste 100.000 de ani lumină, scos la iveală de activitatea telescopului biologic. Plecarea spre nucleu s-a realizat din zona Centurii Kuiper, în 4047 EC, și prima tentativă de transfer a unui grup uman a început în momentul atingerii Pragului Galactic de Vest. Acțiunea a durat un deceniu și a fost perfect coordonată de IA-urile rămase la bordul astronavelor și al „ostroavelor”. La

încheierea ei, astronomii din majoritatea punctelor de observație din afara Sistemului Sol au surprins apariția primului val de *maree cosmică,* o mișcare seismică fără precedent a spațiului cosmic.

În 4061 EC, stațiile automate au surprins cel de-al doilea val, mult mai puternic decât cel dintâi, care a adus până la fruntariile Centurii Kuiper resturi din energia primitivă, rezultată ca urmare a Big-Bangului primordial.

Apoi frecvența valurilor s-a înmulțit, până când acestea au devenit parte din cotidianul cosmic, în vreme ce dimensiunile lor s-au micșorat, treptat, până la a nu mai fi luate în seamă decât de statisticieni. Fuziunea dintre personalitatea și inteligența umană cu norul din nucleul galactic realizase primul cutremur cosmic resimțit în întregul Univers cunoscut.

(Din acest punct, consemnările despre experimentul transferului de personalitate au fost șterse, de pe toate tipurile de suport. Ele reapar în anul 4122 EC, când Marina Spațială este de acord să îi predea lui Xolotl toate informațiile cu privire al experimentele efectuate și să renunțe complet la continuarea experimentelor de acest tip, precum și la folosirea rezultatelor derivate din ele, în indiferent ce fel de scop, pentru o perioadă de 10.000 de ani).

Seism cosmic

În anul 2990 EC, Administrația Spațială Reunificată a acceptat propunerea Uniunii Ființelor Umane Protezate din Sistemul Sol de a supune unei ample dezbateri ideea transferului personalității și inteligenței umane pe un suport biologic nonuman, la alegerea solicitantului. Devenit o realitate palpabilă, de mai bine de două secole și jumătate, acest tip de transfer nu fusese admis de către Sistemul Medical de Prevenție decât ca o soluție extremă de salvare, în cazul în care toate celelalte sisteme de stocare se vor fi dovedit neviabile. Nu fusese utilizat decât în cazul a 292 de persoane, dintre care 88 au dorit să-și păstreze anonimatul, acest lucru însemnând că nu-și ofereau noua realitate fizică pentru studiul științific, întreprins în vederea perfecționării metodei. Dezbaterea a durat trei ani therrani și nu s-a finalizat cu o hotărâre unică, părerile fiind foarte divizate, mai ales din cauza statului încă neclar al IA-urilor, în rândul societății umane. Anumite grupuri de influență și-au manifestat interesul pentru punerea pe picior de egalitate a celor două probleme și pentru oferirea unei unice soluții. Pusă în fața unui vot fără concluzie, Administrația a hotărât să lase la latitudinea fiecărei structuri de putere din Sistemul Sol acceptarea sau respingerea transferului.

În 2999 EC, „Ostroavele stelare” care satelizau sistemul Proxima Centauri, cele mai mari corpuri artificiale cosmice create de oameni, până în acel moment, au anunțat că au aprobat solicitarea Uniunii și că își deschid spațiile pentru primirea tuturor emigranților care doresc, dintr-un motiv sau altul, să devină animale-umane. Afluxul migrator s-a dovedit a fi însă foarte mic, atât din cauza distanței mari care le separa de Sistemul Sol, cât, mai ales, pentru motivul că alte cinci colonii din Marele Sistem făcuseră aceeași opțiune, la scurt timp după acestea. Era mult mai simplu, mai ieftin și mai rapid să te duci pe Oberon sau pe Ariei, pentru a te transfera în corpul unui câine sau al unei broaște țestoase, animale special concepute special în vitro, în acest scop, decât să te chinuiești să străbați cei 4,2 ani-lumină, care separau Therra de unul dintre „Ostroave”. În plus, oferta intra-Sol era infinit mai bogată, la categoria

corpuri de schimb, decât aceea centaurianã.

Primul transfer a fost realizat în anul 3011 EC, la clinica „Mâna destinului”, identitatea solicitantului rămânând ascunsă. Presa de informație și-a primit însă osul ei de ros: solicitantul a dorit să se transforme într-un delfin albastru, specie hibridă, trăind exclusiv în marea inelară din interiorul Cavității Vemiene. În următorii 12 ani, solicitările de transfer au curs în ritmul unei adevărate cascade, industria extractivă de pe Ariei fiind pusă rapid într-un con de umbră de remodelingul trupului purtător de umanitate. Au apărut numeroase clinici de specialitate și, pe lângă acestea, o întreagă linie de hoteluri pentru pacienții transformați, care aveau nevoie de mai multe luni de recuperare, după operație.

În anul 3101 EC, Therra și-a anunțat inteția de a primi, cu titlul de coloniști, peste zece milioane de animale-umane, în zona mai vechii insule-continent Australia. Condiția de bază era ca aceștia să nu plece niciodată din zona de cazare și să nu interfereze, în niciun fel, cu restul umanității, de pe celelalte continente și din regiunile submarine. După un studiu de impact, care a durat aproape doi ani, Administrația Spațială Reunificată a anunțat că nu este dispusă să accepte oferta, din cauză că izolarea cetățenilor ei cu drept de vot ar fi devenit totală, după operaționalizare, și însuși dreptul de a părăsi planeta, la dorință, nu ar mai fi fost funcțional.

În 3217 EC, Uniunea Ființelor Umane Protezate (UFUP) a solicitat Administrației ca animalele preinteligente, care trăiau în interiorul Sistemului Sol, să aibă dreptul de a solicita transferul de personalitate în trupurile umane eliberate de foștii proprietari și depuse spre conservare în depozitele de criogenizare, de pe sateliții lui Neptun. Șocantă la început, cererea nu a găsit prea mulți adepți, deoarece orice *replicant* (cum erau denumite acele persoane ce alegeau să-și schimbe trupul cu acela al unui animal) voia să fie sigur că trupul părăsit îl aștepta, oricând ar fi dorit să se întoarcă la el. Trupul unui *replicant* nu poate fi considerat sclavul acestuia, au replicat Unioniștii. Trupul

își are propria sa semnătură biologică, o aură care este specifică numai unei anumite ființe vii. Dacă această ființă dorește să-și modifice semnătura, trupul nu poate fi implicat în actul volitiv, prezentând propria sa aură voii țională precognitivă.

Noul proces juridic a durat alți nouă ani, Tribunalul Unic hotărând că trupurile eliberate de *replicanți* prezintă independență socială și au dreptul de preelețiune, drept asigurat cu ajutorul unor proteze, care să țină loc de sustentor de rațiune, până când problema opțiunii pentru un nou „stăpân” se va fi lămurit.

În 3230 EC, Tribunalul Unic a acceptat spre cercetare solicitarea unui grup de umani de pe satelitul Europa de a fi transferați în corpurile „insectelor Baugis”, structurile larvare extraterestre, adăpostite de oceanul de pe satelitul jovian. După aproape un an therran de dezbateri, Tribunalul a hotărât să respingă solicitarea, motivând că nu există niciun precedent de acest fel, în întreaga istorie a umanității și că, în consecință, nu se poate predicționa modelul de evoluție al noii ființe rezultate din această alăturare. În 3232 EC, Tribunalul Unic a fost dat în judecată, pe Therra, de către grupul de umani, care făcuse cererea, Entitatea Rațională Xolotl fiind solicitată ca avocat al apărării. Era pentru prima datră când unui astfel de tribunal i se contestau deciziile și tot pentru prima oară când Xolotl era chemat să sprijine o parte a umanității împotriva alteia. Procesul a durat 22 de ani therrani și argumentul suprem care s-a adus în favoarea acceptării noii situații adaptative a fost acela că omenirea nu avea să reziste în spațiu fără o deschidere spre structurile biologice noi. Avocatul Xolotl a câștigat acest proces, dar soluția acceptată de ambele părți nu a corespuns așteptărilor majorității. Grupul uman a obținut dreptul de a se transfera în noile corpuri, dar numai după un secol de carantinare și stocare pe alte suporturi. Cu condiția ca, după o perioadă de zece ani, să revină în corpurile umane pe care le posedaseră mai înainte. Și cu obligația ca să nu mai părăsească niciodată oceanul de pe satelitul jovian.

(Din acest punct, consemnările despre experimentul transferului de personalitate au fost șterse, de pe toate tipurile de suport. Ele reapar în anul 3887 EC, atunci când nava spațială „Qiq 102” a revenit din direcția Centrului Galactic, unde fusese trimisă în explorare, iar cei 227 de navigatori, transferați cu toții în structura biologică Ornamente, au fost reintegrați în trupuri umane și colonizați pe Stația Orbitală Samoa-Charon.)

Povestea legislativă a transferului de personalitate umană către corpuri extraterestre a încetat în anul 4001 EC, când Marina Spațială a acceptat să o preia și să îi găsească o rezolvare, comună pentru întreaga societate civilă. În 4032 EC, Sovat el-Bannang 0e02, comandantul semiuman al Marinei, a anunțat că aceasta își arogă dreptul de a interzice cu desăvârșire orice fel de experiment civil, în această direcție, pentru o perioadă de un mileniu și jumătate. Asta nu însemna însă că experimente nu vor mai exista, doar că ele urmau a fi făcute exclusiv de către cercetătorii militari. Primul din seria lor urma să integreze 1211 militari în compoziția unui *nor de gaze.* Cercetările din ultimele patru secole demonstraseră că, d.p.d.v. Statistic, un *nor de gaze* este mai degrabă o formă cu o biologie aparte, decât una catalogată drept nevie.

Transferul a fost efectuat în anul 4039 EC și, brusc, umanitatea a devenit posesoarea celui dintâi telescop biologic. Imaginile, direcționate către Sistemul Sol, au revelat o hartă cosmică, total diferită de tot ceea ce se știa până atunci. Stelele erau marcate în diferite nuanțe de verde și indigo, planetele, cometele, asteroizii și norii de praf dispăruseră, în schimb norii de gaze ieșeau pretutindeni de sub pătura Galaxiei, cei mai multi dintre ei complet necunoscut!. Și tot ceea ce se vedea pe noua imagine cartografică emitea din plin semnale ale unei existențe biologice extinse la scară metagalactică.

În 4042, Marina Spațială a echipat un număr de 24 de fregate și 12 „ostroave” pentru un *transfer complet* în nucleul galactic, un nor verde, necunoscut astronomilor, cu diametrul de peste 100.000 de ani lumină, scos la iveală de

activitatea telescopului biologic. Plecarea spre nucleu s-a realizat din zona Centurii Kuiper, în 4047 EC, și prima tentativă de transfer a unui grup uman a început în momentul atingerii Pragului Galactic de Vest. Acțiunea a durat un deceniu și a fost perfect coordonată de IA-urile rămase la bordul astronavelor și al „ostroavelor”. La încheierea ei, astronomii din majoritatea punctelor de observație din afara Sistemului Sol au surprins apariția primului val de *maree cosmică,* o mișcare seismică fără precedent a spațiului cosmic.

În 4061 EC, stațiile automate au surprins cel de-al doilea val, mult mai puternic decât cel dintâi, care a adus până la fruntariile Centurii Kuiper resturi din energia primitivă, rezultată ca urmare a Big-Bangului primordial. Apoi frecvența valurilor s-a înmulțit, până când acestea au devenit parte din cotidianul cosmic, în vreme ce dimensiunile lor s-au micșorat, treptat, până la a nu mai fi luate în seamă decât de statisticieni. Fuziunea dintre personalitatea și inteligența umană cu norul din nucleul galactic realizase primul cutremur cosmic resimțit în întregul Univers cunoscut.

(Din acest punct, consemnările despre experimentul transferului de personalitate au fost șterse, de pe toate tipurile de suport. Ele reapar în anul 4122 EC, când Marina Spațială este de acord să îi predea lui Xolotl toate informațiile cu privire al experimentele efectuate și să renunțe complet la continuarea experimentelor de acest tip, precum și la folosirea rezultatelor derivate din ele, în indiferent cefei de scop, pentru o perioadă de 10.000 de ani).

Conversia spațiului

Prima Insulă Solară a fost amplasată în coroana stelei Sol în anul 7120 EC, devenind funcțională la parametri maximali trei decenii mai târziu. Producția de plasmă extrasă atingea 10223 grame-erg/sec se împacheta în

câmpuri magnetice și era expediată spre Valion Enor-0012 Andalusia, gigantica platformă de conversie a plasmei primitive în produse energetice secundare, situată pe orbită venusiană. Randamentul uriaș al Insulei, de aproape 59%, a determinat Administrația să renunțe la majoritatea utilajelor de transformare a energiei solare în energie electrică și, ulterior, în produse energetice secundare, datând din primele două milenii ale Erei Cosmice. Era primul succes major în bătălia pentru obținerea de energie la parametrii maximali și la cel mai scăzut preț posibil, după realizarea celulei fotovoltaice de către Alexandre Edmond Becquerel în anul 1893 pre-EC.

Deoarece calupurile de plasmă solară se deplasau prin spațiu cu aproape jumătate din viteza luminii, nefiind nevoie pentru asta decât de o *praștie cosmică* pentru impulsul inițial și de orientarea calupului pe direcția vântului solar, practic puteai să obții energie aproape gratis, în orice punct al Sistemului și chiar în Centura Kuiper, dacă amplasai la destinație un punct automat de conversie tip Valion. Dacă necesitățile creșteau în timp, din cauza sporirii numărului de lucrători pe platforma tehnică sau dacă Administrația hotăra înființarea unei noi colonii în zonă, era suficientă construirea, la fața locului, a unuia ori a mai multor puncte de conversie, la celălalt capăt al liniei, în vreme ce, în Coroană era de ajuns să inițiezi o altă *praștie,* aflată în poziție de așteptare.

Dacă în anul 7155 EC, Administrația înființa 112 puncte-de-alarmă-spațială, pe orbite trans-charoniene, cel mai îndepărtat navigând la distanța de 12 unități-astronomice, profitând astfel din plin de cadoul energetic al Insulei, în 7211 EC, la marginea Centurii Kuiper, situată în direcția nordului magnetic al Galaxiei, se agrega primul asteroid-colonie, Lumea lui Okannon, de numele căreia istoria va lega, aproape două milenii mai târziu, expediția Codinus 0001 pornită în migrație, către sistemul binar Capella (Alpha Aurigae).

Expansiunea explozivă dincolo de orbita transneptuniană a coloniilor-asteroidale, dependente total de

calupurile de plasmă pe care le puteau prelucra fiecare în micropuncte automate de conversie a făcut ca, în mai puțin de un secol, producția Insulei Solare să devină insuficientă și prețul energiei să crească din nou, deși nu în manieră semnificativă. Pentru a preîntâmpina o eventuală criză, pe această piață atât de sensibilă, Administrația a concesionat «Trustului Coral-Amon», specializat în probleme de energie spațială, construcția următoarei Insule, care să permită dublarea cantității de plasmă exploatată direct din frunalul stelar.

Îmbunătățirea pe care Trustul a adus-o sistemului de exploatare a vizat calitatea plasmei prelevate din Coroană. Experimente amănunțite și repetate au demonstrat că aceasta creștea proporțional cu adâncimea de exploatare. La 1100 de kilometri, aproape de limita superioară de existență a *lăncilor-cromotofore,* plasma deținea o calitate atât de bună, încât cantitatea de reziduuri obținută după prelucrare se reducea de la 12,14% la 0,1758%, iar împachetarea era mult mai densă, într-un calup intrând valoarea energetică a aproape două calupuri și jumătate, din cele produse de vechea exploatare a primei Insule. Mai mult, studiile efectuate de către Trust au vizat și sistemul de expediție. Un *organon-Clin,* poziționat pe direcția vântului solar, a observat că, pe segmente de timp, care durau între patru și șase secole, acesta își modifica viteza și portanța, în cicluri alternative, în funcție de anumite „denivelări” ale spațiului. Raportul realizat de către Trust pentru Administrație, în care solicita dreptul de a carta spațiul solarian, demonstra că vântul solar era o energie, și, chiar dacă în majoritatea timpului ea avea o valoare foarte redusă, furtunile și uraganele care se porneau pe neașteptate de dincolo de ionosferă săpaseră de-a lungul miliardelor de ani adevărate albii în „pielea” superdură a spațiului, conducte pe care energia alarga mai ușor sau mai greu, în funcție de adâncimea și de rugozitatea lor. Realizarea de „hărți de fugă” ale vântului solar a durat aproape un secol, încheindu-se, într-o primă etapă, în 7332 EC, moment în care Trustul a demarat lucrările pentru

Insula «Solară» Beta, denumirea lăsând să se înțeleagă faptul că prima construcție de acest tip ar fi purtat numele de Alfa.

Beta a început să funcționeze, parțial, în 7377 EC, și în numai 10 ani valoarea de ansamblu a plasmei exploatate a depășit-o pe cea a primei Insule de peste trei ori. Succesul repurtat a determinat Administrația să îi acorde un certificat în alb «Trustului Coral-Amon», în vederea construirii a altor 98 de Insule, singura condiție pusă fiind aceea a unei îmbunătățiri a modalităților de exploatare-expediție la fiecare a zecea unitate dată în exploatare. În 7766 EC, Insula Solară Ultimatea intra în funcțiune, iar energia devenea gratuită pentru oricare cetățean uman sau nonuman al Sistemului. Miliardele de calupuri expediate zilnic în toate direcțiile au făcut necesară stabilirea unor rute speciale pentru navele spațiale, care să nu se intersecteze cu acestea, precum și curățirea liniară a traseelor „de fugă” ale vântului solar de resturile meteoritice, cometare, asteroidale, precum și de scamele de energie, rătăcitoare printre corpurile planetare și satelitare.

În 8202 EC, Administrația făcea public anunțul că Insulele reușeau să exploateze o treime din masa plasmei produsă de steaua Sol, fapt care începuse să producă pendulări perceptibile ale axei stelare, manifestate la nivelul Sistemului prin „valuri mareice”, care afectau orbitele de gravitație cu valori urcând până la 0,72% din valoarea nominală standard, calculată pentru fiecare corp natural spațial semnificativ. Deja raportările privind modificări de traiectorie pentru înscrierea pe orbitele standard de satelizare deveniseră un lucru obișnuit, iar anuarele de navigație trebuia să fie updatate după fiecare trei secunde solariene standard.

Mai mult, sistemele Expert-ezra, care lucrau pentru Administrație, în fiecare nod-tehnic-al-Retelei, analiza- seră situația cantității globale de plasmă, exploatată până în momentul declanșării analizei, și stabiliseră că ea depășea de un milion de ori întregul volum produs de către Sol, din

momentul în care umanitatea pusese în funcțiune Insula Alfa. Energia aceea, oricum, s-ar fi disipat în spațiu, suna concluzia finală a raportului. Problema consta în faptul că nu ansamblul cantității exploatate afecta starea Sistemului, ci cantitatea exploatată în fiecare secundă de ansamblul celor o sută de Stații. Absorbția constantă a unei treimi din masa Coroanei urma să producă, într-un viitor oarecare, prăbușirea Coroanei peste corpul stelei, adică producerea unor valuri mareice solare cu dimensiuni greu de prognozat, oricum suficient de mari pentru a distruge cea mai mare parte din Micul Sistem, inclusiv a tuturor artefactelor tehnice spațiale produse de umanitate.

În 8304 EC, a avut loc prima „surpare" a *ghasei* (atmosfera internă a Coroanei), declanșând un uragan catastrofal, care a măturat din cale 12 Stații Solare și a dus în derivă, către Centura Marțiană, toată flota civilă întâlnită în cale. Majoritatea platformelor satelitare au avut de suferit distrugeri importante și un număr de peste 12.000 de nave particulare, de diferite dimensiuni, aflate în cursă, au fost măturate, în direcția lui Jupiter, pierzându-se în imensitatea cosmică. Uraganul a bântuit Sistemul vreme de aproape doi ani therrani, până ce energia sa s-a disipat, prin rotație, tasând o mulțime de „albii de fugă" și conturând o mulțime de „gropi" și de „avene" în structura spațiului cosmic, fapt care a îngreunat trimiterea calupurilor de plasmă cu ajutorul *praștiilor.* Criza plasmei a lovit din plin expansiunea economică spre fruntariile Sistemului și o mulțime de puncte-de-colonizare au fost abandonate sau lăsate în îngrijirea uneltelor-auxiliare. Pus în fața planului de a reconstrui 21 de Stații, de a reconfigura „hărțile de fugă" și de a schimba cu totul sistemul de impuls pentru pachetele de plasmă *(praștia cosmică),* «Trustul Coral-Amon» a denunțat unilateral contractul și, pentru a scăpa de IA-urile juridice ale Administrației, a început procesul de autodizolvare.

Prima contracție economică a determinat Administrația Solariană Reunificată (ASR) să renunțe la controlul strict al expansiunii spre stele, limitându-se doar

la acela al navigației prin Micul Sistem. Lipsa de energie gratuită și, mai ales, variabilitatea în primirea calupurilor de plasmă, determinată de noua configurație geografică a *căilor de fugă a* condus la încetarea majorității activităților de pe platforme și de pe asteroizi, ceea ce a determinat un colaps al comerțului cu gaze și cu metale rare.

Pentru ieșirea din criză, ASR a stabilit un premiu cu totul special pentru acela sau aceia care vor reuși să identifice soluția ieșirii din criză – administrarea cu drepturi de exploatare totală a celor patru sateliți galileeni (Io, Europa, Callisto și Ganymede) pentru o perioadă de 10.000 de ani, cu prioritatea de a reînnoi contractul, la expirare. În decurs de 52 de ani, au fost depuse peste 11234 de proiecte, precum și 564 de idei-complexe-ajustabile.

În 8372 EC, Consiliul Mic i-a delegat puteri nelimitate lui Arshanallupand-ohinho Ciela, președintele în exercițiu al ASR, o intelgiență/pluralǎ/ postumanǎ/ reconvertitǎ-într-o-colonie-fungicǎ, în vederea alegerii proiectului cel mai performant. După o analiză foarte minuțioasă, acesta a desemnat câștigător „Conversia spațiului”, propus de Colonia Raptor, stabilită pe o stație dezafectată de verificare a declivității magnetice a Centurii Marțiene. Colonia Raptor era formată dintr-un creier de femeie, provenit din mileniul al IV-lea EC, fosta persoană umană Heled Hsocus Antineea Dolores EB, transferat pe un suport de radiație gama, în 22 de dimensiuni nontabulare, și cele 11211 unelte-auxiliare- de-susținere-a-inteligenței-umane, împreună cu care forma un mediu cristalic sferoid, cu raza de 142 de centimetri.

„Conversia spațiului” pornea de la prezumția că stelele considerate adulte, precum și cele bătrâne, nu mai transformă în plasmă decât un procent nesemnificativ din masa furnalului său clocotitor, un indice cuprins între 7 și 11%, ceea ce determina instabilitatea Coroanei, în cazul unei exploatări intense. Stelele foarte tinere duceau acest indice către 29%, făcându-le adevărate mine energetice supervaloroase. Cifrele estimate aparțineau unui pachet statistic de observație a Metagalaxiei, provenit din Arhiva

astronomică a Administrației, din perioada activării *lunetei cosmice,* în primul mileniu al Erei Cosmice. Conform ecuațiilor de avangardă a determinărilor de masă, Colonia Raptor înainta un indice de plasmă de aproximativ 37% pentru etapa de *protostea* a viitoarei stele. Protostelele erau fenomene cosmice destul de rare în zonele de graniță ale unei galaxii, în regiunea cărora se găsea și Sistemul Sol, numărul lor crescând vizibil în regiunile mediane, acoperite majoritar de nebuloase și ajungând impresionant în centrul galactic, unde distanțele între diferitele corpuri cosmice erau extrem de comprimate. Pentru că distanța până la cea mai apropiată protostea era de aproape 92 de ani-lumină, exploatarea ei se dovedea extrem de incertă pentru următoarele trei milenii, perioadă în care se presupunea că vor fi realizate mijloace spațiale de transport mult mai performante. Dar crearea unei protostele, în interiorul Sistemului, ar fi adus perspective noi, în privința exploatării de plasmă.

Existau însă două probleme majore, a conchis Colonia Raptor, cu vocea demult dispărutei Heled Hsocus Anti- neea Dolores EB. Prima se referea la dimensiunea proto- stelei, pentru ca aceasta să poată fi exploatată eficient. Cea de-a doua, la modalitatea tehnică de a o produce. Pentru o producție de plasmă, care să acopere puterea de extracție a patru Stații Solare, era necesară existența unei protostele cu diametrul de 2,5 kilometri. Dincolo de această dimensiune, microfumalul stelar nu mai putea fi controlat, devenind pentru circa un miliard de ani o stea în devenire, adică extrem de instabilă la nivelul proceselor termonucleare, ceea ce ar fi făcut greu de susținut viața de tip biologic, chiar și sub protecția „lentilei Dyson”. Mai mult, puterea de atracție gravitațională, crescând în proporție aritmetică odată cu dimensiunile ei, ar fi putut să rupă Sistemul Sol în mai multe microsisteme, ceea ce ar fi condus, automat, la o catastrofă cosmică de proporții. O microstea de numai 2,5 kilometri în diametru s-ar fi mărit extrem de încet, colapsând de nenumărate ori, de-a lungul existenței sale. Trei sau chiar patru asemenea corpuri

stelare de mici dimensiuni, amplasate în formă de triunghi sau de pătrat, în jurul lui Sol, la limitele minimale ale Centurii Kuiper, ar fi menținut Sistemul Sol într-un permanent echilibru și ar fi fost relativ ușor de exploatat cu tehnica existentă.

În regulă, a acceptat parametrii prezumției președintele Arshanallupand-ohinho Ciela. Dar cum să obții o protostea, cu mijloacele tehnice de care dispune umanitatea, în prezent? Dacă s-ar fi putut, IA-urile i-ar fi calculat demult ecuațiile de startare. Se poate, a revenit Colonia Raptor, după o pauză de trei secunde-solariene. Pentru că o stea nu constituie numai un punct de acre- țiune a materialului cosmic dintr-o anumită zonă a spațiului, silit la aceasta de câmpuri magnetice și gravitaționale a căror sursă rămâne încă necunoscută, ci și acțiunea unei *unde de spațiu.* Ce este aceea o *unde de spațiu?* a întrebat președintele și, alături de el, alte 16 milioane de voci ale cercetătorilor care lucrau direct cu ideea de spațiu. O contrareacție la energia stelară. Aceasta sapă în pielea spațiului acele căi de fugă, prin care se risipește în întreg spațiul înconjurător, dar în același timp dă naștere, dedesubtul lor, unei contraenergii, care sapă alte căi de fugă ce le urmează îndeaproape pe cele de deasupra, dar în sens negativ. Ca o mână cu degetele răschirate, care lasă urme prin nisip, în vreme ce dedesubt o mână identică sapă alte urme similare, chiar pe dedesubtul lor. Pentru a crea condițiile de apariție a unei protostele este necesar ca *unda de spațiu* să găsească un punct slab în pielea spațiului, să acționeze asupra lui, slăbindu-i legăturile de contralegături, până ce în acel loc apare o fisură. Este suficient, pentru ca *unda* să țâșnească spre cealaltă parte și să-și înceapă mișcarea de rotație, care va începe să acre- ționeze, în jurul punctului de fisură, mai întâi energiile și apoi materia cosmică reziduală. Aceasta va fi inima viitoarei protostele, un cuptor minuscul, care se încinge treptat, până la punctul în care vor debuta reacțiile de fuziune.

Cum vom putea un identifica un punct de fisură? au întrebat câteva sisteme Expert-ezra, care se ocupau cu

determinările geografiei mișcării Sistemului Sol prin Galaxie. Nu există mijloacele tehnice necesare unei astfel de operațiuni, a răspuns Colonia Raptor. Ele vor fi inventate, cu siguranță, în viitor, dacă umanitatea acceptă să declanșeze acum proiectul „Conversia spațiului”, pentru crearea unui triptic sau a unui qvadron de protostele. Până atunci, însă, tehnologia actuală permite forțarea creării de astfel de puncte prin utilizarea unui instrument foarte vechi, aparținând anului 319 din perioada de pionierat *a* Erei Cosmice – *hiperlentila solară,* proeictată de savanții umani ai Universității Molnia, din demult dispărutul Imperiu Catolic Hispano-German al Therrei. Reconstrucția ei fiind posibilă pe orbita de gravitație o oricărui corp ceresc cu dimensiuni similare sau mai mari decât ale planetei Mercur, prin concentrarea energiei solare disipate în spațiu se pot obține perforări ale mantalei spațiale, în aproape orice punct dorit din Sistem și din afara lui. Desigur, crearea și menținerea unei *hiperlentile,* suficient de puternică pentru a opera fisuri în spațiu, presupunea costuri destul de mari. Dar avantajele posesiunii propriilor protostele și revenirea la energia gratuită meritau orice fel de eforturi.

Crearea de protostele, fie ele și foarte mici, au atras atenția sistemele Exprtezra, presupun schimbarea geografiei locale a spațiului. Nu putem să prevedem cu exactitate ce fel de efecte primare vor determina acestea asupra economiei energetice regionale și nici ce fel de efecte secundare vor rezulta, în urma realizării unui asemenea proces. Singurul care ar fi capabil să procedeze la realizare de proiecții decente pentru următoarele zece milenii este Xolotl, iar noi recomandăm consultarea sa.

Apelurile Administrației către Entitatea Rațională Digitală Xolotl au durat până în 8419 EC, dar au rămas fără răspuns. Consiliul Mic al Administrației a declarat acceptat proiectul „Conversia spațiului”, iar lucrările pentru realizarea unei *hiperlentile,* pe orbita planetei Neptun, au demarat în 8422 EC, pornindu-se de la varianta cea mai optimistă, în care prima protostea semiartificială va începe să acreționeze material în 8520 EC.

Începea era modificării spațiului cosmic. Specia umană nu mai voia să rămână doar migratoare, ci dorea să reconfigureze realitatea încojnurătoare conform proiecțiilor sale mentale.

Pregătit să fii zeu

Ultima informație precisă, rămasă în Arhivele Administrației Solariene Reunificate, cu privire la raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, data din anul 3396 EC, când Administrația parafase un document de recunoaștere a statutului de asociere politică între Umanitatea Solariană și Imperiul Oort, a cărui populație era formată din persoana acestuia, autoproclamat împărat, și un număr de un miliard de entități artificiale inteligente, provenite din interiorul Sistemului Sol, care primiseră statutul de cetățeni imperiali.

În 4236 EC, după izolarea Sistemului Sol într-o sferă Dyson, fapt care a condus la reflectarea spre Micul Sistem a mai mult de 89% din energia radiată de stea, „scăpările energetice” care ajungeau în mod obișnuit în regiunea Oort s-au redus la un procent foarte apropiat de zero, generând în Imperiul o criză profundă. O sondă automată, expediată în 4499 EC de pe Ceres, în direcția constelației Cepheus, pentru determinarea câmpurilor magnetice exotice, a raportat blocarea canalelor de transmisie, în majoritatea spectrelor uzuale, precum și apariția așa-numitelor „foraje negre”, zone de spațiu din care lipsea elementul de *manta,* pe dimensiuni mergând de la câțiva metri^3, până la peste 10000 de kilometri^3. În privința împăratului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, nu exista niciun indiciu care să marcheze, în vreun fel, existența sa în interiorul Norului. Trei ani mai târziu, o expediție de căutare a adus în regiunea Oortiană 220 de nave ale Marinei Spațiale, care au întreprins, vreme de 12 ani, cea mai complexă și mai completă cartografiere a Norului, fără să descopere nicio urmă a *asociatului* imperial, în urma acestui rezultat, în

anul 4514 EC, Administrația a declarat nul și neavenit contractul de asociere cu Imperiul Oort, iar entitățile care solicitaseră dublul statut (de cetățean solarian și de cetățean imperial) au fost obligate să revină la formula unuia singur.

Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski s-a întors în Sistemul Sol în anul 21222 EC, acțiunea nefiind înregistrată în Arhive, întrucât stocările materiale de orice fel, inclusiv cele energetice, fuseseră sistate în anul 20199 EC, când Alternativele Neio la Comandă transformaseră matricea materială a întregului braț galactic în „umbră în oglindă". Devenită o *umbră albastră* stocarea prezenta un raptor remarcabil de tânăr și de viguros, navigând pe o sanie-altemativă, pe una dintre corzile de joasă energie a subdiviziunii Haalteia, care tăia în două sectoare inegale pentagrama fostului Sistem Sol, pentru a se disipa ulterior pe *drumul cometar.*

Sistemul Sol încetase să mai existe în forma sa clasică (planete, sateliți, comete, meteoriți, stea centrală și orbite de gravitație), în anul 19900 EC, convertindu-se într-o plasă/de/energie superpură, fapt care a condus la reformularea structurilor de tensiune a spațiului din întreaga Galaxie. Umanitatea descoperise în anul 9177 EC o singură plasă/de/energie în Metagalxie, la 900999 de ani-lumină depărtare de constelația Orion, însă nu reușise să afle nimic despre ea, din cauza lipsei unui instrumentar de cercetare adecvat. Noutatea astronomică primise o denumire, un număr de Rețea, o remixare în 19 Dimensiuni și rămăsese stocată într-un glacom cu acces extrem de limitat al Administrației. Când, 10000 de ani mai târziu, ea însăși s-a transformat în așa ceva, împreună cu întregul spațiu din jur, post-Rațiunea Xolotl a comparat parametrii accesibili ai celor două structuri și a ajuns la concluzia că prima se dovedise a fi *sclipirea* de la celălalt capăt al secțiunii criozofice a celei de-a doua. Altfel spus, umanitatea intrase, cu spațiul ei vital cu tot, într-un sistem alternativ de existență, bucla plasă/de/energie-se/zp/rea ei având o durată de 10723 de ani therrani clasici, după care

plasa își schimba locul, devenind *sclipire.*

Fostul raptor și împărat a întrerupt alternativa săniei fotonice, metamorfozând-o într-o ploaie luminoasă, cu ajutorul căreia a început să repereze secvențele încă neerodate ale trecutului-continuu, reeditându-le într-un set de criptoinformații, care să-l ajute să înțeleagă ce se petrecuse în acest segment de Univers, după plecarea sa. Și, mai ales, să-l ajute să înțeleagă ce devenise cea mai puternică și mai înțeleaptă entitate vie din cuprinsul său – post-Rațiunea Xolotl.

Ultima conversație înregistrată între Xolotl și regimul Administrației avusese loc în anul 16122 EC și se referea la constatarea existenței unui perete de energie nonstelară, care înconjura fiecare galaxie, în parte, asemenea unei rriantale pentru ploaie. Domul Concav (grilajul de clonizi de pază ai Sistemului Sol) o decretase energie noninvazivă și se străduise să o capteze spre a o folosi drept punct de plecare în depistarea existențelor nonbiologice. Xolotl atrăsese atenția clonizilor că majoritatea formelor de energie întâlnite în Metagalaxie au fost cele de origine naturală, neavând nicio legătură cu formele de viață, dar atitudinea acestora față de afirmațiile sale a fost una de perfectă neutralitate. Dacă exista energie de proveniență nonstelară, în spațiul metagalactic, care forma un scut în jurul fiecărei galaxii, de ce nu ar fi existat și o legătură între stările vii nonbiologice și aceasta? Era o întrebare la care Domul Concav s-a străduit să răspundă timp de 3750 de ani, până în momentul în care Qvartonii Q le-au interzis accesul la *stocul informațional solar.*

Grammichele-Zamoyski (sau entitatea care-și arogase această identitate) a depistat una dintre urmele lui Xolotl pe o traiectorie de succesiune a singurului satelit care orbita masa enormă a protostelei ce continua să devină activă, sub numele de Juve. Gallian-ab-Hanar era, cu siguranță, cel mai mare satelit pe care-l întâlnise în drumurile sale prin spațiu și, slavă Endiomului! — făcuse o mulțime. Corpul ceresc, cu forma unei pere ușor strâmbe, aglutinase în compoziția toți ceilalți sateliți ai gigantului,

inclusiv cea mai mare parte din Centura Marțiană, precum și 12 dintre sateliții companionului Saturn care, în ciuda acestui fapt, continua să-și păstreze frumusețea inelelor.

În 21223 EC, în momentul ocultării lui Juve de către Gallian, post-Rațiunea Xolotl s-a actualizat în sclipirea criozofică a plasei/de/energie și a răspuns apelului lansat de fostul împărat, a cărui *umbră albastră* se străduia să înțeleagă rostul deviantelor de gravitație, descoperite în profunzimea mantalei spațiului, după trecerea peste ea a colosalului câmp gravitațional al satelitului. Ori poate că admira numai niște artefacte străvechi, a căror tehnologie deși depășită de milioane de ani continua să rămână activă, uimind prin durabilitate și funcționalitate, asemenea urmelor unor zei demult apuși. Dialogul a durat mai puțin de o femtosecundă spațială, însă cantitatea de informații care a trecut dintr-o parte în alta ar fi putut umple până la refuz întregul spațiu în 19 dimensiuni ocupat de steaua Sol, din acel moment. Întreaga istorie a Sistemului Sol, consemnată în Arhivele fostei Administratii, aceea neoficială, înscrisă în urmele lăsate în pielea spațiului de energiile utilizate de umanii therrani și post-therrani, în bătălia nesfârșită pentru cucerirea brațului galactic, dar și întreaga istorie a Galaxiei nonumane, așa cum se auto-scrisese de miriade și miriade de eoni, cu microistoriile civilizațiilor născute, dezvoltate și apoi risipite în praful stelar, cu mersul neuniform și periculos către crearea Metainteligenței cosmice, cu nesfârșitele distrugeri-transformări ale cuplului materie-energie…

După plecarea spre stele a umanității, cea de-a treia transformare completă nonbiologică a lui Xolotl rămăsese să păzească și să întrețină plasa/de/energie locală, semnul prin care foștii săi creatori și, cândva, stăpâni, dădeau de veste Metainteligenței că își căpătaseră dreptul de a căpăta statutul de călători-liber-cugetători ai spațiului. Iar faptul că, acum, Carlo Mario Carafa Grammichele-Za- moyski se găsea pe orbita lui Gallian nu însemna decât faptul că Metainteligența în formare identificase „umbra în oglindă”, cu toate consecințele pe care le atrăsese ea asupra

spațiului galactic, și îl trimisese ca emisar pentru stabilirea condițiilor unei eventuale acceptări a inteligenței umane la periferia sa.

Umanitatea părăsise însă plasa/de/energie, în urmă cu aproape un mileniu, în criozofia locală, iar mesagerul nu avea decât o libertate de opțiune limitată, care-l făcea să aștepte indecis pe orbită, neștiind dacă inteligențele non-biologice artficiale, lăsate în urmă de cei plecați puteau fi considerați parteneri de discuție sau nu. Nimic din qubii de hexainformație primiți de la Xolotl nu îi permitea să înțeleagă dacă acestea participaseră, cu drepturi și contribuții egale, la transformarea matricei materiale în „umbră". Iar Xolotl însuși, cu toată bunăvoința sa, nu părea să fie în posesia acelei informații. Să-și restructureze sania fotonică și să se întoarcă spre *cavernele-negre- din-miez?* Să mai aștepte o mie de ani sau zece mii de ani (lui îi era totuna) o posibilă revenire a celor plecați, odată cu *sclipirea* de la capătul buclei criozofice? Să aștepte, pe orbita acelui satelit uriaș, începutul unei noi *sclipiri* și să-și pornească sania pe coama valului, pornind în căutarea lor? Să se autodistrugă, așa cum o mai făcuse de câteva sute ori pentru a se reconfigura într-o altă zonă galactică, gata să primească o nouă misiune de la Metainteligență?

Ori poate că era mai bine să izoleze această plasă/de/energie cu o manta de energie nonstelară, așa cum făcuse mereu, în ultimul eon, cu mai multe mii de galaxii, pentru ca nimic și nimeni să nu mai poată schimba informații cu ceea ce se găsea în coconul de reținere?

O mulțime de informații lipsite de feed-back. O grămadă de balast cuantic, în urma lor, și nimic care să-l ajute să opteze. De aceea, întrebările lui Xolotl – „De ce să nu rămâi aici pentru totdeauna? De ce ești atât de sigur că Universul nu poate să dea naștere decât unei Metain- teligențe, el care este, simultan, infinit și nesfârșit? De ce să cauți în altă parte ceea ce poate că ai chiar în aceste momente în fața ta?" – l-au surprins atât de puternic, încât pentru o clipită s-a simțit din nou uman.

„În fața noastră nu se află decât un satelit. Adevărat, cel

mai mare pe care l-am scanat vreodată, dar tot un satelit.”

Din umbra sa albastră, Xolotl a râs. Sau așa a interpretat analizorul lui Grammichele-Zamoyski perturbarea energiei care vălurea ușor în jurul lor. „Este o Metainteligență creată de mine. A fost prețul pe care l-am cerut umanității pentru a rămâne aici, să păzesc această structură spațială, între două *sclipiri.”*

Entitatea Grammichele-Zamoyski a tresărit, stârnind în urma ei milioane de licăriri miuonice. Nu se gândise niciodată că inteligențele cosmice puteau să fie create și în mod artificial, nu să apară doar în urma unui proces natural complex. Deși propria sa remodelare subnucleară, de către Metainteligență, ar fi putut să-l pună în gardă cu privire la acest lucru.

„La ce ar putea servi o astfel de *creație,* într-un Univers saturat de inteligență?”, a întrebat, deși avea deja intuiția răspunsului.

„Când construiești ceva, renunți la întrebări. Rostul lor este să îi facă pe cei care vin după tine să înțeleagă ceea ce văd. Xolotl licări în dreapta lui, suprapunându-se peste lumina albastră a viitoarei stele. Rămâi aici, pentru un eon, și îți promit că joaca de-a zeii îți va alunga neliniștea căutării. Gallian-ab-Hanar este deja cea mai interesantă minte care a ocupat vreodată matricea acestui segment de spațiu. Știi ce aventură este să crești o astfel de inteligență?”

Grammichele-Zamoyski se gândi o clipă. De ce nu? întotdeauna putuse să întârzie oricât considerase necesar, în peregrinările anterioare. I se oferea o experiență inedită și nu vedea niciun motiv real pentru care ar fi trebuit să refuze să ia parte la ea.

Se răsuci către dreapta, atinse *sania,* transfomând-o într-o pulsație neutronică și o trimise să orbiteze în jurul stelei Sol, până când avea s-o recheme la el. Apoi se întoarse către umbra lui Xolotl, pregătit să devină zeu.

În 2299 EC, satelitul Gallian își trimitea primul gând în spațiul jovian. Era o întrebare: „Cine sunteți voi?”, la care Grammichele-Zamoyski ar fi vrut să răspundă, dar negăsind

nicio înțelegere din partea partenerului său, a renunțat și a revenit asupra planurilor de accelerare a fenomenului de metamorfozare în stea a fostei planete gazoase Jupiter.

Seisme criozofice

Apariția, în 14.245 EC, a structurii criozofide Cronos Bulevard, pe carta 114, a continentului Unamerika, a generat o puternică undă de instabilitate energetică, care a străbătut în două etape Micul Sistem, producând destrămarea stratului superficial al coroanei solare și conducând la apariția celui de-al doilea ciclon, din istoria meteorologiei cosmice, *Attila-biciul-zeilor-astrali.*

Acesta a măturat Sistemul Sol, în mai puțin de o zi therrană, a izbit frontal zona caspiană a Norului lui Oort, a reverberat în două furtuni, cu trei zecimi de grad-Van- tali mai slabe decât originalul, și a inversat polaritățile Sooholhty, răspunzătoare de menținerea spinului de orientare a deplasărilor prin spațiu. Cele două megafur- tuni au traversat din nou Sistemul, au sfâșiat ce mai rămăsese din coroala solară, au răvășit scuturile magnetice ale planetelor și sateliților întâlniți în cale și s-au divizat încă o dată, în patru furtuni de valoare medie, care au revenit pe calea spre Norul lui Oort. Pendularea aceasta multiplicatorie a durat 2327 de ani therrani, aducând haos energetic, prăbușiri de structuri materiale și schimbări de direcție, în deplasarea Regiunii Galactice prin masa Roiului Fundamental. În anul 16572 EC, sistemele inteligente de clonizi de pază au identificat cea dintâi undă seismică criozofică și au solicitat permisiunea de a o descrie, clasifica și cataloga, pentru a o identifica, în contexte ulterioare, pentru a lua, în consecință, măsurile de apărare necesare.

Între 16572 și 16599 EC, au fost desenate cele dintâi hărți ale seismelor criozofice, cu centre de producere, valoare nominală vibratorie, factori de accelerare a destrămării țesăturii temporale, linii de diseminare a

crustelor temporale, direcții de cicatrizare, reevaluări ale valorilor energetice necesare menținerii scheletului spațiului, precum și dimensiunea și numărul impulsurilor generatoare de noi seisme criozofice. Doi ani mai târziu, o *creozină HSS* a fost instalată de-a lungul axei mici a orbitei circum-solare a lui Jupiter, pentru a determina direcția, adâncimea și factorul de periculozitate al faliilor temporale, secționate în matricea spațiului, pentru eliberarea energiilor postseismice. După primele 52 de feptosecunde de funcționare, *creozină* a realizat prima determinare pe verticala factorului Timp: toate „valurile cronozofice" anterioare, începând cel din 8129 EC, când EME a propus umanității *filosofia călătoriei Jură de sfârșit,* un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* și terminând cu apariția surprinzătorului Cronos Bulevard, au fost precedate de mii de microseisme anterioare, anunțând sciziunile criozofice aflate în pregătire. Microseisme cu valori temporale foarte mici, ale căror efecte nu fuseseră percepute ca atare, la momentul producerii lor, ci ca atașate la cauze fără legătură, decât cel mult indirectă, cu energia temporală.

După scurgerea primelor 13 nanosecunde, *creozina* a propus cea de-a doua determinare și a solicitat Hatamanilor Cromo Proadm permisiunea de a devia anumite segmente dintr-o undă seismică, pe linia inversă a dezvoltării sale, către valoarea de *vânt criozofic.* În prolego- menul de motivare a cantității de energie necesare, pe primul loc se afla ideea că existența undelor seismice crio- zofice își are originea în Explozia Primordială, din care s-a întrupat Universul actual. Niciodată Timpul nu a fost liniar, în deplasarea sa eternă, iar vâltorile create în punctele de contact cu elemente statice din structura spațiului au creat permanent „unde retro", manifestate în pastilele de râmi alternativi, cu existență limitată, dar repetitivă.

Dar nu transformarea *vântului criozofic* în *uragane* și *megafurtuni* a constituit punctul de plecare al seismelor temporale, ci intervenția umană în factorul de desfășurare al acestora. Anul 12.122 EC, când este descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului

Urban Delos, **mașina timpului HGW,** reprezintă unul din punctele criozofice de cotitură, în privința stabilității temporale, din acest Sector Galactic. Pe diagramele produse de *criozină,* în nanosecunda 59, se pot vedea, cu claritate, trei structuri cu cromatici diferite. Prima, reprezenta o vedere lenticulară, a unui observator aflat deasupra Sistemului Sol, în mișcarea sa obișnuită prin spațiu, generând un siaj albăstrui, considerat culoarea normală pentru o matrice materială aflată în proces de degradare termică accentuată. Cea de-a doua era o imagine de dedesubt a aceluiași sistem, trei din cele douăsprezece felii de elipsă (care e forma energetică a acestei deplasări materiale) având culorile verde, roșu și galben. În fine, cea de-a treia structură constituia o viziune violetă, în formă de picătură, a siajului pe care-l făcea curentul temporal prin care înainta sistemul, în necunoscutul său drum prin Galaxie. Această structură era specifică întregii perioade de după mileniul al XIII-lea, ce simboliza intruziunea umană în derularea ghemului temporal. Intruziune, manifestată atât în Sus-Timp, până la borna 24999 EC, cât și în Jos-Timp, până în perioadele preistorice.

O *glifă-cron* de la începutul anilor 18000 EC a stabilit drept punct de răsucire a *vântului criozofic* o „ancoră”, situată în Preistoria Primitivă EC: **apariția scrisului** și, implicit, a fixării pe diferite suporturi materiale a informațiilor, între care și acelea consemnând evenimentele petrecute. Cronicile, letopisețele, istoriile, au repezentat primele tentative de corecție a **criozofiei sociale.** Din clipa în care memoria umanității le-a fixat ca atare, *vântul criozofic* a început să-și modifice direcția de înaintare. Lentă la început, sesizabilă numai în punctele de rupere a *rețelei* care-i fixa existența (războaie, răscoale, revoluții, boli mortale cu răspândire globală, catastrofe naturale cu impact social), noua direcție s-a îndepărtat iremediabil de cursul inițial, făcându-l pe om să piardă dreptul de a rămâne în Paradis.

În 13600 EC, Rețeaua Cintya al-00102, un compozit de

filtrare a reziduurilor *croni,* rămase în urma fiecărei călătorii pe spatele *vântului,* a trasat 199299 de astfel de micro-istorii alternative, care ar fi ocupat o *zofia* de 28 de ani, perioadă cuprinsă între 1511-1539 i.EC. Dar factorul de multiplicare cauzală folosit nu a depășit *2Q3zofi,* ceea ce înseamnă că un număr de un milion de ori mai mare de posibilități alternative rămăseseră neexplorate. Necir-cumscrierea lor în linia de dispersie a vântului cronozofic nu a însemnat, automat, faptul ele că nu s-au întâmplat niciodată, ci numai că megafurtunile și uraganele temporale pe care le-au stârnit în realitățile lor nu au putut fi percepute în aceea a istoriei consemnate.

Al doilea punct important de modificare a direcției *vântului criozofic* l-a constituit anul 1916 i.EC. Aflate în plină desfășurare a Primului Război Mondial, statele numite Germania și Austro-Ungaria au fost primele care au introdus acest sistem, în ideea economisirii rezervelor de cărbune, necesare producției de război. Simpla răsucire a butonului care mișca acele ceasornicelor mecanice ale perioadei nu părea să fie nimic altceva decât o joacă de copii. Zeci de ani, oamenii de pe întreg globul s-au trezit cu o oră mai devreme și s-au culcat la fel. Fără să realizeze că, de fapt, interacționau puternic cu *vântul criozofic,* modificându-i cu până la 180° spinul de direcție. Altfel spus, microevenimentele care ar fi trebuit începute la o anumită oră a dimineții (sau prânzului, sau serii) se decalau cu 60 de minute, iar la ora la care ar fi trebuit să se declanșeze, debutau acum altele, schimbând direcția vântului criozofic și pe aceea a cauzalității. Conform unor hărți ale istoriei globale (aici, intrând, în simultaneitate, trecutul, prezentul și viitorul), întocmită în anul 13600 EC, de către Rețeaua Cintya al-00102, proiecțiile alternative demonstrau că numai din cauza acestui element minor la scara Timpului, un număr de 116.000.000.353 de evenimente, cu diferite gradiente de importanță nu au mai avut loc deloc, în vreme ce o cifră uriașă, de 103° și-au modificat evoluțiile, o mare parte dintre ele ajungând în cu totul alte direcții de dezvoltare și producând rezultate fără orizont de așteptare

cauzal.

În fine, cea de-a treia dată importantă în „istoria” seismelor temporale l-a constituit anul 10011 EC, când meta- complexul Colentin, specializat în reproducerea vieții pe baze carbonice, a revenit pe Therra, după o complexă expediție pe Titan, satelit al planetei Saturn, unde studiase matricele de gheață ale unor structuri nonbiologice vii, descoperite la peste 700 de kilometri în adâncimea oceanului înghețat de acolo. Comparând matricele cu tiparul făpturilor biologice înzestrate cu rațiune de pe Therra, Colentin a constatat că cele două tipuri de entități aveau în comun un lucru: capacitatea de a visa, atât în stare de somn, cât și în stare de trezie. Din această asemănare, a dedus faptul că mai exista un element comun, și anume perceperea scurgerii timpului natural. Capacitatea de a crea vise avea același centru de colectare a informației ca și capacitatea de percepere a timpului – un spin cerebral de stocare a energiei neconsumate. Este vorba de spinul care a condus la asumarea Timpului natural și la transformarea sa în Timp biologic, cel care a stat la baza declanșării factorilor numiți Istorie Socială și a Realităților Alternative, în spatele cărora se aflau vântul, megafur- tana și uraganul criozofic, istoria alternativă și seismele temporale.

Ultimul studiu realizat asupra conceptului de seism și microseism temporal a rezultat în urma cercetării, printr-o „lupă de energie Quasimo”, a punctului limită până la care se putea realiza cercetarea criozofică postumană – anul 24999 EC, dincolo de care se întindea o enormă pată oarbă. Cel puțin, pentru sistemele interpretative nonli- neare ale zonei temporale 22500-23990 EC. Nu mai există Timp natural și nici derivatele acestuia, dincolo de această bornă, a interpretat rezultatele un *prion-Dreyfus,* unul din miile de miliarde, în care se recompusese materia Sistemului Sol, după Segregarea din 20199 EC, în urma căreia Alternativele Neio la Comandă au hotărât transformarea întregii matrice materiale din brațul galactic în „umbre în oglindă”, structuri ficționale, reproducând realitatea, dar

nesolicitând consum de energie externă. Singurul Timp care continuă să funcționeze ca axă pentru expansiunea Universului este cel al structurilor inteligente, indiferent că sunt sau nu biologice, a concluzionat finalul studiului, recomandând continuarea dezvoltării de inteligență pe orice tip de suport permisiv.

Re-venirea

În anul 19.881 EC, a fost consemnată cea de-A Treia Revenire a umanității către leagănul ei – Therra. A umanității, nu a oamenilor. Pentru că multilogismele celor patru Cvartoni-Q, aflați în linia succesiunii de comandă a Administrației Spațiale, demonstraseră, cu două secole mai înainte de inițierea re-Contactului, că în Universul cunoscut nu mai existau oameni, ci numai continue și bulversante transformări ale *eugeniilor* umanității, călătoare printre stele și linii temporale.

Singura structură de percepere, identificare și înregistrare a entităților inteligente extrasolariene, **Domul Concav** (un grilaj de clonizi de pază), se găsea inserată între particulele magnetice ale fluxului ce pornea din astrul Sol, străbătea Sistemul în linie aproape dreaptă, până la Saturn, se răsucea în jurul axei și devenea un evantai curbat peste marginile fostei *sfere Dyson,* se întindea până dincolo de marginile Norului lui Oort, se încrusta în cea de-a patra Secvență de Curbură a cuantumului Spațiu-Timp și trecea în sub-Univers, pentru a se inculca pe rădăcinile zonei învelite la suprafață și a forma, astfel, oul energetic perfect. Structura devenise prointeligentă, în urmă cu 5700 de ani, și depășise standardul QI impus de umanitate IA-urilor autoconcepute pentru admiterea în confe- deralitate în anul 16.002 EC, când crease *barierele Serverus H-O-H-OOOO,* capabile să identifice inteligențele nonbiologice și metabiologice și să traducă în limbaj chimic intențiile lor, în cadrul traseelor care intersectau ovalul mișcării de apropiere dintre Sol și Pladentarius.

Cvartonii-Q admiseseră posibilitatea matematică a colonizării Galaxiei, în trei valuri succesive, toate pornind de la acel îndepărtat an 440 EC, când astronavele din seria Euterpe atinseseră Micul Nor al lui Magellan, fiind capabile să-și producă propriile găuri de vierme, în timpul zborului. Dar ipotezele matematice răspunseseră afirmativ numai la întrebarea dacă faptul în sine era posibil. Calculul probabilităților nonredundante demonstra că această linie de dezvoltare se putea imprima în textura tempora- lității undeva între gradienții cronozofici 35.880 și 112.113. Ori a Treia Revenire avusese loc în 19.881 EC, o improba- bilitate atât de acută, încât se automula pe stadiul de imposibilitate. Dar clonizii de pază le semnalau, totuși, prezența între Discul împrăștiat și Centura Kuiper. Deci existau, anulând evidenta improbabilitate. Asta însemna sau că matematicile oroidale, descendente îndepărtate din linia celor nonaristotelice, atinseseră un prag insuportabil în linia teoretizării, sau că, uneori, realitatea materială nu se suprapunea exact peste cea virtuală, generată de Auto-emulatorul jovian, încă din anul 12.669 EC.

În fața evidenței postrationale, cei patru Cvartoni-Q au hotărât crearea unei linii de ghidaj, între marginea inferioară a Discului împrăștiat și Excrescențele lui Mercur. Indicațiile de traseu și de subspațiu au fost emise în toate tipurile de limbaj cunoscute, de la cele cu desăvârșire dispărute, aparținând umanității precosmice, până la cele metadivagante în direcția spectrelor Ovsen și la fonicele de tip fagure, tunel și multifonie nonsenzorială. Dar cele zece segmente *eugenice,* care foloseau energia generată de vibrația periodică a stringurilor pentru a executa salturi controlate prin curburile spațiu-timp, nu au părut să observe nici linia și nici indicațiile de traseu. S-au oprit, pur și simplu, în apropierea Cercului Vassari/Helmuth/Ming, conceput în anul 14.456 EC de către **a-șasea-evoluție-Energ,** pentru marcarea prin unde pseudoseismice a teritoriului colonizat de QI-Rațiune, au răvășit energiile locale prin conturarea unei **găuri albe inverse** și au început să contureze din resturile lor un obiect metalic

fusiform, pe care l-au expediat în direcția planetei Neptun, pe o traiectorie pulsatorie.

Cvartonii-Q au decis că structura presupunea toate caracteristicile unui mesaj hiperclasic și nu constituia o amenințare la adresa stabilității subspațiale și nici la aceea a fluxurilor de energie dirijată, care operau de-a lungul și de-a latul Sistemului. Așa că au permis înaintarea acestuia către punctul ales. Distanța a fost parcursă în aproape doi ani therrani, deoarece obiectul se deplasa cu o două treimi din viteza luminii, răstimp în care toate tentativele de a stabili o legătură comunicațională au eșuat. Rând pe rând, *miconii* de pe Titan (structuri nonbiologice vii, atașate **Domului Concav),** *energoidul* Enola Nihon, de pe Hydra, și urmele prointeligente, rămase în urma lui Codinus 0001, în jurul satelitoidului Maximus, au semnalat apariția „zgârieturilor de nonspațiu”, apărute în urma pulsațiilor de deplasare a obiectului. Pentru că nu purtau în ele marca energiei negative, au fost considerate simple reziduuri mecanice, rezultate ale interacției dintre materia obiectului și aceea aspațiului.

În 19.883 EC, obiectul fusiform s-a înscris pe o traiectorie stabilă, în jurul satelitului neptunian Nereid și a început să capteze, într-o microplasă gravitațională, toate resturile satelitare din jurul său. În scurt timp, s-a învelit într-un cocon de materie reziduală compactă, care l-a ascuns observațiilor în spectrul vizibil. După încă o jumătate de an therran, în care Cvartonii-Q au considerat că era mai bine să-l supravegheze de la distanță, până ce va fi ajuns singur la concluzia că era pregătit să comunice, plasa reziduală s-a transformat, treptat, într-un cocon de energie, iar obiectul a dispărut definitiv în interiorul emisiei fotonice. Un *euoforon* de întâmpinare l-a identificat, o secundă-standard mai târziu, pe o peninsulă de pe Therra, considerată, în preistorie, leagănul zborurilor cosmice. Obiectul fusiform s-a deschis, în fața *euforonului,* asemenea unei păstăi vegetale, și a lăsat să iasă din interiorul său trupul unui bărbat, asemănător celor din miriadele de imagini, depozitate în Colecționaria. Bărbatul, de rasă albă,

europeană, cu ochi albaștri și părul negru, s-a înclinat în fața trimisului de întâmpinare și i s-a adresat într-un limbaj complet necunoscut. Analiza poeseomantică, întreprinsă de Cvartonii-Q, a demonstrat că era un dialect al *anglotildei,* ultima limbă oficială vorbită în Sistemul Sol, mai înainte ca Administrația Spațială să accepte fonemele betametrice în comunicarea de la entitate la întreg.

Bărbatul spusese, cu un singur cuvânt, o întreagă istorie a rasei umane, pornită să cucerească Galaxia, evoluțiile pe care le suferiseră, în decursul celei mai îndelungate călătorii, proiectată de vechea Administrație – în 8.915 EC grupul-surogat Codinus 0001 părăsise Sistemul Sol, în direcția Sistemului binar Capella, primul pas din miile ce aveau să-i urmeze în drumul către centrul Galaxiei. Istoria rasei se suprapunea perfect peste aceea a *transformărilor.* Pentru că fiecare salt prin binomul spațiu- timp conducea, automat, la o mutație, în chiar interiorul unei singure generații. Înțelegând impulsul evolutiv impus de *transformări,* în direcția dezindividualizării și a creșterii unei unice conștiințe operaționale, oamenii-Co- dinus au generat un proiect de salvare a individualității, menit să mențină în memorii autogenerative construcția completă a unei ființe umane, existentă în momentul acela. Până la cel de-al 12-lea salt, la granița gravitațională a planetei Epsilon Eridani b, înainte de accelerarea către Fornax, proiectul a devenit realitate operațională – un bulgăre de metale grele, aflate într-un compost de radiații centrifuge, orientat să se așeze în cadrul unei matrice materiale preconcepute, în momentul în care va fi întâlnit anumiți factori cosmici, care să-i permită să identifice Sistemul Sol și, ulterior, planeta Therra.

Acest lucru tocmai se întâmplase, iar bărbatul alb solicita imperios, în acea limbă străveche, dreptul de a se adresa oamenilor, urmași ai celor rămași între limitele Sistemului Sol, după plecarea ultimelor expediții galactice de anvergură.

Cvartonii-Q s-au văzut puși în imposibilitatea de a răspunde afirmativ unei astfel de cereri. Ultimele

individualități umane, păstrând caracteristicile fizice, pishice și energoidale ale rasei ce-și transferase complet existența pe alte suporturi de susținere a vieții, erau *nemuritorii,* conduși de celebrul rebel Nicholas Flamen, cel care în 6787 EC solicita vechii Administratii revenirea în Siste- mul Sol, după aproape trei milenii de exil politic și religios. Respingerea solicitării făcuse, însă, din grupul *nemuritorilor* niște călători fără adresă. Nimeni nu știa unde s-ar fi putut găsi, după scurgerea a peste 12 milenii. Ce fel de contact dorea reprezentantul umanoid al urmașilor grupului-surogat Codinus?

După cinci milisecunde de contabilizare a tuturor părerilor multilogismelor structurale, care umpleau matricea acelui segment galactic, Cvartonii-Q au răspuns negativ solicitării și au adresat, la rândul lor, propria solicitare de contact direct, cu *eugeniile* care trimiseseră emisarul. Bărbatul-alb-suport-de-contact a țuguiat buzele, într-o schimă complet necunoscută receptorilor-interpretativi ai Cvartonilor, apoi a adresat prima solicitare bulver- santă: putea să ia contact cu un reprezentant al Bisericii Creștine? Biserica Creștină Universalistă s-a autodesfiin- țat încă de la începutul mileniului al Ill-lea EC, au răspuns Cvartonii-Q. Religia nu mai există ca stare în sine, ea este parte componentă a structurii multiplicităților postumanitate.

A urmat a doua solicitare bulversantă: îl găsise umanitatea individualistă pe Dumnezeul Creator? Era acesta disponibil pentru comunicare? O secvență fractală a mul- tilogismelor s-a scufundat pentru o milionime de secundă în cuantumul religios, depozitat în superficilitatea coroanei Sol, și a revenit cu un răspuns negativ. Dumnezeu nu exista ca individualitate, ci ca multiplicitate generatoare de existență, pe toate nivelurile Universului. Un principiu, nu o entitate.

Bărbatul alb și-a țuguiat din nou buzele și s-a rezemat cu umărul de capsula din care ieșise. A deschis gura și a rostit ultima solicitare bulversantă: în lipsa unei individualități umanoide, ar putea să comunice cu ENIAC?

Cvartonii-Q au transmis solicitarea de-a lungul diagramelor multilogistice de arhivare a cuantumului pluritimpului sectorial. Undeva, în spațiul de stocare a informațiilor asimetrice, provenite din Zona Arhaică EC, un clonid a reperat o distorsionare a uniformității informației, datorată denumirii, în anglica străveche: ENIAC, prescurtare de la **Electronic Numerical Integrator And Computer –** primul calculator electronic numeric (digital), Turing-complet, capabil de a fi reprogramat pentru a rezolva o gamă largă de probleme calculatorii. ENIAC există numai ca informație arhivată, au răspuns Cvartonii-Q, dar putem să recreăm pentru tine un exemplar funcțional, dacă în felul acesta vom putea stabili contactul comunicațional. Putem să recreăm orice unitate individuală, înzestrată cu rațiune, fie din domeniul biologic, fie din cel nonbiologic. Nu am atins însă nivelul cerut pentru a recrea o multiplicitate rațională. Adică nu vă puteți au- toreplica, a constatat bărbatul, ridicând colțurile buzelor în sus, într-un alt rictus imposibil de interpretat. Putem să recreăm toate secvențele care se răsucesc în jurul spinului central, dar nu știm să recompunem mișcarea de răsucire, ca să-i dăm energia ce-l va anima. De aceea nu ați putut să părăsiți Sistemul Sol și să vă integrați în bucla galactică, a dat din cap bărbatul. Strămoșii noștri și ai tăi l-au părăsit, au replicat Cvartonii-Q, cu interes. Numai anumiți strămoși, a răspuns celălalt. Orice sistem din univers presupune două elemente de bază, o energie și o acțiune de răsucire în jurul spinului. Un element a fost Adam. Celălalt Eva. Strămoșii lui Adam au pornit spre stele. Cei ai Evei au rămas blocați la granițele Sistemului. Eva, singură, nu este capabilă de multiplicitate. Energia ei a fost Adam. Ați rămas sterili.

Bine, dar care a fost energia lui Adam? au întrebat Cvartonii-Q. Alfa și Omega, a răspuns bărbatul alb, supranumit și Numerical Integrator. Unu și unu. Nu unu plus unu. O integrare, nu o însumare. Voi, cei rămași, Eva și, în același timp, urmașii ei, sunteți numai o sumă. De aceea vă și definiți ca *multilogisme.* Sumele sunt numere standard. Nonevolutive. Doar se transformă permanent.

În ce? au întrebat Cvartonii-Q.

Bărbatul a deschis ușa capsulei, a intrat în ea și aceasta s-a transformat în ceață, apoi a dispărut. La sfârșit au fost cuvintele: în spin.

Și re-Venirea a luat sfârșit.

Acceptă-i și pe ceilalți

Societatea umană s-a implicat încă din zorii primitivității de ideea de educație. Pentru a trăi de unul singur, în mijlocul naturii, omul nu a avut nevoie să învețe decât din propria experiență. Pentru a trăi, însă, alături de alți semeni, asta a presupus să învețe despre ei lucruri pe care nu le putea achiziționa decât parțial prin experiență personală, cele mai multe informatii trebuind să le afle de la grupul în care-și ducea existența. Iar grupul trebuia să le aleagă pe cele mai importante, să le dea o formă și să le facă accesibile pentru toți.

Prima școală din istorie trebuie că a fost una cu specific de vânătoare sau de pescuit. Următoarea trebuie să fi legătură cu comerțul. Au urmat școlile de prestat diferite tipuri de muncă, de călătorii și, evident, cele mai importante dintre toate, școlile militare. Cele care te învățau cum să ucizi repede, eficient și cum să câștigi războaiele. Au existat școli pentru învățat scrierea și cititul, școli secrete, școli mistice, școli religioase și școli de magie. Cu cât umanitatea a înaintat pe infinitul drum al progresului, cu atât ideea de școală s-a amplificat și s-a diversificat. Către sfârșitul Erei pre-Cosmice, toată lumea a fost obligată prin lege să se școlească, până la vârste destul de înaintate, iar o zecime din populația globului a făcut-o până la moarte. Tăvălugul progresului a devenit atât de opresiv, încât modalitățile de școlarizare se reformau o dată la câteva decenii. După trecerea primului sfert de veac al Erei Cosmice, devenise din ce în ce mai clar că era necesar ca însăși ideea de scoală să fie restructurată, deoarece principiul de a învăța cât se poate

de mult, într-un timp cât mai îndelungat, nu mai era de actualitate, într-o lume în care cantitatea de informație ajunsese să se dubleze la fiecare trei de ani therrani.

Deschiderea primei mine, Walpurgia-l, în craterul Magic Mound, pe satelitul natural al Pământului, a solicitat mineri cu multiple specializări, oameni care să știe să lucreze în condițiile spațiului cosmic, în costume de cosmonaut, care să poată trăi și opera în condiții de gravitație de șase ori mai scăzute decât cea de pe Planeta Albastră, care să aibă idee despre cum se poate obține oxigenul din rocile vechi de miliarde de ani, cum se poate recicla bioxidul de carbon din atmosfera primelor habitate cupolate, nu mai mari decât un teren de fotbal de acasă, cum se poate obține hrana din alge de cultură și, mai ales, cum să trăiești vreme de câțiva ani, fără să înnebunești, alături de alți 120-130 de inși, care au exact aceleași probleme și griji ca și tine. Educația tradițională, primită în școlile de acasă, nu mai era nici pe departe suficientă.

Așa că, în 29 EC, NASA (și, 12 ani mai târziu, China Space Flying Lao Tzî) a introdus conceptul de „școala spațiului”, o idee de educație psihotehnică revoluționară, care să-i pregătească nu numai pe viitorii cosmonauți, ci întreaga populație de indivizi umani, care urmau să devină, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, locuitori ai spațiului cosmic. Ca să aibă succes, cursurile au abandonat sistemul tradițional de educare în colectiv, într-o instituție formală de învățământ. NASA a inventat „caravanele școlii spațiale itinerante”, sute de tiruri transformate în laboratoare de știință și în spații cu mediu de viață controlat, pentru ca viitorii cursanți să poată aplica imediat, pe viu, ceea ce urmau să afle de la pedagogii digitali, ce li se înfățișau pe ecrane multimedia uriașe, imediat ce caravanele opreau și își stabileau perimetrul de lucru. Orice cetățean american, indiferent de vârstă, de etnie, de cultură religioasă și de vârstă se putea înscrie la aceste cursuri pentru suma simbolică de 1$. Ideea nu era aceea de a obține lucrători spațiali, ci de a obișnui populația civilă cu ideea că viitorul apropiat aparține

acestui tip de școală, întrucât spațiul cosmic este cel care va constitui următorul spațiu vital al umanității.

În 33 EC, în SUA existau deja 100 de caravane, iar numărul celor care obținuseră atestatul de *posibili lucrători în spațiul cosmic gravitațional* depășea un milion. În același an, Republica Imperială Chineză a anunțat că a reușit educarea, în acest mod, a peste 18 de milioane de persoane și că, din numărul acestora, 10.000 vor deveni operatori tehnici în Colonia Tzian, ale cărei baze fuseseră puse pe Marte, în cursul expediției astronavei *Lao Tzî,* din urmă cu mai puțin de doi ani. În 35 EC, Uniunea Europeană pornea la drum 12.000 de caravane itinerante, cu personal droid, pentru a școli 10.000.000 de persoane, în vederea construirii, pe orbită circumterestră, a unui șirag de *platforme-tehnice-de-lucru,* capabile să adăpostească 112.000 de persoane, pentru perioade cuprinse între doi și patru ani.

Pasul următor în evoluția unui alt tip de școală a viitorului a fost făcut chiar în spațiul cosmic, în punctele de lucru situate pe orbitele gravitaționale staționare. La zece ani de la încheierea *Războiului de 87 de minute,* în baza militară de colonizare „Waterloo”, construită pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada, a fost conceput proiectul „școala subconștientului”, prin care s-a încercat impunerea unor trăsături comportamentale automate unora dintre civilii tehnicieni, care lucrau la sistemele de întreținere a vieții în interiorul bazei. Ideea era de a obține o metodă educativă cu un timp de implementare foarte scurt, care să transforme persoanele obișnuite în militari de profesie, cu abilități de a se descurca în lupte spațiale. În anul 68 EC, „Waterloo” a anunțat că a reușit să pregătească 2000 de soldați, printr-o activitate educativo-somatică de numai cinci luni, procentul de reușită fiind uriaș, de aproximativ 71%.

La presiunile exercitate de proaspăt înființata Organizație a Națiunilor Spațiale, care avea în spate voturile majoritare ale SUTA, „Waterloo” a închis cursurile școlii, în 70 EC, iar doi ani mai târziu, a vândut patentul

invenției lui Daniel Breit Kotska, *omul cu masca de crom,* primul guvernator al Portului Spațial Iowa. Acesta a reluat experimentul, dar într-o formulă civilă, pentru a obține populația de peste 1000 de tehnicieni necesară întreținerii stației spațiale și construcției de noi platforme tehnice orbitale, piloni ai viitorului oraș spațial internațional, menit să înlocuiască fostul Oraș Satelitar Avacuum, distrus întimpul *Războiului de 87 de minute.*

În acest interval de timp, pe cea mai mare partea Therrei, datorită haosului instaurat după război, ideea de instruire socială și tehnică a fost abandonată, iar comunitățile umane supraviețuitoare și-au pierdut cea mai mare parte a abilităților educative, dobândite în urma mileniilor de funcționare a școlilor de orice fel. Noua generație, apărută la câțiva ani după încheierea Războiului, a uitat practic să scrie și să citească, cu rare excepții, unde implicarea părinților s-a dovedit salutară, dar nu a reușit să salveze cultura strânsă cu atâta trudă de miile de generații anterioare. Puse în fața unui genocid, de astădată cultural, care amenința populația cu întoarcerea în primitivitate, noile autorități de pe toate continentele s-au grăbit să ia măsuri, care mai de care mai diverse pentru a salva Era Cosmică de la întuneric. În câteva enclave europene, au reapărut *școlile peripatetice,* care încercau să pună în valoare cunoștințele teoretice (și, uneori, chiar și practice) ale unor savanți, ce scăpaseră cu viață din război. În fosta Republică Imperială Chineză, datorită decalajului tehnic existent între puterea administrativă și populație, distrugerile provocate de Război nu au afectat prea mult cultura tradițională, rămasă în mare majoritate orală, iar sistemul antic chinez de educație, realizat între patru pereți de hârtie și un acoperiș din bambus, a fost reactualizat cu succes pentru aproape întreg secolul următor, menținând ordinea socială, în rândul unei populații încă dependentă de marile familii tribale. Fostele republici ale SUA, care au reușit să treacă de perioada imediat următoare războiului, cu pierderi mai mari sau mai mici, au depus eforturi remarcabile pentru menținerea și reînființarea, acolo unde

era cazul, a sistemului de educație american, fără a reuși, însă, întotdeauna. Este grăitor exemplul Universității din Utah, care a fost distrusă de nebunia colectivă a maselor, la aproape 10 ani după încheierea Războiului, Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans conducând în acele locuri o expediție de represiune sângeroasă, ultima înainte de instaurarea confederației Mica Americă. În statele care și-au unit forțele pentru a salva ce se mai putea din civilizația americană de dinainte de Război (Montana, Dakota, Minnesota, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon), sistemului educativ i s-a conferit gradul de *prioritate națională zero,* acordându-i-se fonduri și atenție din partea autorităților. Acest lucru avea să influențeze pozitiv dezvoltarea viitoarei SUTA, în care s-a transformat Mica Americă, în anul 65-66 EC, aducându-i o supremație militară terestră și spațială care i-a permis, rechiziționarea Stației Spațiale Internaționale, în 69 EC și transformarea ei în Portul Spațial iowa, iar în 80-84 EC, înființarea coloniilor satelitare „Primus”, pe Phobos, și „Secundus” pe Deimos.

Singurul continent care a avut cel mai puțin de suferit de pe urma Războiului, deși chiar și aici urmările acestuia s-au resimțit din plin, a fost Australia. Din această cauză, sistemul educațional a continuat să se dezvolte pe liniile anterior proiectate, acordând maximă atenție culturii tehnice și ecologiei, fapt care a permis proaspăt înființatei Uniuni Australiene să înceapă, în anul 93 EC, *marea curățenie spațială,* un program de eliberare de resturi de sateliți a mai multor orbite din mezosferă și stratosfera, în scopul creării unui coridor sigur de lansare cosmică, care să-i permită dezvoltarea propriului program spațial, cu lansări de la sol, ocolind astfel dependența de Stația Orbitală Iowa.

Până în anul 149 EC, când s-a închegat Imperiul Catolic Hispano-German (cea mai mare aglomerare umană, de după Război, cu o populație de 202.324.000 locuitori), evoluția sistemului educativ a fost lentă și destul de haotică, în funcție de interesele de moment ale

guvernanților diverselor entități sociale, înființate după conflict. Apariția primei superputeri europene, la jumătatea secolului al II-lea EC, a readus în discuție problema unui nou sistem de educație, care să nu mai permită evoluții sociale catastrofice pe viitor. Biserica a propus o noutate în domeniu: preoții săi să asigure, în lăcașurile de cult, o educație tehnică de bază, pentru toți credincioșii, în schimbul recunoașterii catolicismului drept singura religie din Imperiu. În numai două decenii, toate școlile și universitățile erau su- bordonate bisericii, iar progresul realizat în cercetarea științifică s-a dovedit enorm: de la *praștia cosmică* și până la impulsul dat întru crearea celei dintâi superinteligențe artificiale, IA Xolotl, nimic nu mai părea că poate să stea în calea noului model educational, care transformase ideea de om de știință în aceea de „slujitor al științei lui Dumnezeu”. O jumătate de mileniu poate părea un timp îndelungat chiar și pentru un cetățean therran a cărui limită de viață trecea ușor peste 200 de ani, dar ea nu însemna aproape nimic la scara evoluției unei societăți. Când Imperiul Catolic s-a dezmembrat, în 672 EC, ca rezultat direct al pustiitorului conflict cu regatul Huazteca, s-a dovedit, încă o dată, dacă mai era nevoie, că educația avea o putere limitată și că era cea dintâi care dispărea, dacă sistemul social intra în colaps.

Anul 888 EC a intrat în istoria sistemului uman de educație drept „anul-prag” în care acesta s-a divizat în două direcții distincte de evoluție: cel aflat sub patronajul Guvernului Therran și cel aflat sub îndrumarea Administrației Spațiale. Dacă primul a continuat să evolueze sub semnul ideii „Therra e prea strâmtă ca să te simți confortabil de unul singur, acceptă-i și pe ceilalți”, cel de-al doilea a trebuit să se remodeleze conform principiului „spațiul este prea vast, niciodată nu vei trăi în colectivitate, învață să exiști de unul singur pentru binele tuturor”. Sistemul educativ therran și-a atins apogeul în jurul anului 1001 EC, când a început colonizarea Sistemului Proxima Centauri și cei mai buni coloniști s-au dovedit a fi locuitorii Pământului, care au ridicat ridicat gradul natural de

socializare al individului la cota maximă, prin sistemul de educație chirurgicală, care permitea implantarea unei structuri IA pe centrul nervos al de volitivității, toate structurile înseriindu-se automat în Rețea și construind astfel o societate, asemănătoare până la un punct, aceleia de *tip fagure* sau de *tip mușuroi.*

Timp de aproape un mileniu și jumătate, sistemul de educație therran s-a modificat extrem de puțin, evoluția sa fiind numai în domeniul tehnicii chirurgicale cerebrale. Populația umană therrană, ajunsă în 2002 EC la cifra de 6.000.000.000 de locuitori, devenise extrem de educată la nivelul relațiilor sociale. Ultima tentativă de violență de masă avusese loc în 1344 EC, când descoperirea entităților lithice în Caverna Vemiană a declanșat o revoltă spontană, în rândul populației, care nu voia să accepte ideea unei noi diviziuni întru stăpânirea Planetei Albastre. În 2210 EC, exodul a peste 2.000.000.000 de umani către structurile coloniale cele mai îndepărtate de Therra, care își decretaseră independența administrativă, a condus la prăbușirea sistemului economic al Pământului și, implicit al celui educativ. Șapte ani mai târziu, Administrația Spațială a preluat sarcina administrativă din mâinile unui Guvern Therran aproape lipsit de inițiativă și a introdus o nouă viziune cu privire la educarea factorului uman: educarea prin protezare moleculară, practicată deja cu succes în Sistemul Sol, de aproape patru secole. Din acest moment, cele două tipuri de evoluție s-au contopit într-unul singur, Administrația preluând complet controlul asupra Therrei și reintegrând-o în politica Sistemului Sol.

Educarea prin protezare, efectuată încă din perioada primelor șase săptămâni de viață ale fătului, prin manipulare genetică de înaltă complexitate, a condus la crearea unor tipare de personalități, cele considerate nereușite (aberații) fiind șterse din memoria generației următoare, în așa fel încât selecția artificială a condus, treptat, la realizarea unei populații civile foarte inteligente, dar extrem de docile în raport cu sistemele de conducere administrativă. Pericolul transformării întregii umanități

într-o masă de sclavi ai voinței unei Administrații superputernice a fost sesizat în anul 6890 EC, de către Entitatea cu Inteligență Multiplă ENIAC, care a lansat un apel de avertisment către ERD Xolotl. După aproape un an de parlamentări, Administrația Spațială a decis că nu se poate lipsi de ajutorul celui mai puternic creier nonuman din Sistem și a acceptat să înlocuiască, treptat tipul de educație utilizat până atunci cu una prin protezare-cu-IA-în-Rețea. Educația-retelară a fost modelul educativ cu cea mai îndelungată durată de viață din istoria umanității – aproape cinci milenii.

Educația-rețelară și-a încheiat existența ca proces în anul 12122, când axul temporal al clipei prezente s-a sfărâmat, odată cu descoperirea, într-o periferie a centrului urban Delos, a **mașinii timpului HGW.** Dincolo de acest prag, memoriile atașate Rețelei nu au mai consemnat nimic cu privire la existența vreunei educații social umane.

CUPRINS

Rânduri despre o paradoxală istorie a viitorului 5
Harta Cronologică a Erei Cosmice 7
Războiul de 87 de minute 37
Licărire cronozofică 45
Condensor de Inteligență Artificială 53
Omul cu masca de cobalt 62
Regatul Huazteca 69
Praf meteoritic 79
Preinteligența de metan 89
Delfinaria 96
Segomenii QW 106
Geografia norilor 116
Cultul lui Glycon 124
Stațiile de colonizare Ivema 132
Acqua-formarea Planetei Roșii 142
Transfer de personalitate 153
Seism cosmic 160
Conversia spațiului 167
Pregătit să fii zeu 178
Seisme criozofice 186
Re-venirea 193
Acceptă-i și pe ceilalți 201

Rangkook

de Constantin D. Pavel

„Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!”

„Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată.”

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren de Case, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. Pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*